

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวภาษาของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

ปริญญานิพนธ์
ของ
จักรินทร์ โอวาทมหาศิลป์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ
พฤษภาคม 2549

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวภาษาของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

บทคัดย่อ
ของ
จักรินทร์ โอวาทมหาศิลป์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ
พฤษภาคม 2549

จักรินทร์ โอวาทมหาศิลป์ . (2549) . *ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอน
ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 3 .*
ปริญาณพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์
พนมศักดิ์ สวัสดิ์พงษ์ , รองศาสตราจารย์ ดร.กำโชค เผือกสุวรรณ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรม
ยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 3
ตามตัวแปร เพศ อายุ คุณวุฒิทางยุวกาชาด และประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 3 จำนวน 364 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม
เป็นแบบสอบถามมี 3 ตอน คือ 1. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
2. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการวัดระดับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอน
ยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 3 มี
ลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ และ 3. เป็นแบบสอบถามปลายเปิดให้แสดง
ความคิดเห็นโดยอิสระ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความ
เบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t (t - test) และค่า เอฟ (F - test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 3 ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 40 ปีขึ้นไป มีคุณวุฒิทางยุวกาชาดหลักสูตรครูผู้สอนยุวกาชาด
และมีประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด 10 ปีขึ้นไป
2. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 3 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับ
ปานกลาง
3. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 3 ที่มีเพศ อายุ คุณวุฒิทางยุวกาชาด
และ ประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาดต่างกัน มีความเห็นไม่แตกต่างกัน

**THE OPINIONS OF TEACHERS TOWARD RED CROSS YOUTH ACTIVITY
IN SCHOOLS OF BANGKOK EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 3**

**AN ABSTRACT
BY
JAKARIN OWATMAHASILP**

**Presented in partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Science Degree in Recreation Management
at Srinakharinwirot University
May 2006**

Jakarin Owatmahasilp .(2006).*The Opinions of teachers toward Red Cross Youth Activity in schools of Bangkok Educational Service Area Office 3*. Master thesis ,M.Sc. (Recreation Management).Bangkok : Graduate School,Srinakkarinwirot University.
Adviser Committee : Assist . Prof .Phanomsak Sawatpong , Assoc. Prof.
Dr. Kamchoke Phueksuwan.

This research aims to study and compare the opinions of teachers of Red Cross Youth activity in schools of Bangkok Educational Service Area Office 3 according to variations including sex , age, educational certification of the teachers as well as experiences in working as Red Cross Youth activity teacher.

The samples group of the research includes 364 teachers who teach Red Cross Youth activity in schools of Bangkok Educational Service area office 3. The instrument are used to collect data are the questionnaires of 3 parts as follow : -

1. The questionnaire that is about the general data of the examined group.
2. The questionnaire that appraises the level of the opinions toward the managing of Red Cross Youth activity in schools of Bangkok Educational Service Area Office 3. The questionnaire shows three rating scales.
3. The open questionnaires that one can show one's free opinions. This data is analyzed by using statistic, percentage, mean,S.D., t - test and F - test .

The result of the research can be concluded as follow : -

1. The teachers of Red Cross Youth activity in schools of Bangkok Educational Service Area Office 3 are mostly females, older then 40 years old , have Red Cross Youth activity training certification as well as have more than 10 years of experiences in the field.
2. The opinions of teachers toward Red Cross Youth activity in schools of Bangkok Educational Service Area Office 3 both on a whole and individuality are appraised at the medium level .
3. The opinions of the teachers who are different in sex , age , Red Cross Youth activity training certification and experiences do not differ.

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

ปริญญานิพนธ์
ของ
จักรินทร์ โอวาทมหาศิลป์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ
พฤษภาคม 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ด้วยดี ด้วยความกรุณาอย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์พนมศักดิ์ สวัสดิ์พงษ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.กำโชค เพื่อกสุวรรณ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำให้ข้อคิด และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องอย่างละเอียดทุกขั้นตอน ซึ่งเป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้อย่างดียิ่ง นับตั้งแต่เริ่มดำเนินการจนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยซาบซึ้งในพระคุณของท่านเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์จุมพล ลัมพาภิวัฒน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กนกวดี พึ่งโพธิ์ทอง ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดอินทาราม ดร.สาธิต สันนะกิจ นางพรรณิ ดิสรา และอาจารย์วิไลวรรณ วิฑูรย์สุษฎฺฐ์ศิลป์ ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ให้คำปรึกษา แนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณคณาจารย์โรงเรียนสตรีวิทยา คณาจารย์โรงเรียนราชินี ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองใช้เครื่องมือของการวิจัย กราบขอบพระคุณคณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ ภาควิชาสันทนาการ คณะพลศึกษา และคณาจารย์ทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยมาจนถึงปัจจุบัน

กราบขอบพระคุณ คณาจารย์ผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาด ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของทุกโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่อนุเคราะห์ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ประคอง สัจจะเวทะ นางโมฬีพันธ์ โอวาทมหาศิลป์ และพี่ - น้องของผู้วิจัย คณาจารย์โรงเรียนวัดอินทาราม เพื่อนปริญญานิพนธ์ สาขาการจัดการนันทนาการรุ่นที่ 3 ผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้การช่วยเหลือ แนะนำและเป็นที่กำลังใจมาโดยตลอดจนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้อย่างภาคภูมิใจ

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดาครู - อาจารย์ผู้ล่วงลับไปแล้ว ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ช่วยเหลือ สนับสนุนให้ได้รับการศึกษาและเป็นที่กำลังใจที่ดี อีกทั้งพระคุณอาจารย์ทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

จักรินทร์ โอวาทมหาศิลป์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	5
สมมติฐานในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น.....	6
ความรู้เกี่ยวกับยุวกาชาด.....	8
องค์ประกอบและสาระสำคัญการจัดกิจกรรมยุวกาชาด.....	8
ความหมายและความสำคัญของยุวกาชาด.....	13
การจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน.....	14
หลักการของกิจกรรมยุวกาชาด.....	14
วัตถุประสงค์ของกิจกรรมยุวกาชาด.....	15
โครงสร้างหลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด.....	15
คุณสมบัติและหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้บังคับบัญชายุวกาชาด.....	20
หน้าที่ความรับผิดชอบของผู้นำยุวกาชาด.....	21
ความหมายและความสำคัญของนันทนาการ.....	22
ความหมายของนันทนาการ.....	22
ความสำคัญของนันทนาการ.....	30
จุดมุ่งหมายของนันทนาการ.....	36
ประเภทและประโยชน์ของกิจกรรมนันทนาการ.....	37
ประเภทของกิจกรรมนันทนาการ.....	37
ประโยชน์และคุณค่าของนันทนาการ.....	39
นันทนาการในโรงเรียน.....	44

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	46
งานวิจัยในประเทศ.....	48
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	53
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	53
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	53
เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมาย.....	53
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
การจัดกระทำข้อมูล.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	80
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	80
ความสำคัญของการวิจัย.....	80
ขอบเขตของการวิจัย.....	80
สมมติฐานการวิจัย.....	80
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	81
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	82
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	82
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
อภิปรายผล.....	88
ข้อเสนอแนะ.....	92
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	92

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	93
ภาคผนวก.....	98
ภาคผนวก ก.แบบสอบถาม.....	99
ภาคผนวก ข. รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	109
ประวัติย่อผู้วิจัย	111

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนและร้อยละของครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 จำแนกตามเพศ อายุ คุณวุฒิสูงสุดทางยุวกาชาด และประสบการณ์ปฏิบัติงานยุวกาชาด.....	58
2	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ความคิดเห็นที่มี ต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ด้านการบริหาร จัดการ.....	60
3	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ความคิดเห็นที่มี ต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ด้านกิจกรรม.....	63
4	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ความคิดเห็นที่มี ต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ด้านบุคลากร.....	64
5	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ความคิดเห็นที่มี ต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ด้านสถานที่สิ่ง อำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรม.....	65
6	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ความคิดเห็น ที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 จำแนกเป็นรายด้าน โดยรวม.....	66
7	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ใน การทดสอบสมมติฐานของการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็น ต่อกิจกรรมยุวกาชาดจำแนกตามเพศ.....	67
8	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อ การจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามอายุ.....	68
9	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ในการ ทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อ การจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามอายุ.....	69

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
10	การทดสอบความแตกต่างของอายุกับความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด ในด้านการบริหารจัดการ ด้านบุคลากร.....	70
11	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็น ต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามคุณวุฒิทางยุวกาชาด.....	71
12	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบ สมมติฐานของการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการจัด กิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามคุณวุฒิทางยุวกาชาด.....	72
13	การทดสอบความแตกต่างของคุณวุฒิทางยุวกาชาดกับความคิดเห็นต่อการจัด กิจกรรมยุวกาชาด ในด้านบุคลากร และด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการ จัดกิจกรรม.....	73
14	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อ การจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด.....	75
15	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ในการ ทดสอบสมมติฐานของการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็น ต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามประสบการณ์การปฏิบัติงาน ยุวกาชาด.....	76
16	การทดสอบความแตกต่างของประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาดกับความคิด เห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด ในด้านกิจกรรม.....	77

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	5
2 การสร้างความสดชื่นขึ้นมาใหม่ (Re + Creation).....	23
3 กิจกรรม (Activities).....	24
4 กระบวนการ (Process).....	26
5 สวัสดิการสังคม – สถาบันสังคม (Social Welfare – Social Institute).....	27

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กิจกรรมยุวกาชาด เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาเยาวชน และสังคมของประเทศ ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นหลักสูตรการศึกษา ของนักเรียนในโรงเรียน ทั้งระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กิจกรรมยุวกาชาดเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมนักเรียน ในกลุ่มกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนเลือกเข้าร่วมกิจกรรม และปฏิบัติกิจกรรมที่เลือกด้วยตนเอง ตามความถนัดและความสนใจ โดยมีวัตถุประสงค์ที่มุ่งเน้นการใช้กระบวนการจัดกิจกรรม ให้ผู้เรียนเป็นผู้มีการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของสังคมไทย และมีจิตสำนึกในการทำคุณประโยชน์ให้แก่สังคมในระบบหน่วย กลุ่ม หมู่ของกิจกรรมยุวกาชาด เกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะในการปฏิบัติตามหลักการกาชาดและยุวกาชาด การคุ้มครอง กฎหมายมนุษยธรรม สิทธิมนุษยธรรม การช่วยเหลือการรักษาสุขภาพ และสมรรถภาพที่ดี บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การสร้างสัมพันธ์ภาพและความเข้าใจอันดี อันจะนำไปสู่สันติภาพ ก่อให้เกิดความสุขในการอยู่ร่วมกันทุกแห่งหนอย่างมีศานติสุข (กรมวิชาการ. 2546 : 17)

กิจกรรมยุวกาชาด เกิดจากการประชุมสันนิบาตสภากาชาด ในปี พ.ศ. 2462 ที่ประชุมเสนอให้ทุกประเทศ จัดตั้งกาชาดสำหรับเด็กขึ้น ดังนั้น แต่ละประเทศจึงรับข้อเสนอมาดำเนินการจัดตั้งยุวกาชาด (Red Cross Youth) รวมถึงประเทศไทยด้วย โดยมีวัตถุประสงค์เหมือนกันทั่วโลก คือ Education for Peace and Good Health, Good Service, International Friendship” แปลได้ว่า การศึกษาเพื่อความศานติสุข และสุขภาพอนามัยที่ดี มีการบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์พร้อมทั้งความเป็นมิตรกับคนทั่วไป ในประเทศไทย สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมหลวงนครสวรรค์วรพินิต เป็นผู้ก่อตั้งยุวกาชาดไทย ซึ่งได้จัดตั้งตามข้อเสนอของสันนิบาตสภากาชาดและกาชาดสากล โดยมีข้อบังคับสภากาชาดไทย กำหนดให้ยุวกาชาดเป็นส่วนหนึ่งของสภากาชาด และมอบหมายให้กระทรวงศึกษาธิการ จัดตั้งกองยุวกาชาดขึ้นสังกัดกรมพลศึกษา ในปัจจุบันกองยุวกาชาดได้รวมเข้ากับกองลูกเสือ และเปลี่ยนชื่อหน่วยงานเป็นสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจกรรมผู้เรียน ขึ้นตรงกับกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธานคณะกรรมการบริหารยุวกาชาด กำหนดระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับยุวกาชาด หลักสูตรการอบรมผู้บังคับบัญชายุวกาชาด และหลักสูตรสมาชิกยุวกาชาด เพื่อนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งในระบบโรงเรียน และนอกระบบโรงเรียนจนถึงปัจจุบัน (มานะ ไล่เลิศ . 2545 : 7-8)

ในปัจจุบันสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้กิจกรรมยุวกาชาดเป็นกิจกรรมบังคับเลือก ควบคู่ไปกับกิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี และผู้บำเพ็ญประโยชน์ การจัดกิจกรรมเน้นการปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ ความชำนาญ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สนุกสนาน

ซึ่งในกระบวนการของการจัดกิจกรรมยุวภาษาที่ใช้ในฝึกนักเรียน ได้ใช้กระบวนการทางกิจกรรม นั้นหนทางการเข้ามามีบทบาทในการจัดกิจกรรม ตามสาระหลักสูตรได้อย่างเหมาะสม บุคลากร ในโรงเรียนโดยเฉพาะครูผู้สอนกิจกรรมยุวภาษา สามารถนำเอากิจกรรมนั้นหนทางการในรูปแบบ ต่างๆ เข้าไปปรับใช้ในการจัดกิจกรรม และฝึกอบรมได้เป็นอย่างดี เช่น การใช้เพลง เกม กีฬา ละคร บทบาทสมมติ ศิลปวัฒนธรรม กิจกรรมกลางแจ้ง กิจกรรมทางสังคม กลุ่มสัมพันธ์ และ อื่นๆ ฯลฯ เพื่อสร้างความสนใจ ปลูกใจ หรือสร้างความประทับใจ ความสนุกสนาน ความบันเทิง จากกิจกรรมสู่นักเรียน ซึ่งเป็นสมาชิกยุวภาษา โดยมุ่งเน้นกระบวนการหมู่พวก เพื่อให้เกิด ความพร้อมเพรียง ความมีระเบียบวินัย ฯลฯ เพื่อให้เกิดคุณลักษณะต่างๆ ที่พึงประสงค์ของสังคม ตามมา ดังที่ คงศักดิ์ เจริญรักษ์ (2542 :4) กล่าวไว้ว่า กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ยุวภาษาที่ดำเนินมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ เน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง เปิดโอกาสให้ นักเรียนทุกคนได้เข้ามาศึกษาหาความรู้ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัย ไปในทางที่พึง ประารถนา โดยเน้นการพัฒนาด้านจริยธรรมและคุณธรรม ควบคู่ไปกับความรู้ด้านอื่นๆ สิ่งเหล่านี้ กล่าวได้ว่า เป็นพื้นฐานของการจัดกิจกรรมยุวภาษา ที่เน้นกิจกรรมเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ ซึ่งนับได้ว่ากิจกรรมนั้นหนทางการมีบทบาทสำคัญต่อเนื้อหาหลักสูตรกิจกรรมยุวภาษา สู่การจัด กิจกรรมยุวภาษาในโรงเรียน ซึ่งนับได้ว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ที่ผู้เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้ เป็นหลักสำคัญ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสุข ความสนุกสนาน สามารถพัฒนาตนเองให้เป็นคนดี ตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมยุวภาษา ซึ่งกิจกรรมนั้นหนทางการมีอยู่หลายประเภท ที่สามารถ ตอบสนองได้

การจัดกิจกรรมยุวภาษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ส่วนใหญ่การบริหารจัดการเป็นหน้าที่ของครูผู้สอน ซึ่งได้รับมอบหมาย ให้รับผิดชอบในตำแหน่งหัวหน้างานกิจกรรมยุวภาษา ซึ่งมีสายงานขึ้นตรงกับหัวหน้ากลุ่มกิจกรรม พัฒนาผู้เรียน ดังนั้น ในกระบวนการบริหารจัดการ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของ การจัดกิจกรรม จึงจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากผู้บริหาร ครู-อาจารย์ และนักเรียน ร่วมกัน วางแผนเสนอกิจกรรมที่หลากหลาย ด้วยเทคนิคและวิธีการที่น่าสนใจ

สภาพปัจจุบัน จากการที่ผู้วิจัยได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้างานยุวภาษาของโรงเรียน และเป็นวิทยากรให้การอบรมครู และนักเรียนหลักสูตรกิจกรรมยุวภาษา ตามหลักสูตรต่างๆ ของสำนักการลูกเสือ ยุวภาษา และกิจการนักเรียนมากกว่า 10 ปี พบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา ที่จัดการเรียนการสอนกิจกรรมยุวภาษา มีปัญหาต่อการจัดการดำเนินการกิจกรรมยุวภาษา ในโรงเรียน ทั้งนี้ จากสัมภาษณ์หัวหน้างานกิจกรรมยุวภาษา ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 จำนวน 23 โรงเรียน พบว่ามีปัญหา ซึ่งมีความเห็นว่า นักเรียนเลือกกิจกรรมยุวภาษามีจำนวนน้อยลง และสังเกตได้ว่านักเรียน มีพฤติกรรมไม่สนองตอบต่อกิจกรรมที่ครูผู้สอนจัดให้ ซึ่งเป็นปัญหาของการจัดกิจกรรมยุวภาษา ในโรงเรียน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ในด้านการบริหารจัดการ ด้านกิจกรรม ด้านบุคลากร และด้านสถานที่สิ่งทีเื้อื่อต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ ในการพัฒนาระบบการจัดการกิจกรรมยุวกาชาด ในโรงเรียน และหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ตามตัวแปร เพศ อายุ คุณวุฒิทางยุวกาชาด และประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด

ความสำคัญของการวิจัย

เพื่อเป็นแนวทางในการนำข้อมูลการวิจัยไปพิจารณาปรับปรุง การศึกษาครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ตลอดจนเป็นข้อมูลต่อผู้สนใจในการศึกษาค้นคว้าวิจัยต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 จำนวน 23 โรงเรียน ในปีการศึกษา 2548 จำนวน 364 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 . 2548) โดยใช้ประชากรแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ คุณวุฒิทางยุวกาชาด และประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึกของครูผู้สอนที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

2. การจัดกิจกรรมยุวกาชาด หมายถึง การจัดการกิจกรรมยุวกาชาด ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในโรงเรียน ซึ่งมีองค์ประกอบในการจัดการในด้านต่างๆ คือ ด้านการบริหารจัดการ ด้านกิจกรรม ด้านบุคลากร และด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

3. โรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 หมายถึง สถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม. 1 – ม. 3) ที่อยู่ในเขตพื้นที่ผังธนบุรีทั้งหมด และจัดกิจกรรมยุวกาชาดเป็นกิจกรรมบังคับเลือกในโรงเรียน

4. เพศ หมายถึง สถานภาพบุคลิกทางร่างกายที่แสดงความเป็น เพศชาย และเพศหญิงของครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 แบ่งเป็นเพศชายและหญิง

5. อายุ หมายถึง อายุตามปีเกิดของครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 แบ่งเป็น

- 5.1 ต่ำกว่า 30 ปี
- 5.2 30 - 35 ปี
- 5.3 36 - 40 ปี
- 5.4 40 ปีขึ้นไป

6. คุณวุฒิทางยุวกาชาด หมายถึง คุณวุฒิของครูผู้สอนยุวกาชาดในโรงเรียน ตามหลักสูตรการฝึกอบรมยุวกาชาด แบ่งเป็น

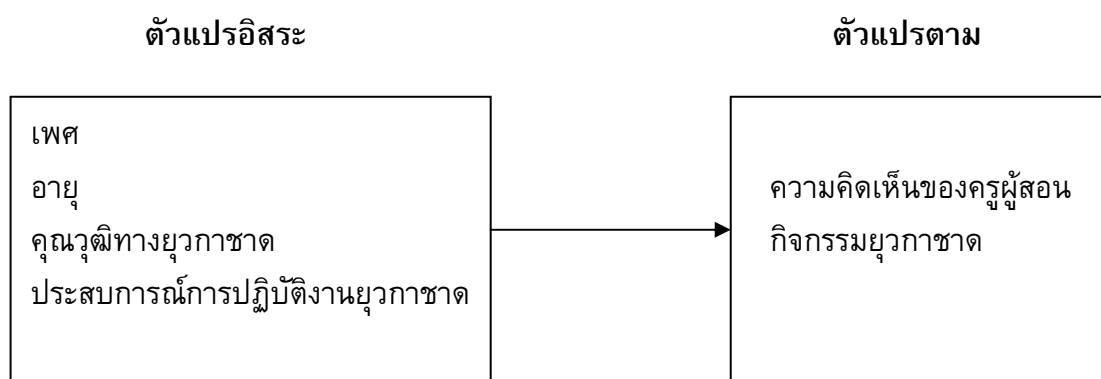
- 6.1 ครูผู้สอนยุวกาชาด
- 6.2 ครูผู้นำยุวกาชาด
- 6.3 ผู้บริหารงานยุวกาชาด
- 6.4 ไม่มีคุณวุฒิทางยุวกาชาด

7. ประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด หมายถึง ระยะเวลาในการทำหน้าที่สอนและปฏิบัติกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน แบ่งเป็น

- 7.1 น้อยกว่า 5 ปี
- 7.2 5 - 10 ปี
- 7.3 10 ปีขึ้นไป

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. ครูผู้สอนกิจกรรมยูวกาชาดในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาดแตกต่างกัน
2. ครูผู้สอนกิจกรรมยูวกาชาดในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาดแตกต่างกัน
3. ครูผู้สอนกิจกรรมยูวกาชาดในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาดแตกต่างกัน
4. ครูผู้สอนกิจกรรมยูวกาชาดในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานยูวกาชาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาดแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3 ผู้ศึกษาค้นคว้าได้รวบรวมเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามลำดับดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
2. ความรู้เกี่ยวกับยุวกาชาด
3. ความหมายและความสำคัญของยุวกาชาด
4. การจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน
5. คุณสมบัติและหน้าที่ของผู้บริหารและครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาด
6. ความหมายและความสำคัญของนันทนาการ
7. จุดมุ่งหมายของนันทนาการ
8. ประเภทและประโยชน์ของกิจกรรมนันทนาการ
9. นันทนาการในโรงเรียน
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

ความคิดเห็น (Opinion) เป็นการแสดงออกทางด้านเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และจะนำไปซึ่งประโยชน์ต่อการบริหารจัดการ เพื่อเป็นแนวทางชี้นำปรับปรุงการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ดังที่ เกอไรท์นิก (Gurainik. 1976 : 46) ให้คำจำกัดความของความคิดเห็นเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. เป็นความเชื่อที่ไม่สามารถยืนยันได้อย่างแน่นอนว่าเป็นความรู้สึกที่แท้จริง แต่เป็นสิ่งที่ถูกต้องและมีเหตุผล หรือเป็นความน่าจะเป็นของความคิดเห็นส่วนบุคคลที่จะตัดสินใจ
2. การประเมินผล หรือความรู้สึก หรือประมาณค่าเกี่ยวกับคุณลักษณะ คุณค่าของบุคคล หรือสิ่งต่าง ๆ
3. รูปแบบการตัดสินใจของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาสาระ ซึ่งการให้ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นสิ่งที่ต้องการ
4. หลักเกณฑ์ในการใช้ถ้อยคำโดยมีการตัดสินใจ หรือพิจารณาตัดสินใจต่าง ๆ โดยมีหลักเกณฑ์สนับสนุนในแต่ละกรณี

โคลส์นิก (Kolesnik.1970 : 296) ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแปลความหมาย หรือการลงความเห็นที่เกิดจากข้อเท็จจริงตามความคิดของแต่ละบุคคลซึ่งคิดว่าถูกต้อง แต่คนอื่นอาจไม่เห็นด้วย เป็นความคิดเห็นเฉพาะอย่าง อยู่ในช่วงเวลาอันสั้น เกิดขึ้นอย่างง่าย

แต่สลายตัวเร็ว และไม่ตั้งอยู่บนรากฐานของพยานหลักฐานที่พอแก่การพิสูจน์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ อุทัย หิรัญโต (2519 : 80 – 81) กล่าวว่า ความคิดเห็นมีหลายระดับ คือ อย่างผิวเผิน และ อย่างลึกซึ้ง สำหรับความคิดเห็นที่เป็นทัศนคตินั้น เป็นความคิดเห็นอย่างลึกซึ้ง และติดตัวไปเป็น เวลานาน เป็นความคิดเห็นเฉพาะอย่าง และมีอยู่ในเวลาอันสั้น เรียกว่า “ Opinion ” เป็นความคิดเห็นประเภทหนึ่ง ที่ไม่ตั้งอยู่บนรากฐานของพยานหลักฐานที่เพียงพอแก่การพิสูจน์ มีความรู้แห่งอารมณ์น้อย และเกิดขึ้นได้ง่ายแต่ก็สลายตัวเร็ว

โคลัสซาร์ (Kolasa.1969 : 866) ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออก ของแต่ละบุคคลในอันที่จะพิจารณาถึงข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นการประเมินผลของ สิ่งใดสิ่งหนึ่งจากสถานการณ์สิ่งแวดล้อมต่างๆ หรือเป็นการตอบสนองสิ่งเร้าที่ต้องถูกจำกัด และ เป็นสิ่งเร้าที่ได้รับอิทธิพลมาจากความโน้มเอียง

สุชา จันท์ธอม และสุรางค์ จันท์ธอม (2540 : 104) กล่าวว่า ความคิดเห็นและเจตคติ เป็นสิ่งที่ยากที่จะแยกแยะออกจากกันได้โดยเด็ดขาด ด้วยเหตุผลที่ว่า ความคิดเห็นและเจตคติ มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่ลักษณะของความคิดเห็นไม่ลึกซึ้งเหมือนกับเจตคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 13) กล่าวว่า ความคิดเห็นถือได้ว่าเป็นการแสดงออก ทางด้านเจตคติอย่างหนึ่ง แต่การลงความเห็นนั้น มักมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ และเป็นส่วน ที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก

จิตตินันท์ เดชะคุปต์ (2543 : 5) กล่าวว่า ความหมายของความคิดเห็น (Opinion) หมายถึง การแสดงออกถึงความเชื่อบางอย่าง เจตคติบางอย่าง และค่านิยมของบุคคลต่อสิ่งใด สิ่งหนึ่ง ซึ่งการกระทำอาจไม่สอดคล้องกับการแสดงออกทางความคิดเห็นต่อสิ่งนั้น

อย่างไรก็ตาม ความคิดเห็นของบุคคลอาจกล่าวได้ว่า มีอิทธิพลเป็นตัวแปร ดังที่ ชาติชาย โทณสินธิติ (2529 : 15) ได้เสนอว่า สิ่งที่มีอิทธิพลที่ทำให้ความคิดเห็นแตกต่างกัน ประกอบด้วย

1. การอบรมของครอบครัว ครอบครัวจัดได้ว่าเป็นแหล่งที่มีอิทธิพลสูงสุด มีมากกว่า ปัจจัยอื่นๆ เพราะครอบครัวเป็นสถาบันแห่งแรกของบุคคล โดยเฉพาะในวัยเด็ก ซึ่งกำลังมี การพัฒนาทางด้านค่านิยม ความเชื่อ และความรู้สึกนึกคิด ที่ออกมาในกรอบของครอบครัว ที่มีพ่อ แม่ เป็นผู้มีอำนาจให้คุณเมื่อทำความดี และมีอำนาจให้โทษเมื่อทำสิ่งไม่ดี หรือสิ่งที่ พ่อแม่ไม่เห็นด้วย

2. กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง บุคคลเมื่ออยู่ในกลุ่มใด หรือสังคมใด ก็จะมีความคิดเห็น ไปในทางเดียวกันกับกลุ่ม และสังคมนั้นๆ ซึ่งเป็นส่วนผลักดันให้บุคคลมีการเรียนรู้โดยตรง

3. วัฒนธรรมประเพณี บุคคลเมื่อได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรม และประเพณีใด ย่อมปฏิบัติไปตามวัฒนธรรม และประเพณีนั้นๆ และมักจะมีความคิดเห็นต่อวัฒนธรรมและ ประเพณีของตนไปในทางที่ดี

4. การศึกษา ระดับการศึกษา มีอิทธิพลมากต่อการแสดงความคิดเห็น เพราะการศึกษา เป็นการจัดประสบการณ์ให้กับบุคคล

5. สื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และวิทยุ เป็นต้น ซึ่งอยู่ในรูปแบบของการโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่างๆ สิ่งเหล่านี้ มีอิทธิพลมากต่อการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของบุคคล เพราะเป็นสื่อในการสร้างความคิด ทั้งทางด้านบวกและด้านลบได้

ความสำคัญของความคิดเห็น

การศึกษาความคิดเห็น เป็นการศึกษาความรู้สึกของกลุ่มบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งแต่ละคนจะแสดงความเชื่อ และความรู้สึกใดๆ ออกมาโดยการพูด การอ่าน การเขียน เป็นต้น ความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารงาน การกำหนดนโยบาย แผนงาน โครงการต่างๆ หรือการเปลี่ยนแปลงระบบงาน รวมทั้งการฝึกหัดการทำงานด้วย เพราะจะทำให้แนวทางการดำเนินงานต่างๆ บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเกิดความพึงพอใจกับผู้ร่วมงาน

จากการศึกษาความหมาย และความสำคัญของความคิดเห็น ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกตามความรู้สึกของตนเอง และแต่ละบุคคล โดยนำเอาความรู้ และประสบการณ์ของตนเอง มาประมวลเข้ากับอิทธิพล และสิ่งแวดล้อม เช่น กลุ่มพ่อ แม่ กลุ่มต่างๆ ในสถานศึกษา ประสบการณ์ส่วนตัว และสื่อมวลชน ที่จะนำมาพิจารณาหาข้อเท็จจริงของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการบริหารงาน และแสดงพฤติกรรมออกทางความคิดเห็นต่อสิ่งนั้น

2. ความรู้เกี่ยวกับยูวกาชาด

ยูวกาชาด เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นทั้งในโรงเรียน และนอกโรงเรียน เพื่อส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีลักษณะเหมือนกิจกรรมนันทนาการอย่างหนึ่ง ซึ่งจัดอยู่ในรูปแบบของกิจกรรมกลางแจ้ง (Out Door Recreation) ซึ่งจะมีผลก่อให้เกิดการพัฒนาอารมณ์สุข เสริมสร้างประสบการณ์ใหม่ เพิ่มพูนประสบการณ์เดิม ส่งเสริมการมีส่วนร่วม ทั้งนี้ เป็นไปตามหลักการของเป้าหมายกิจกรรมนันทนาการเช่นกัน ดังที่ สมบัติ กาญจนกิจ (2544 : 31 – 32) กล่าวว่า กิจกรรมนันทนาการมีเป้าหมายเพื่อพัฒนากาย ใจ และคุณภาพชีวิต รวมทั้งส่งเสริมความเป็นคนดีของสังคมด้วย โดยอาศัยกิจกรรมกลางแจ้ง (Out Door Recreation) เช่น การเข้าค่ายพักแรม การบำเพ็ญประโยชน์ การเดินทางไกล การเดินทางสำรวจ ผจญภัย การอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม บุกเบิก วายน้ำ เป็นต้น

องค์ประกอบและสาระสำคัญการจัดกิจกรรมยูวกาชาด

มานะ ไล่เลิศ (2545 : 13) ได้สรุปสาระสำคัญของการจัดกิจกรรมยูวกาชาดไว้ดังนี้

สาระสำคัญของยูวกาชาด หมายถึง แก่นเนื้อแท้หรือส่วนสำคัญที่ใช้เป็นปัจจัยหลักของการจัดกิจกรรมยูวกาชาด โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ ผู้บังคับบัญชายูวกาชาด มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจอย่างดี สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือจัดกิจกรรมยูวกาชาด

ให้บรรลุจุดหมายของการจัดการศึกษา คือ การเป็นพลเมืองดี สร้างศานติสุขให้สังคม ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ คำปฏิญาณตน และหลักการกาชาดของยุวกาชาด (Aims,Promises, and Principles)

2. เครื่องแบบยุวกาชาด (Uniform)
3. ระบบเครื่องหมายยุวกาชาด (Badge System)
4. ระบบหน่วยยุวกาชาด (Unit System)
5. การบำเพ็ญประโยชน์ (Service)
6. วิธีอบรม (Methods of Teaching)
7. เพลง (Songs)
8. เกม (Games)
9. การอยู่ค่ายพักแรม (Camping)

ในที่นี้จะกล่าวถึง องค์ประกอบสาระสำคัญของการจัดกิจกรรมยุวกาชาดแต่ละองค์ประกอบโดยสังเขป

1. วัตถุประสงค์ คำปฏิญาณตน และหลักการกาชาดของยุวกาชาด (Aims,Promises, and Principles) (กระทรวงศึกษาธิการ : 1)

1.1 วัตถุประสงค์ยุวกาชาดสากล เพื่อฝึกอบรมให้สมาชิก

- มีอุดมคติในศานติสุข มีความรู้ความชำนาญในเรื่องการรักษาอนามัยของตนเองและของผู้อื่น (Education for and Good Health)

- รู้จักบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ (Good Service)
- มีสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลทั่วไป (International Friendship)

1.2 วัตถุประสงค์ยุวกาชาดไทย เพื่อฝึกอบรมให้สมาชิก

- มีอุดมคติในสันติสุข มีความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

- มีความรู้ ความชำนาญในเรื่องการรักษาอนามัยของตนเองและของผู้อื่น

ตลอดจนการพัฒนาตนเองทางร่างกาย จิตใจ คุณธรรม และธำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติ

- รู้จักบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ชุมชน สังคมและประเทศชาติ

- ปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

- มีใจเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ทั่วไป

1.3 คำปฏิญาณตนยุวกาชาดไทย

- ข้อ 1 ข้าฯ จะจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
- ข้อ 2 ข้าฯ จะเป็นมิตรกับคนทั่วไปและจะบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์
ต่อส่วนรวม
- ข้อ 3 ข้าฯ จะรักษานามยี่ห้อของตนเองและส่งเสริมนามยี่ห้อของผู้อื่น

1.4 หลักการกาชาด (Red Cross Basic Principles)

หลักการกาชาด คือ ความหวังของมนุษย์สำหรับให้โลกนี้ดีขึ้น มี 7 ประการ ดังนี้

1. มนุษยธรรม (Humanity) การกาชาด เพียรพยายามทั้งในฐานะระหว่างประเทศ และระดับชาติ เพื่อป้องกันและบรรเทาความทุกข์ทรมานของมนุษย์ไม่ว่าจะพบในที่ใดก็ตาม การกาชาดมีจุดหมายคือ การคุ้มครองชีวิตและสุขภาพ และประกันให้การยอมรับต่อความเป็นมนุษย์
 2. ความไม่ลำเอียง (Impartiality) การกาชาด ไม่เลือกปฏิบัติในเรื่อง สัญชาติ เชื้อชาติ ความเชื่อทางศาสนา ชนวรรณะและความคิดเห็นทางการเมือง
 3. ความเป็นกลาง (Neutrality) การกาชาดไม่เข้ากับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในการสู้รบกันหรือเข้าไปเกี่ยวข้องไม่ว่าเวลาใดของความขัดแย้งทางการเมือง เชื้อชาติ ศาสนา หรือลัทธินิยม
 4. ความเป็นอิสระ (Independence) การกาชาดเป็นอิสระ สภากาชาดแห่งชาติต้องธำรงต่อความเป็นอิสระอยู่เสมอ เพื่อที่จะสามารถปฏิบัติตามหลักการกาชาดได้ทุกเวลา
 5. บริการอาสาสมัคร (Voluntary Service) การกาชาด เป็นองค์กรอาสาสมัครในการบรรเทาทุกข์ โดยไม่มีความปรารถนาผลประโยชน์ตอบแทนใดๆ
 6. ความเป็นเอกภาพ (Unity) ประเทศหนึ่งมีสภากาชาดได้เพียงแห่งเดียว สภากาชาดต้องเปิดการช่วยเหลือให้คนทั่วไป และต้องดำเนินงานด้านมนุษยธรรมตลอดทั่วดินแดนของตน
 7. ความเป็นสากล (Universality) การกาชาดเป็นสถาบันสากล ซึ่งสภากาชาดทุกแห่งทั้งหมดมีฐานะเท่าเทียมกัน และมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
- จากหลักการกาชาดดังกล่าว เรื่องมนุษยธรรม เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะเชื่อมโยงไปสู่หลักการข้ออื่นๆ หลักมนุษยธรรมสามารถนำไปสู่กิจกรรมยุวกาชาดที่ต้องการเน้นความสำคัญของการเป็นมนุษย์ ช่วยบรรเทาทุกข์ และส่งเสริมให้เกิดความสุขโดยทั่วกัน

2. เครื่องแบบยุวกาชาด (Uniform)

เครื่องแบบยุวกาชาดสามารถใช้เป็นยุทธศาสตร์ให้ครูผู้สอนและสมาชิกยุวกาชาดได้เกิดความภาคภูมิใจ ครูผู้สอนต้องปลูกฝังให้สมาชิกยุวกาชาดมีความรู้ ความเข้าใจ มีความรักในเครื่องแบบยุวกาชาดว่าเป็นเครื่องแบบที่มีเกียรติ สมาชิกยุวกาชาดทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของสภากาชาดไทยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นองค์อุปถัมภ์ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถทรงเป็นองค์สมณานายิกา เครื่องแบบยุวกาชาดเป็นเครื่องแบบที่คนรู้จักทั่วไป เป็นเครื่องหมายแห่งการทำความดี ต้องพิถีพิถันการแต่งเครื่องแบบให้ถูกต้อง เครื่องแบบทำให้เกิดความละเอียดรอบคอบ ความสะอาดเรียบร้อย การแต่งเครื่องแบบดีและถูกต้อง จะเป็นการรักษาชื่อเสียงของ

ตนเอง และหมู่ยุวกาชาดโรงเรียนเมื่อมีผู้พบเห็น เครื่องแบบเป็นเครื่องหมายของการเสียสละ และการเป็นพลเมืองดี นับได้ว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

3. ระบบเครื่องหมายยุวกาชาด (Badge System)

สัญลักษณ์และเครื่องหมายยุวกาชาด ได้กล่าวไว้ในระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับ ยุวกาชาด พ.ศ. 2541 หมวดที่ 1 ส่วนที่ 3 นับได้ว่าเป็นยุทธศาสตร์อย่างหนึ่งในการสร้างแรงจูงใจ สร้างขวัญกำลังใจให้ตระหนักต่อความสำคัญของยุวกาชาด เป็นส่วนส่งเสริมสนับสนุนผู้ทำความดี เสียสละโดยมีสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายเป็นเครื่องบ่งชี้ตอบแทน โดยเฉพาะเครื่องหมายกิจกรรม พิเศษ (Badge) ของสมาชิกจะมีสิทธิประดับเมื่อได้ปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ครบตามเกณฑ์ของแต่ละ เครื่องหมาย ซึ่งจะแสดงถึงเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ เกิดความภาคภูมิใจ มีเกียรติเชื่อถือได้ เป็นส่วนเสริมการการเรียนการสอนให้มีความก้าวหน้า ใฝ่ใจ ตรงกับความต้องการของสมาชิกมากยิ่งขึ้น ปัจจุบันกิจกรรมพิเศษของยุวกาชาด ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ยุวกาชาดระดับ 3) มีจำนวน 54 กิจกรรม ซึ่งสมาชิกยุวกาชาดที่สามารถสอบผ่านกิจกรรมพิเศษตั้งแต่ 9 กิจกรรม ขึ้นไป จะได้รับเครื่องหมายสายเกียรติยศ (เป็นเชือกถักกลายสีน้ำเงินสลับขาว) คล้องที่ไหล่ซ้าย ได้อินทรธนู ปลายสายเสียบเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อด้านซ้าย

4. ระบบหน่วย (Unit System)

การจัดระบบการบริหารหมู่ยุวกาชาดโรงเรียน เป็นยุทธศาสตร์อย่างหนึ่งที่ส่งเสริม คุณภาพยุวกาชาดให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ มีการจัดแบ่งสมาชิกยุวกาชาดออกเป็นหน่วย กลุ่ม หมู่ ซึ่งสถานศึกษา 1 แห่ง สามารถจัดตั้งหมู่ยุวกาชาดได้เพียง 1 หมู่เท่านั้น มีเกณฑ์กำหนด คือ 1 หน่วยมีสมาชิก 6 – 10 คน ใน 1 กลุ่มมีสมาชิก 2 – 6 หน่วย (12 – 60 คน) และตั้งแต่ 1 กลุ่มเป็นหมู่ยุวกาชาดโรงเรียน การจัดระบบหน่วย แต่ละหน่วยมีหัวหน้าหน่วย และรองหัวหน้า หน่วยเป็นคณะกรรมการ มีผู้นำกลุ่ม และรองผู้นำกลุ่มเป็นที่ปรึกษา ร่วมกันประชุมปรึกษาการจัด กิจกรรมต่างๆ ยุทธศาสตร์ของระบบหน่วย ระบบกลุ่มนี้ ช่วยพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เช่น การเป็นผู้นำ ผู้ตาม การรักษามาตรฐานของหน่วยและกลุ่ม ควบคุมความประพฤติในการทำงาน ร่วมกัน ปลูกฝังการมีบทบาทที่สำคัญต่อส่วนรวม สร้างความสัมพันธ์ คู่แน่น รู้จักการช่วยเหลือกัน รู้หน้าที่ต่อการปฏิบัติงาน โดยมีจุดหมายตรงกัน ส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย

5. การบำเพ็ญประโยชน์ (Service)

การบำเพ็ญประโยชน์เป็นกิจกรรมที่สำคัญมากในการใช้ยุทธศาสตร์ต่อการจัดกิจกรรม เพราะเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ คำปฏิญาณตนของยุวกาชาด เป็นการฝึกด้วยการกระทำจริง ควรให้มีการสอดแทรกทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ครูผู้สอนต้องมีกลยุทธ์และวิธีชักจูงให้เห็น ความสำคัญของการบำเพ็ญประโยชน์ เช่น เล่าประสบการณ์จากสถานที่ต่างๆ ที่กำลังรอคอย ความช่วยเหลือ ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า โรงเรียนเด็กพิการปัญญาอ่อน ฯลฯ ให้สมาชิกมีจิต เมตตา โดยการปลูกฝังให้สมาชิกยุวกาชาดในโอกาส และสถานที่บำเพ็ญประโยชน์ ซึ่งควรเริ่มจาก สิ่งใกล้ตัวก่อน แล้วจึงขยายให้กว้างออกไป ตามวัย ตามความสามารถของสมาชิกยุวกาชาด

การจัดให้มีกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์เป็นสิ่งดีมีเกียรติ การจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ทำงานเป็นหมู่คณะ มีความรับผิดชอบร่วมกันดีกว่าทำงานเป็นรายบุคคล โดยการจัดให้มีคณะกรรมการกลุ่มสมาชิกยุวกาชาดทุกกลุ่ม ตามข้อบังคับสภากาชาดไทย ฉบับที่ 50 ข้อ 70 ให้มีการปฐกฐาหรือดำเนินการ ร่วมกันคิด ร่วมกันวางแผนจัดโครงการบำเพ็ญประโยชน์ โดยมีครูผู้นำ และ

รองผู้นำแต่ละกลุ่มเป็นที่ปรึกษา โครงการต่างๆ จะมีความแตกต่างกันตามความต้องการของกลุ่ม มีการประเมินผลงานเพื่อพัฒนาปรับปรุงให้ดีขึ้น ดังนั้น การจัดกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ เป็นการช่วยส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รับผิดชอบต่อ การทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ และปลูกฝังความมีเมตตากรุณาที่จะนำมาคือศานติสุขของสังคม

6. วิธีการอบรมยุวกาชาด (Methods of Teaching)

วิธีการอบรมยุวกาชาด มีความสำคัญต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด เพราะเป็นยุทธศาสตร์ ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของสมาชิกยุวกาชาด ซึ่งวิธีการนั้นจะต้องสนองตอบต่อความสนใจ ความต้องการ และความถนัดของสมาชิกตามหลักการจัดกิจกรรม มีความสอดคล้องกับการศึกษาแผนใหม่ คือ การเรียนรู้ด้วยการยัดนักเรียนเป็นสำคัญให้เรียนรู้ด้วยการกระทำ (Learning by doing) วิธีการอบรมสมาชิกยุวกาชาด มีจุดหมายที่วัตถุประสงค์ของยุวกาชาด คำปฏิญาณตนยุวกาชาด และหลักการกาชาด คือการเป็นพลเมืองดี มีสุขภาพอนามัยดี มีการอยู่ร่วมกันอย่างศานติสุข ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีวิธีการอบรมที่ดี เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรม

7. การร้องเพลง (Song)

กิจกรรมยุวกาชาดการร้องรำทำเพลงถือว่าเป็นยุทธศาสตร์การจัดกิจกรรมอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพลงสามารถช่วยสร้างเสริมให้สมาชิกยุวกาชาดได้เกิดความสุข ร่าเริง ผ่อนคลายความเครียด ไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอน สมาชิกเกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ได้ทุกโอกาส จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องให้ความสนใจ ฝึกร้องเพลงและหาเพลงจากเทปหรือ วีดิทัศน์มาประกอบบทเรียนและการจัดกิจกรรม ซึ่งครูผู้สอนจะต้องมีประสบการณ์ มีความรู้ในเรื่องของเพลงพิธีการที่จะนำมาใช้ในโอกาสต่างๆ รู้จักและสามารถคัดเลือกเพลงมาใช้ในการจัดกิจกรรมอย่างเหมาะสม เพื่อสร้างบรรยากาศ ความสนใจ เ้าใจให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้

8. การเล่นเกม (Games)

เกม คือ กิจกรรมการเล่นชนิดหนึ่งที่ย่างๆ โดยไม่มีกฎ – กติกาที่ยุ่งยาก ไม่ต้องใช้ทักษะสูง และสามารถยืดหยุ่นได้ตามสภาพการณ์ต่างๆ ซึ่งจัดได้ว่า เกม เป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่สร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ได้ดี เพราะในการเล่นจะทำให้ผู้สอน และสมาชิกได้รู้จักตนเอง และผู้อื่นได้มากทั้งนี้เสียใจคอ ทั้งทางดีและไม่ดี รู้จักแพ้ ชนะ อภัย ความสามัคคี เสียสละหรือเห็นแก่ตัว ฯลฯ คุณธรรมและจริยธรรมจะปรากฏออกมาได้มากจากการเล่นเกม จึงมี

ความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้ยุทธศาสตร์ต่อการจัดการเรียนการสอนยุวกาชาด ทั้งนี้ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ ทักษะในเรื่องของเกม ประเภทและประโยชน์ของเกม เพื่อใช้เป็นกลวิธีในการจัดกิจกรรม

9. การอยู่ค่าย (Camping)

การอยู่ค่าย เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้สมาชิกยุวกาชาดได้มีโอกาส มีประสบการณ์ชีวิตใหม่ ต้องมีการปรับตัวปรับใจให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม เป็นการฝึกคุณธรรมจริยธรรม เพื่อให้เกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ต่อสมาชิกยุวกาชาด ซึ่งได้มาจากการอยู่ค่ายเป็นจำนวนมาก กิจกรรมยุวกาชาดระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ กิจกรรมบังคับและกิจกรรมพิเศษ เพื่อใช้เป็นสื่อพัฒนาสมาชิกยุวกาชาดให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และวัตถุประสงค์ของยุวกาชาด กิจกรรมการอยู่ค่ายเป็นกิจกรรมที่มีอยู่ทั้ง 2 ส่วนดังกล่าว สามารถจัดให้มีส่วนร่วม สร้างเสริมการเป็นพลเมืองดี การเสริมสร้างศานติสุขได้อย่างดี นับได้ว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจมีทักษะและมีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมการอยู่ค่ายในการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบและสาระสำคัญที่ใช้เป็นยุทธศาสตร์ ในการจัดกิจกรรมยุวกาชาด กิจกรรมการบำเพ็ญประโยชน์ เพลง การเล่นเกม และการอยู่ค่าย ซึ่งเป็นกิจกรรมนันทนาการเข้ามามีบทบาทที่สำคัญต่อการจัดกิจกรรม ทั้งนี้โดยมุ่งเน้นให้สมาชิกยุวกาชาดที่เข้าร่วมกิจกรรมได้รับความรู้ตามหลักสูตรของกิจกรรม เป็นไปตามวัตถุประสงค์ คำปฏิญาณตน และหลักการของยุวกาชาดกาชาด ด้วยระบบ ระเบียบ และวิธีการ ที่มีความสอดคล้องกับการศึกษาแผนใหม่ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ทั้งนี้ ครูผู้สอนจะต้องมีทักษะกระบวนการในการจัดกิจกรรม สามารถแก้ปัญหา และสร้างกิจกรรมที่สนองตอบต่อผู้เรียน เนื้อหาหลักสูตร โดยใช้กระบวนการกิจกรรมเป็นยุทธศาสตร์ของการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

3. ความหมายและความสำคัญของยุวกาชาด

มีผู้ทรงคุณวุฒิให้ความหมายเกี่ยวกับคำว่า " ยุวกาชาด " ไว้ดังนี้

กรมพลศึกษา. กองยุวกาชาด (2544 : 23) ได้ให้ความหมายของคำว่า " ยุวกาชาด " (Red Cross Youth) หมายถึง กิจกรรมกาชาดสำหรับเยาวชน โดยมีวัตถุประสงค์ที่เหมือนกันทั่วโลก คือ Education For Peace and Good Health, International Friendship. ในประเทศไทย มีชื่อว่ายุวกาชาดไทย (Thai Red Cross Youth)

กระทรวงศึกษาธิการ. (2535 : 3) ให้ความหมายว่า ยุวกาชาดเป็นกิจกรรมนักเรียนอย่างหนึ่งที่มีการปฏิบัติงานของผู้เรียนเป็นกลุ่มๆ ตามความสนใจและความถนัด ไม่ใช่กิจกรรมที่ครูจัดขึ้นเพื่อผู้เรียนในการเรียนวิชาต่างๆ ซึ่งผู้เรียนจะต้องเรียนและสอบให้ผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนด ทว่าเป็นการประกอบกิจกรรมร่วมกัน โดยผู้เรียนช่วยกันคิด ช่วยกันทำ และช่วยกันแก้ปัญหาอันจะเป็นการปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดี ในการอยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตย และกระทรวงศึกษาธิการ (2535 : 1)

กำหนดไว้ว่า รัฐบาลมีนโยบายหลักที่จะปลูกฝังเยาวชนของชาติไทยให้มีคุณธรรม ระเบียบวินัย มีความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ และเลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข การดำรงส่งเสริมเอกลักษณ์และวัฒนธรรมไทย ตลอดจนความเป็นเอกราช ความมั่นคงของชาติ ทั้งนี้ โดยอาศัยกิจกรรมยุวกาชาดเป็นสื่อในการพัฒนาได้

ปัจจุบันยุวกาชาด เป็นกิจกรรมหนึ่งในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งมุ่งเน้นการพัฒนา ด้านคุณธรรม จริยธรรมด้วยระบบหมู่พวก เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะในการปฏิบัติตามหลักการกาชาดและยุวกาชาด การคุ้มครองช่วยเหลือ กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ สิทธิมนุษยชน การรักษาสุขภาพอนามัย บำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การสร้างสัมพันธภาพและความเข้าใจอันดีอันจะนำไปสู่สันติภาพ ความสงบสุขในการอยู่ร่วมกัน ทุกแห่งหน โดยพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของสมาชิกยุวกาชาด

4. การจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน

กิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนจัดเป็นกิจกรรมนันทนาการอย่างหนึ่ง ที่จัดให้นักเรียน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่มุ่งเน้นเพิ่มเติมจากกลุ่มสาระการเรียนรู้ ทั้ง 8 กลุ่ม ด้วยการเข้าร่วม และปฏิบัติกิจกรรมที่เหมาะสมร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข กับกิจกรรม ที่เลือกตามความถนัดและความสนใจของตนเอง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย รวมถึงคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของสังคมไทย และมีจิตสำนึกในการทำประโยชน์ ให้แก่สังคม โดยให้ผู้เรียนปฏิบัติด้วยตนเองอย่างครบวงจร เน้นทักษะกระบวนการ ตั้งแต่ศึกษา วิเคราะห์ วางแผน และปฏิบัติตามแผน ประเมิน ปรับปรุงการทำงาน ตลอดจนการทำงานร่วมกัน เป็นกลุ่ม เพื่อเป็นไปตามหลักการ และสนองตอบต่อวัตถุประสงค์ของยุวกาชาด ตลอดจนหลักสูตร ของกิจกรรมยุวกาชาด ดังนี้

1. หลักการของกิจกรรมยุวกาชาด

เพื่อให้กิจกรรมยุวกาชาดเป็นไปตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน จึงกำหนดหลักการของกิจกรรมยุวกาชาดไว้ ดังนี้

1. เป็นกิจกรรมที่สร้างพื้นฐานในการคิด ปฏิบัติตามหลักกาชาด และยุวกาชาด กฎหมายมนุษยธรรม และสิทธิมนุษยชน รวมทั้งทักษะในการจัดการ ทักษะในการดำเนินชีวิต สามารถคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาได้
2. มีความเป็นเอกภาพ และมีความหลากหลายในกิจกรรม กล่าวคือ เป็นกิจกรรม ที่มีโครงสร้างหลักสูตรยืดหยุ่น ทั้งนี้ เพื่อความจำเป็นและความสอดคล้องสำหรับการพัฒนาคุณภาพ ชีวิตความเป็นไทยและความเป็นพลเมืองดีของชาติ
3. สามารถสนองตอบต่อสภาพความต้องการที่แท้จริงของสถานที่และท้องถิ่น

2. วัตถุประสงค์ของกิจกรรมยูวกาชาด

กิจกรรมยูวกาชาดเป็นการจัดกิจกรรมโดยใช้กระบวนการที่มุ่งเน้นการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ในระบบหน่วย กลุ่ม หมู่ เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเกิดทักษะ เกี่ยวกับการ ปฏิบัติตามหลักการกาชาดและยูวกาชาด การคุ้มครอง กฎหมายมนุษยธรรม สิทธิมนุษยชน การช่วยเหลือ การรักษาสุขภาพและสมรรถภาพที่ดี บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การสร้างสัมพันธภาพและความเข้าใจอันดี อันจะนำไปสู่สันติภาพ ก่อให้เกิด ความสุขในการอยู่ร่วมกันทุกแห่งหน จึงกำหนดจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังต่อไปนี้

- 2.1 มีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะตามหลักการของกาชาดและยูวกาชาด
- 2.2 มีสุขภาพและสมรรถภาพที่ดี สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเอง และผู้อื่น
- 2.3 มีเมตตา กรุณา และมีไมตรีต่อบุคคลทั่วไป
- 2.4 บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม และเห็นคุณค่าในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
- 2.5 มีทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

3. โครงสร้างหลักสูตรกิจกรรมยูวกาชาด (กรมวิชาการ. 2546 : 87 - 88)

ตามโครงสร้างหลักสูตรกิจกรรมยูวกาชาดมีกิจกรรมหลัก และกิจกรรมพิเศษให้สมาชิก ยูวกาชาดได้เลือกเรียนตามความสนใจ โดยเน้นให้สมาชิกยูวกาชาดได้ศึกษา วิเคราะห์ วางแผน ปฏิบัติกิจกรรม สรุปผลและประเมินผลตามเนื้อหา และกิจกรรมที่ครูผู้สอนจัดให้ การจัดกิจกรรม ยูวกาชาดในโรงเรียนตามโครงสร้างหลักสูตรจึงยึดการแบ่งเนื้อหาสาระออกเป็น 2 กลุ่มกิจกรรม คือ กิจกรรมหลัก และกิจกรรมพิเศษ

กิจกรรมหลัก หมายถึง กิจกรรมหลักที่บังคับและจัดให้ผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมครบทั้ง

4 กลุ่ม กิจกรรมบังคับประกอบด้วย

1. กลุ่มกิจกรรมกาชาดและยูวกาชาด มีเนื้อหาสาระประกอบด้วย
 - 1.1 กาชาดสากล
 - 1.2 สภากาชาดไทย
 - 1.3 ยูวกาชาด

กลุ่มกิจกรรมนี้เป็นการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้สมาชิกยูวกาชาดมีความรู้ ความเข้าใจใน หลักการและอุดมการณ์ของกาชาด มีศรัทธาในการเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความเสียสละ เป็นคนดี มีคุณธรรม ช่วยสร้างสรรค์สังคม เป็นผู้นำในการเผยแพร่กิจการกาชาด และยูวกาชาด ส่งเสริม สันติภาพและคุณค่าของความเป็นมนุษย์ รวมทั้งกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

2. กลุ่มกิจกรรมสุขภาพ มีเนื้อหาสาระประกอบด้วย

2.1 สุขภาพ

2.2 การป้องกันชีวิต และสุขภาพ

กลุ่มกิจกรรมนี้เป็นการจัดกิจกรรมให้สมาชิกยุวกาชาด ได้ศึกษาฝึกฝนทักษะการป้องกันชีวิตและสุขภาพ การสร้างเสริมสมรรถภาพ มีความรู้และทักษะในการรักษาอนามัยของตนเอง และส่งเสริมอนามัยของผู้อื่น การปฐมพยาบาล และเคหพยาบาล การเตรียมตัวป้องกันอุบัติเหตุ และภัยอันตรายต่างๆ เช่นเอดส์ สารเสพติด ฯลฯ

3. กลุ่มกิจกรรมสัมพันธภาพและความเข้าใจอันดี มีเนื้อหาสาระประกอบด้วย

3.1 ความสามัคคีและความพร้อมเพรียง

3.2 ความมีระเบียบ

3.3 สัมพันธภาพและความเข้าใจอันดี

กลุ่มกิจกรรมนี้ เป็นการจัดกิจกรรมให้สมาชิกยุวกาชาด ได้รู้จักตนเอง มีระเบียบวินัย มีบุคลิกภาพที่ดี รู้จักการปรับตัวเข้ากับผู้อื่นและสังคมได้ดี มีความสามัคคี มีสัมพันธภาพและความเข้าใจอันดีกับบุคคลทั่วไป ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลที่มีพื้นฐานการดำรงชีวิต และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มีการติดต่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นประสบการณ์ของยุวกาชาด ที่ปฏิบัติงานสร้างเสริมสันติภาพ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการทำงานในด้านอื่น

4. กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ มีเนื้อหาสาระประกอบด้วย

4.1 การบำเพ็ญประโยชน์

4.2 การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

กิจกรรมนี้เป็นการจัดกิจกรรมส่งเสริม และสนับสนุนให้สมาชิกยุวกาชาดปฏิบัติตนสนองต่ออุดมการณ์ และวัตถุประสงค์ของยุวกาชาด มีความภูมิใจในขนบธรรมเนียมประเพณี และมรดกของชาติ พร้อมทั้งจะอนุรักษ์สภาพแวดล้อมและธรรมชาติ ปลูกฝังและฝึกฝนให้เป็นผู้มีความเสียสละ บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

กิจกรรมพิเศษ หมายถึง กิจกรรมที่จัดให้เป็นพิเศษ มีความหลากหลายนอกเหนือจากกิจกรรมหรือสาระหลัก 4 กลุ่มกิจกรรม ถ้าผู้เรียนประสงค์จะเลือกเรียนกิจกรรมพิเศษ สามารถเลือกเรียนได้ตามความสนใจ ความถนัด และความเหมาะสม โดยไม่จำกัดจำนวนกิจกรรม โดยใช้เวลาในเวลาเรียนกลุ่มกิจกรรมหลัก (ถ้ามี) หรือนอกเวลาเรียนก็ได้ การวัดผล และประเมินผลกิจกรรมพิเศษให้เป็นไปตามเกณฑ์การให้เครื่องหมายที่กำหนดไว้ในแต่ละกิจกรรม เมื่อสมาชิกยุวกาชาดผ่านเกณฑ์การประเมินสามารถประดับเครื่องหมายกิจกรรมพิเศษนั้นๆ ได้ที่แขนเสื้อข้างซ้าย ในปัจจุบันกิจกรรมพิเศษสำหรับสมาชิกยุวกาชาดระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีให้สมาชิกยุวกาชาดได้เลือกเรียนถึง 54 กิจกรรม ซึ่งแต่เดิมมีเพียง 19 กิจกรรมเท่านั้น อาทิ

1. ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์
2. วายน้ำ
3. มารยาทสังคม
4. พี่เลี้ยงเด็ก
5. วางแผนครอบครัว
6. ฝึกบริหารจัดการ
7. พัฒนาบุคลิกภาพ
8. ทักษะในครอบครัว
9. ผจญภัย
10. บุ๊กเบิก
11. การอยู่ค่ายพักแรม
12. เดินทางไกล
13. การเล่นเกม
14. จักรยาน
15. อนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
16. บำเพ็ญประโยชน์
17. มัคคุเทศก์
18. เทคโนโลยีสารสนเทศ
19. กิจกรรมกลางแจ้ง
20. เดินทางสำรวจ ฯลฯ

ในการจัดกิจกรรมยุวกาชาดนั้น ครูผู้สอนต้องมีทักษะในการดำเนินการจัดกิจกรรมตามกระบวนการของยุวกาชาด เน้นระบบหน่วย – กลุ่ม และจัดโอกาสให้สมาชิกยุวกาชาดได้เข้าร่วมกิจกรรมที่นอกเหนือจากกลุ่มกิจกรรมหลัก อาทิ

1. พิธีเปิด – ปิดกิจกรรมยุวกาชาด
2. พิธีเข้าประหม่วยยุวกาชาด
3. การอยู่ค่ายพักแรม
4. การเข้าร่วมงานชุมนุมส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และกลุ่มประเทศเอเชีย – แปซิฟิก
5. การเข้าร่วมงานวันคล้ายวันสถาปนายุวกาชาดไทย
6. การเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์
7. การเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญๆ ในชุมชน
8. การช่วยเหลืองานกับหน่วยงานอื่นๆ ในชุมชน ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ยุวกาชาดตามพระราชบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2544 ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาดไว้ในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเป็นแกน โดยให้สถานศึกษาที่จัดกิจกรรมยุวกาชาดนำไปประยุกต์การจัดกิจกรรม

การเรียนการสอน และจัดกิจกรรมต่างๆ ให้บรรลุจุดประสงค์ การจัดกิจกรรมเสริมการเรียนรู้ เนื้อหาสาระจึงมีความสำคัญกับสมาชิกยูวกาชาต ทั้งนี้ เพื่อเป็นแรงกระตุ้นในการเข้าร่วมกิจกรรม เกิดความรักและความภาคภูมิใจในการเป็นสมาชิกยูวกาชาต ดังตัวอย่างแนวการจัดกิจกรรมเสริมการเรียนรู้เนื้อหาสาระกิจกรรมด้านต่างๆ ดังนี้

กิจกรรมการป้องกันชีวิตและสุขภาพ

- จัดสมาชิกยูวกาชาตเข้ารับการอบรมโครงการต่างๆ เช่น ปฐมพยาบาล เคหพยาบาล ความปลอดภัยทางน้ำ การป้องกันอุบัติเหตุ โภชนาการ มารดาทารกสงเคราะห์ และพี่เลี้ยงเด็ก สุขศึกษา สวัสดิศึกษา การดูแลสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

- ให้ความรู้และเตรียมความพร้อมเพื่อช่วยเหลือในยามเกิดภัยพิบัติ

- จัดทำโครงการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด เครื่องดื่มมีเมา โรคเอดส์ การมั่วสุม

การหนีเรียน การรักษาสุขภาพฟัน เป็นต้น

- จัดตั้งชมรม หรือคณะกรรมการ เพื่อให้คำแนะนำด้านการรักษาความสะอาด

เรื่องสุขภาพส่วนบุคคลและสุขภาพชุมชน

- มอบหมายให้สมาชิกยูวกาชาตออกสำรวจความ ต้องการ ความจำเป็นของชุมชน

ด้านสุขภาพและดำเนินการให้ความช่วยเหลือชุมชนต่อไป

- จัดสมาชิกยูวกาชาตช่วยเหลือครูที่ทำหน้าที่ดูแลห้องพยาบาลของโรงเรียน

- จัดสมาชิกยูวกาชาตออกไปช่วยเหลือพยาบาล แจกจ่ายยา ให้อาหารเสริมและ

ให้ความรู้เรื่องทันตสุขภาพในชุมชน

- จัดหน่วยปฐมพยาบาลออกไปบริการชุมชนในโอกาสต่างๆ

- จัดหา และจัดทำอุปกรณ์สำหรับการรักษาความปลอดภัยและสุขภาพ เช่น จัดกระเป๋ายา

ปฐมพยาบาล

- จัดโครงการฟื้นฟูความรู้และฝึกปฏิบัติงานด้านสุขภาพและการรักษาความปลอดภัย

- จัดโครงการประกวด นิทรรศการและโครงการรณรงค์เรื่องสุขภาพ และความปลอดภัย

- จัดให้สมาชิกยูวกาชาตไปดูแลเด็กเล็ก เช่น ดูแลความสะอาดของนม เล็บ มือ เท้า

และเครื่องแต่งกาย

- ให้คำแนะนำในเรื่องการรักษาสุขภาพและการควบคุมน้ำหนัก

กิจกรรมด้านการบำเพ็ญประโยชน์

- จัดโครงการยูวกาชาตอาสา โดยพาสมาชิกยูวกาชาตไปช่วยเหลืองานในโรงพยาบาล

เช่น เขียนบัตรคนไข้ ปั่นสาหร่าย พับผ้าก๊อซ ทำความสะอาดเครื่องมือแพทย์ เลี้ยงดูเด็กเล็กใน

สถานพยาบาล ฝึกการวัดปรอท นั่งสนทนาเป็นการให้กำลังใจแก่ผู้ป่วย ช่วยเปลี่ยนผ้าปูที่นอน

ช่วยเปลี่ยนอริยาบถของผู้ป่วย อ่านหนังสือให้ผู้ป่วยฟัง ช่วยป้อนอาหารผู้ป่วย เขียนจดหมายถึง

ญาติผู้ป่วย ช่วยเช็ดถูผู้ป่วย

- จัดสมาชิกยุวกาชาดออกไปช่วยงานกาชาดประจำปี
- แนะนำให้สมาชิกยุวกาชาดช่วยเหลือจัดโครงการอาหารกลางวัน
- จัดสมาชิกยุวกาชาดนำอาหารไปเลี้ยงเด็กในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า สถานสงเคราะห์

เด็กพิการและทุพพลภาพ ฯลฯ

- จัดกิจกรรมที่ปลูกฝังให้สมาชิกยุวกาชาดได้แสดงความสามารถมีน้ำใจโอบอ้อมอารี มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และให้ความช่วยเหลือเพื่อนบ้าน

- จัดโครงการอยู่ค่ายพักแรมนอกโรงเรียน
- เชิญชวนให้สมาชิกยุวกาชาดบริจาคเงิน เสื้อผ้า สิ่งของเครื่องใช้ นำไปแจกจ่ายให้

กับเด็กยากจน

- จัดโครงการเยี่ยมเยียนและให้ความบันเทิงแก่เด็กนักเรียนที่โรงเรียนคนตาบอดและผู้ป่วยในสถานพักฟื้นและบ้านพักคนชรา

- จัดสมาชิกยุวกาชาดออกปฏิบัติงานร่วมกับรถบริจาคโลหิต และที่ศูนย์บริการโลหิต
- พาสมาชิกยุวกาชาดออกไปเยี่ยมเยียนครูที่เกษียณอายุแล้ว
- จัดอบรมกิจกรรมพิเศษ " พี่เลี้ยงเด็ก " เพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดช่วยเหลือแบ่งเบา

ภาระหน้าที่ของผู้ปกครองในการเลี้ยงดูน้อง

- เชิญชวนให้สมาชิกยุวกาชาดเข้าร่วมกิจกรรมของกาชาด – ยุวกาชาด
- จัดให้สมาชิกยุวกาชาดไปช่วยงานเจ้าหน้าที่ห้องสมุดในวันเสาร์ – อาทิตย์
- พาสมาชิกยุวกาชาดออกปฏิบัติงานด้านการปฐมพยาบาล ตามงานเทศกาล

งานประเพณีต่างๆ ของชุมชน

กิจกรรมด้านการสร้างสัมพันธภาพ

- มอบหมายให้สมาชิกยุวกาชาดจัดส่งตุ๊กตา งานศิลปะหัตถกรรม อัลบั้มภาพถ่าย อัลบั้มแสตมป์ แลกเปลี่ยนกับยุวกาชาดโรงเรียนอื่น และยุวกาชาดต่างประเทศ

- จัดส่งสมาชิกยุวกาชาดเข้าร่วมงานชุมนุมยุวกาชาดส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และงานชุมนุมยุวกาชาดนานาชาติ

- แนะนำให้สมาชิกยุวกาชาดเขียนจดหมายสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกยุวกาชาดต่างประเทศ

- นำสมาชิกยุวกาชาดไปให้การช่วยเหลือผู้อพยพ
- สนับสนุนให้สมาชิกยุวกาชาดได้มีโอกาสรับรองแขกต่างประเทศ
- ฝึกให้รู้จักการบริการให้ความช่วยเหลือชาวต่างประเทศตามโอกาสอันควร
- สนับสนุนและส่งเสริมให้สมาชิกยุวกาชาดสอบคัดเลือกเป็นตัวแทนเดินทางไปร่วม

กิจกรรมยุวกาชาดต่างประเทศ

- จัดสมาชิกยุวกาชาดสำหรับบริการพาเด็ก คนชรา และคนพิการข้ามถนน

5. คุณสมบัติและหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ครูผู้สอนยุวกาชาด (สำนักงานยุวกาชาด. 2546 : 95 - 98)

ผู้นำยุวกาชาดเป็นผู้บังคับบัญชายุวกาชาด มีบทบาทหน้าที่สำคัญในการจัดกิจกรรม ส่งเสริมและพัฒนาสมาชิกยุวกาชาดให้สัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ของยุวกาชาดไทย จึงมีความ จำเป็นที่จะต้องพัฒนาดตนเองให้เป็นผู้นำยุวกาชาดที่ดีอยู่เสมอ ซึ่งประกอบด้วยคุณสมบัติ ดังนี้

1. ความรู้ ในที่นี้หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับกิจการยุวกาชาด แบ่งออกเป็น 3 ประการ คือ
 - 1.1 ความรู้เกี่ยวกับงานวิชาการทั้งทางภาคทฤษฎีและทักษะกระบวนการที่ เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมทางภาคปฏิบัติ
 - 1.2 ความรู้เกี่ยวกับงานธุรการ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานเอกสาร หนังสือ โต้ตอบ งานทะเบียนต่างๆของสมาชิกยุวกาชาด เช่น ทะเบียนหน่วย กลุ่ม หมู่ หรืออุปกรณ์ การฝึกอบรม
 - 1.3 ความรู้เกี่ยวกับการปกครองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร แบ่งส่วนงาน กิจกรรมยุวกาชาดในสถานศึกษา ตลอดจนการปกครองที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานที่กิจการยุวกาชาด สังกัดอยู่
2. ความรับผิดชอบ เป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึง ความมีวินัยในตนเอง ที่กล้า แสดงออกในสิ่งที่ถูกต้องรับผิดชอบต่อที่มงาน
3. มนุษย์สัมพันธ์ การมีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี จะต้องรู้จักประสานความคิด ประสานประโยชน์ สามารถทำงานร่วมกับบุคคลทุกเพศทุกวัย ทุกระดับการศึกษา รู้จักควบคุมอารมณ์ มีความ อุดมการณ์ มีทักษะในการพูดที่ดีและเป็นผู้ฟังที่ดีอย่างมีเหตุผล
4. ความศรัทธา การปฏิบัติงานใดๆ หากผู้ปฏิบัติมีความศรัทธาในงานที่ทำนั้น จะทำให้ ผู้ปฏิบัติมีความสุขในการปฏิบัติงาน และงานจะสำเร็จไปได้โดยง่าย ผู้นำยุวกาชาดจะต้องเป็นผู้ที่มี ความศรัทธาในกิจการยุวกาชาด สามารถพัฒนาสมาชิกยุวกาชาดให้บรรลุวัตถุประสงค์ของ ยุวกาชาดได้
5. ความคิดริเริ่ม เป็นความสามารถที่จะปฏิบัติสิ่งหนึ่งสิ่งใด ภายในขอบเขตอำนาจ หน้าที่ของตนเองได้ โดยไม่ต้องรอรับคำสั่งและสามารถพัฒนางานให้ก้าวหน้าทันสมัยอยู่เสมอ
6. ความอดทน ความอดทนเป็นพลังงานอันสำคัญที่จะผลักดันให้งานไปสู่จุดหมาย ปลายทางได้อย่างแท้จริงและส่งผลต่อคุณภาพจิตใจของผู้ปฏิบัติงาน
7. การตัดสินใจ การตัดสินใจที่รวดเร็วและรอบคอบ จะช่วยให้งานเลื่อนไหลไปด้วยดี ไม่เกิดผลเสียหายแก่ส่วนรวม รวมทั้งเป็นการประหยัด ทั้งเวลาและทรัพยากร
8. การวางแผน ผู้นำยุวกาชาดจะต้องเป็นนักวางแผนการจัดกิจกรรมที่ดี เพื่อพัฒนา สมาชิกยุวกาชาดให้สู่จุดหมายปลายทางของวัตถุประสงค์ของยุวกาชาด

9. วิสัยทัศน์ เป็นการมองไกลไปในอนาคต ที่สะท้อนให้เห็นถึงเป้าหมายในการทำงาน ความสำเร็จ โดยวิธีการเอาระบบการวางแผนมาใช้เพื่อให้เกิดผลตามที่ต้องการ

10. การจูงใจ การจูงใจเป็นเรื่องของการสนองความต้องการ ที่ทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจ อยากคิดอยากทำ อยากแก้ปัญหา การใช้การจูงใจที่ดีจะทำให้สมาชิกยุวกาชาดเต็มใจที่จะปฏิบัติ กิจกรรมอย่างมีความสุข

หน้าที่ความรับผิดชอบของครูผู้สอนยุวกาชาด

ผู้นำยุวกาชาดจะต้องเป็นทั้งผู้สร้าง และพัฒนาสมาชิกยุวกาชาด ตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการ เป็นยุวกาชาด จนถึงขั้นตอนสุดท้ายของการเป็นสมาชิก นับได้ว่าเป็นเวลาที่ยาวนานของการรอคอย ความสำเร็จ แต่เป็นระยะเวลาอันสั้นสำหรับการสร้างสมาชิกยุวกาชาดสู่ความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ของยุวกาชาดไทย ก่อนที่จะส่งต่อไปสู่กลไกทางสังคมเพื่อการดำรงชีพ สิ่งหนึ่งที่ผู้นำยุวกาชาด จะต้องคำนึงถึงและตระหนักในความสำคัญอยู่เสมอก็คือ “หน้าที่และความรับผิดชอบ” ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประการคือ

1. ต่อตนเอง ซึ่งแยกออกเป็น

1.1 ด้านความสามารถในการทำงาน

1.2 ด้านความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

1.3 ด้านความสามารถทางความคิด

2. ต่อหมู่ยุวกาชาดโรงเรียน หน่วยยุวกาชาดหลายหน่วยรวมกันเป็นกลุ่ม หลายกลุ่ม รวมกันเป็นหมู่ยุวกาชาด ผู้นำยุวกาชาดจะต้องทำหน้าที่ให้หน่วย กลุ่ม หมู่ ได้อยู่ร่วมกันอย่าง มีความสุข สามารถปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันได้เป็นอย่างดีตลอดเวลา มีความรักสามัคคีต่อกัน ตลอดจนเคารพสิทธิ และความเสมอภาคตามครรลองของกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน

3. ต่อทีมงาน ในการฝึกอบรมจำเป็นต้องอาศัยทีมงาน การที่มีทีมงานที่ดีย่อมส่งผลต่อ การจัดการกิจกรรมที่ดี ฉะนั้น การรักษาดุลยภาพของทีมงาน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้นำยุวกาชาด ทุกคนควรถือปฏิบัติ ดังนี้

3.1 ให้ความเคารพและให้เกียรติซึ่งกันและกัน

3.2 มีความซื่อตรงและมั่นคงต่อกัน

3.3 ถ่ายโอนความรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน

3.4 ส่งเสริมและเชิดชูผู้กระทำความดี

3.5 ไม่ซ้ำเติมผู้อื่น

3.6 มีความรับผิดชอบร่วมกัน

3.7 ช่วยเหลือและให้ความร่วมมือที่ดีต่อกัน

3.8 สร้างสรรค์งานเป็นทีม

3.9 ไม่หาผลประโยชน์ส่วนตนบนความสำเร็จของผู้อื่น

3.10 ให้อภัย และกำลังใจแก่กันและกัน

4. ต่อบุคคล ขบวนการจัดการเรียนการสอนยุคอาชาด จะต้องเปิดโอกาสให้ทุกคนมีความทัดเทียมกันในการแสดงออกทั้งด้านความคิด และการปฏิบัติ ส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตย เป็นการให้ความรู้โดยใช้เด็กเป็นศูนย์กลาง โดยผ่านทางการจัดทำโครงการตามแนวคิดของผู้เรียน

จากแนวคิดของนักวิชาการที่กล่าวข้างต้น พอสรุปและสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการวิจัยครั้งนี้ว่า ผู้บังคับบัญชายุคอาชาดควรมีลักษณะที่สำคัญ 2 ลักษณะ คือ คุณลักษณะส่วนตัว ประกอบด้วยบุคลิกภาพ ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความมีคุณธรรมและมีความคิดสร้างสรรค์ และคุณลักษณะทางวิชาชีพประกอบด้วยความรู้ ความสามารถและทักษะประสบการณ์ทางนันทนาการ จึงสามารถทำให้การจัดกิจกรรมและความรับผิดชอบในหน้าที่ประสบผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ และส่งผลให้องค์กรหรือหน่วยงานมีความก้าวหน้าอย่างยั่งยืน

6. ความหมายและความสำคัญของนันทนาการ

ความหมายของนันทนาการ

“นันทนาการ” เป็นคำมาจากศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “Recreation” ซึ่งมาจากคำกริยา คือ ทูครีเอท (To create) ซึ่งหมายถึง การสร้างหรือทำให้เกิดขึ้น ส่วนคำว่า “รี” เป็นคำอุปสรรคเติมหน้าคำกริยา ทำให้เกิดคำใหม่เป็นคำว่า Re – creation หมายถึง การสร้างใหม่หรือทำให้มีขึ้นใหม่ สร้างให้มีขึ้นใหม่ เมื่อเป็นคำนามก็จะเป็นคำว่า “เรครีเอชั่น” (Recreation) ซึ่งหมายถึง การสร้างใหม่หรือทำให้มีขึ้นใหม่ (สมบัติ กาญจนกิจ . 2542 : 8 - 9)

นันทนาการเป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลและสังคม โดยใช้เวลาร่วมหรือเวลาอิสระเข้าร่วมกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ที่หลากหลายตามความสนใจ และสมัครใจ ซึ่งมีผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านนันทนาการ ได้ให้ความหมายของคำว่า “นันทนาการ” ไว้มากมายหลายประการ พอสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

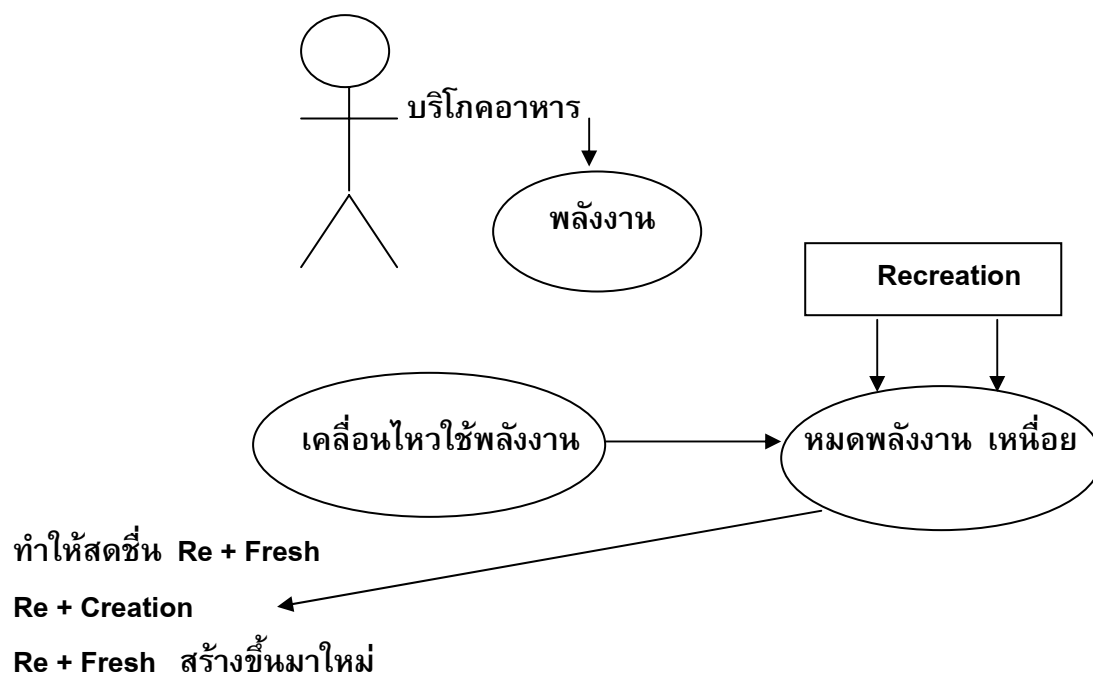
พีระพงษ์ บุญศิริ (2542 : 29) ได้สรุปความหมายของนันทนาการไว้ดังนี้

คำว่า “นันท” หมายถึงความรื่นเริงสนุกสนาน เมื่อสนธิกับคำว่า “อาการ” เป็น นันท + อาการ เป็นนันทนาการ หมายถึง ลักษณะอาการแห่งความสนุกสนาน หรือการทำให้สนุกสนานรื่นเริงระทึกใจ

สมบัติ กาญจนกิจ (2542 : 17 – 19) ได้ให้ความหมายของนันทนาการไว้หลากหลายดังนี้

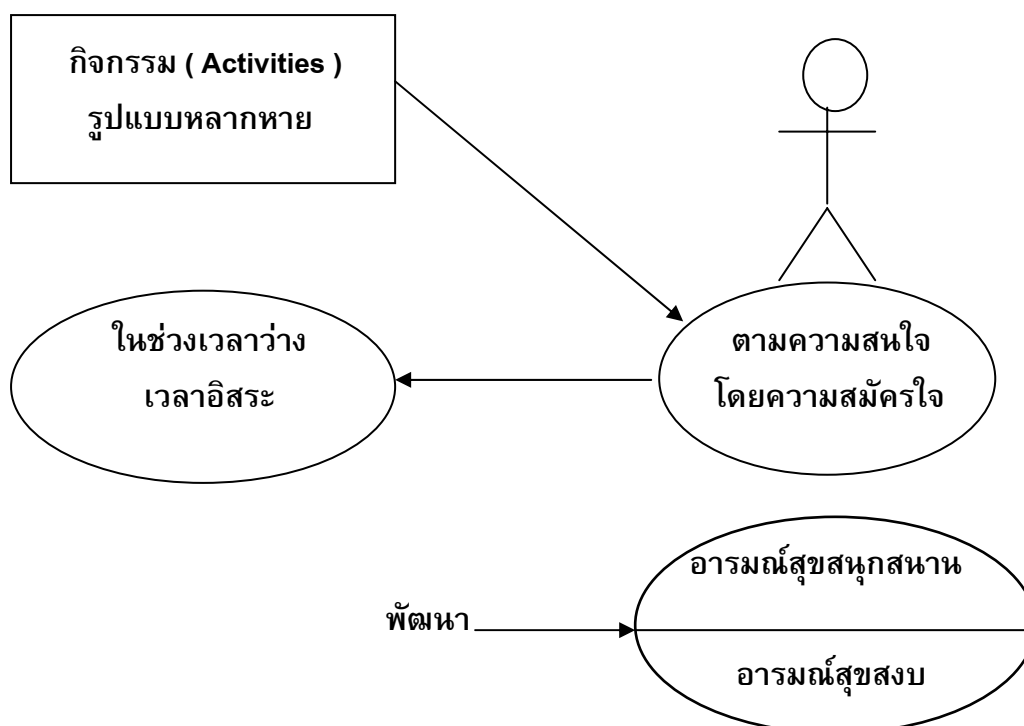
ความหมายที่ 1 หมายถึง การทำให้สดชื่น หรือการสร้างพลังขึ้นมาใหม่ (Re + Fresh, Re + Creation) เป็นความหมายแรกเริ่มที่ได้มีการอธิบายว่า การที่บุคคลได้รับประทานอาหารเข้าไปแล้วเปลี่ยนเป็นพลังงาน โดยแรงขับภายใน จะทำให้เขาต้องใช้พลังงานในรูปแบบของการเคลื่อนไหวหรือทำกิจกรรมต่างๆ แล้วก่อให้เกิดการเหนื่อย เมื่อยล้า ดังนั้นบุคคลจึงต้องการนันทนาการเพื่อสร้างพลังขึ้นมาใหม่ หรือสร้างความสดชื่นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง หรือการที่บุคคล

มีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ เพื่อสร้างความสดชื่นและพลังงานขึ้นมาใหม่ในรูปแบบของการเล่น การแสดงออกในด้านกีฬา ดนตรี ศิลปะ งานอดิเรก หรือไปท่องเที่ยว เป็นต้น ถือเป็นนันทนาการ

ภาพประกอบ 2 การสร้างความสดชื่นขึ้นมาใหม่ (Re + Creation)
ที่มา : สมบัติ กาญจนกิจ (2544). นันทนาการและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว : 17.

ความหมายที่ 2 หมายถึง กิจกรรม (Activities) ซึ่งนักการศึกษาและนักสังคมศาสตร์ อธิบายไว้ว่า นันทนาการ หมายถึง กิจกรรมซึ่งมีรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย การที่บุคคลหรือ ชุมชนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมตามความสนใจและสมัครใจของตน แล้วก่อให้เกิดผลการพัฒนา อารมณ์สุข สนุกสนาน และสุขสงบ กิจกรรมในที่นี้หมายถึงกิจกรรมประเภทเกม กีฬา ศิลปะ ดนตรี การแสดงละคร การเดินทางท่องเที่ยว การอยู่ค่ายพักแรม งานอาสาสมัคร งานอดิเรก กีฬาทำหาย เป็นต้น

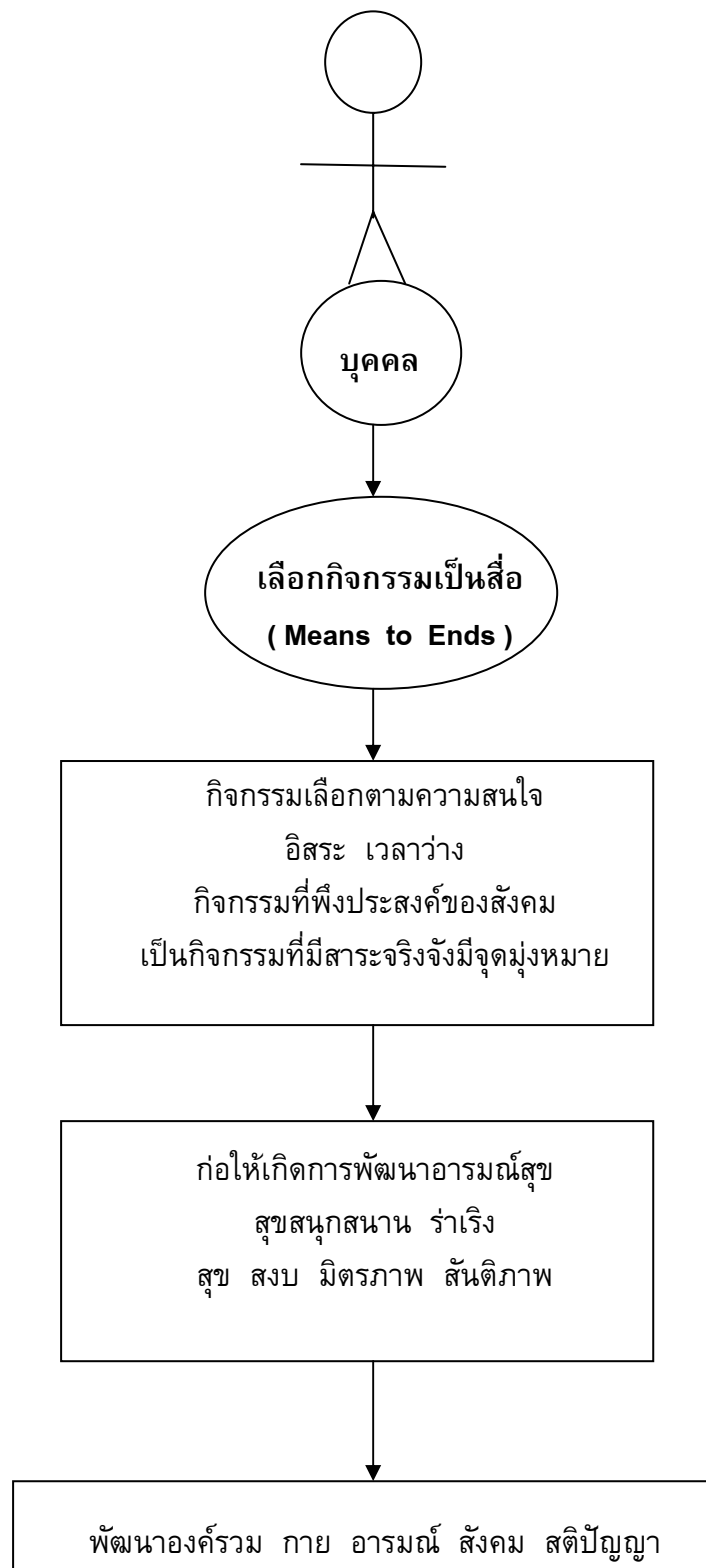

ภาพประกอบ 3 กิจกรรม (Activities)

ที่มา : สมบัติ กาญจนกิจ (2544). นันทนาการและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว : 17.

ความหมายที่ 3 หมายถึง กระบวนการ (Process) กล่าวคือ นันทนาการเป็นกระบวนการในการพัฒนาประสบการณ์ หรือพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล หรือสังคมโดยอาศัยกิจกรรมนันทนาการต่างๆ เป็นสื่อในช่วงเวลาว่าง เวลาอิสระ โดยที่บุคคลเข้าร่วมด้วยความสมัครใจ หรือมีแรงจูงใจ แล้วส่งผลให้เกิดการพัฒนาอารมณ์สุข สนุกสนาน และสุขสงบ ผลของการเข้าร่วมกระบวนการอาจเรียกว่า ประสบการณ์ชีวิต ซึ่งนักนันทนาการ เกรย์ (Gray, 1972) ได้สรุปประสบการณ์ที่บุคคลได้รับจากการใช้ชีวิต เลือกกิจกรรมนันทนาการกลางแจ้งเป็นสื่อแล้ว ก่อให้เกิดการพัฒนาอารมณ์และจิตใจ หรือเรียกว่าคุณภาพทางอารมณ์ (motional Quality : E.Q.) ใน 12 อันดับ ดังนี้

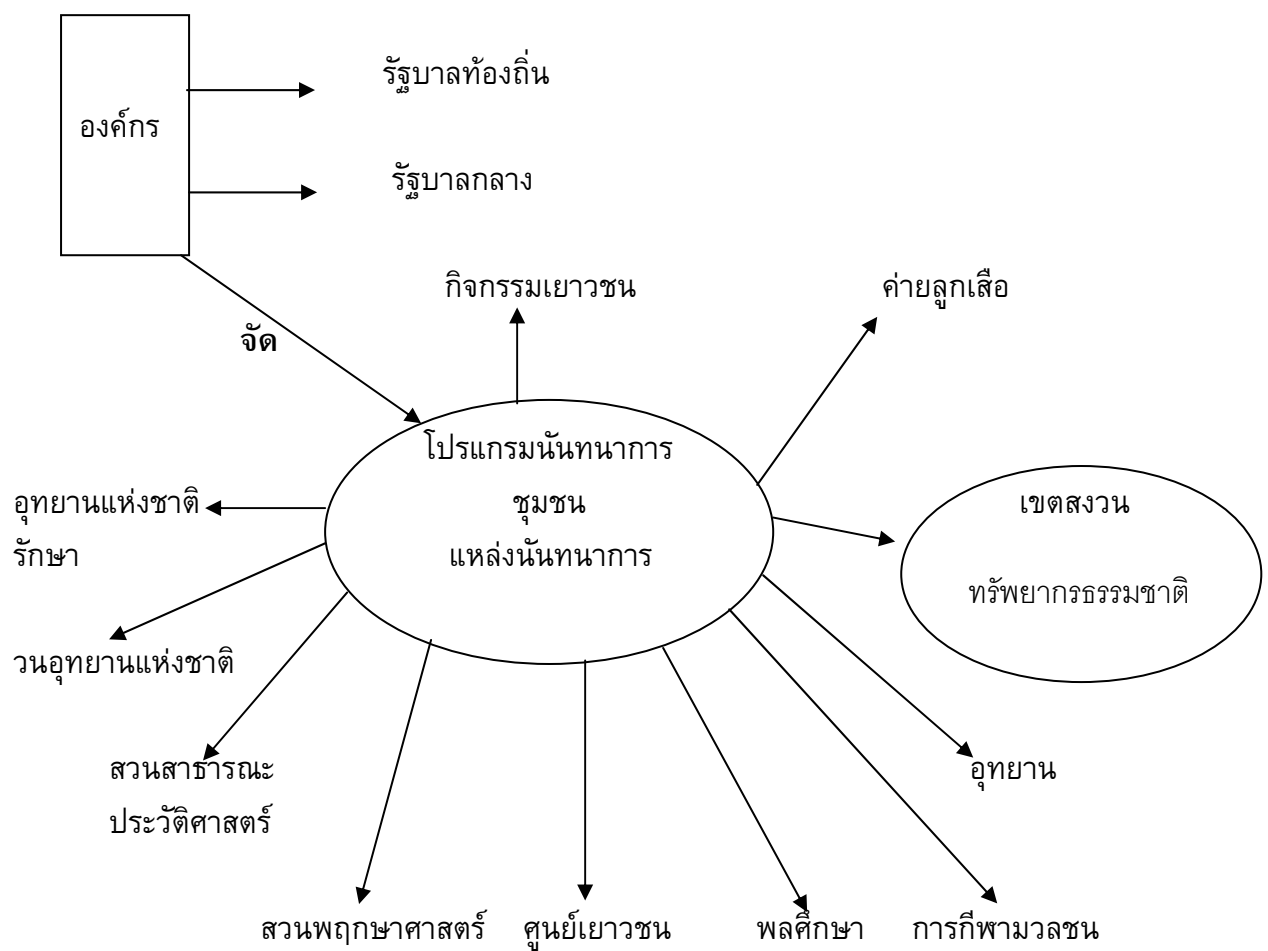
1. ความสนุกสนานร่าเริง (Fun , Enjoyment)
2. ความสุขสงบทางจิตใจ (Peaceful , Happy)
3. ความตื่นเต้น (Excitement)
4. ความท้าทายและความเสี่ยงอันตราย (Challenge , Risk)
5. ความรู้สึกหยุดเวลาหยุดโลก (Time Distortion)
6. ความรู้สึกที่ดี (Better Feeling)
7. ความประทับใจ (Impression)
8. สร้างแรงบันดาลใจ (Inspiration)
9. การได้มีส่วนร่วม (Get Involvement)
10. ความสัมฤทธิ์ผล ความสำเร็จ (Achievement)
11. การได้บริการผู้อื่น (Service to others)
12. การผ่อนคลายและลดความตึงเครียด (Relaxation and Relief Tension)

ภาพประกอบ 4 กระบวนการ (Process)

ที่มา : สมบัติ กาญจนกิจ (2544). นันทนาการและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว : 18.

ความหมายที่ 4 หมายถึง สวัสดิการสังคม (Social Welfare) กล่าวคือ นันทนาการ คือ สถาบันทางสังคม ซึ่งรัฐบาลและฝ่ายบริหารท้องถิ่น จะต้องทำหน้าที่จัดการให้บริการแก่ชุมชน เพื่อการสร้างบรรยากาศของเมือง และของประเทศให้น่าอยู่ มีความอบอุ่นใจ เช่น จัดอุทยานแห่งชาติ วนอุทยานแห่งชาติ ศูนย์เยาวชน สวนสาธารณะ เป็นต้น

ภาพประกอบ 5 สวัสดิการสังคม - สถาบันทางสังคม (Social Welfare – Social Institute)

ที่มา : สมบัติ กาญจนกิจ (2544). นันทนาการและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว : 19.

นอกจากความหมายของนันทนาการดังที่กล่าวมาข้างต้น ยังมีผู้ให้ความหมายที่เป็นแนวทางสอดคล้องกันอีกดังนี้

บรรจง คณะวรรณ (2531 : 31) กล่าวว่า นันทนาการ หมายถึง การเข้าร่วมทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งในช่วงเวลาวางจากงานประจำ หรือการทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งที่ตนเองมีความสนใจขณะมีเวลาวาง เพื่อเพิ่มทักษะประสบการณ์ และการเข้าร่วมกิจกรรมนั้นเป็นไปด้วยความสมัครใจ เป็นการทำงานที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือสร้างสรรค์งานขึ้นมาใหม่ หรือเป็นการเข้าร่วมทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง เพื่อลดเวลาวางที่ตัวเองมีอยู่ให้น้อยลง เป็นการลดความเครียดทั้งทางกาย และทางอารมณ์ให้หมดหรือลดน้อยลง กลับเป็นคนใหม่ที่มีพลัง มีความสดชื่นที่เต็มไปด้วยพลังพร้อมที่จะทำงานหรือเผชิญโชคต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับที่ จรินทร์ ธานีรัตน์ (2532 : 31) กล่าวว่า นันทนาการ หมายถึง เรื่องของกิจกรรมที่กระทำในเวลาวาง โดยใช้ความสมัครใจเป็นหลักไม่มีการบังคับ และได้รับความพึงพอใจ ความเพลิดเพลินจากการทำกิจกรรมนั้นเป็นหลักสำคัญ เช่นเดียวกับ คณิต เขียววิชัย (2529 : 14) ได้ให้ความหมายไว้ว่า นันทนาการ หมายถึง กิจกรรมยามว่างที่ทุกคนเข้าร่วมด้วยความสมัครใจ และกิจกรรมนั้นก่อให้เกิดความพึงพอใจแก่ผู้เข้าร่วมในทันทีทันใด ทั้งนี้กิจกรรมนั้นๆ จะต้องไม่ขัดต่อวัฒนธรรมที่ดำรงของสังคมนั้นๆ

เอนก หงษ์ทองคำ (2542 : 2) ได้ให้ความหมายของนันทนาการไว้อีกประการหนึ่ง คือ กิจกรรมต่างๆ ที่สร้างความสัมพันธ์กับสภาวะหรือสิ่งแวดล้อมนั้นๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล นันทนาการเปิดโอกาสให้ทุกคนได้แสดงออกซึ่งความพอใจตามความต้องการ จึงควรมีกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเจริญงอกงาม ทั้งทางกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา นันทนาการควรเป็นกิจกรรมที่ทำด้วยความสมัครใจ ทำในเวลาวาง และได้รับความพึงพอใจ โดยกล่าวสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของนันทนาการประกอบด้วย

1. เป็นกิจกรรม (Activity)
2. ทำในเวลาวาง (Leisure time)
3. โดยความสมัครใจ (Voluntary)
4. ให้ความสนุกเพลิดเพลิน (Pleasure)
5. ถูกต้องตามกฎหมายและวัฒนธรรม ประเพณี (In Law, Culture and Tradition)

บุญเสริม อุทัยผล (2530 : 14 - 18) กล่าวว่า ความหมายของนันทนาการมีหลายทาง และมีรูปแบบหลากหลาย จัดเป็นกิจกรรมที่ให้โอกาสแก่คนทั่วไป ในการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นความพึงพอใจเฉพาะ ทั้งนี้เพราะกิจกรรมนันทนาการ เป็นกิจกรรมที่ระบายนอกถึงลักษณะที่เป็นความต้องการของมนุษย์ทางกายภาพ และจิตวิทยา กิจกรรมนันทนาการเป็นกิจกรรมที่เกิดจากความสมัครใจในการเข้าร่วม และในช่วงโอกาสที่เป็นเวลาวาง โดยมีลักษณะเฉพาะดังต่อไปนี้

1. เป็นกิจกรรม ประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ มีทั้งการเล่นที่ต่างชนิดกันไป อาจจะให้ประโยชน์ต่อการพัฒนาทางกายจิตใจหรืออารมณ์โดยใช้พลังงานในช่วงเวลาวางที่มีอยู่โดยมุ่งหวังเพื่อความสนุกสนาน ได้ออกกำลังกายผ่อนคลายอารมณ์และเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย

2. เป็นหลายรูปแบบ ประกอบด้วยรูปแบบต่างๆหลากหลาย เนื่องจากความต้องการ ความสนใจ ความปรารถนา หรือรสนิยมของคนเราแตกต่างกัน ดังนั้นกิจกรรมการแสดงออกจึง เป็นได้หลายรูปแบบไม่มีข้อจำกัด ขอให้ได้รับความสนุกสนานและความพึงพอใจเป็นหลัก อาจจะ เป็นในรูปของการพบปะสนทนา งานอดิเรก เล่นกีฬา กิจกรรมดนตรี การร้องเพลง เขียนภาพ ศิลปะ ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ หรือเข้าร่วมกิจกรรมชุมนุมตามโอกาสที่มีเป็นต้น

3. เป็นกิจกรรมที่มีแรงจูงใจเป็นเครื่องตัดสินใจ การตัดสินใจที่จะเลือกเข้าร่วมกิจกรรม ต่างๆนั้น เกิดจากแรงจูงใจหลายรูปแบบโดยมีพื้นฐานความพึงพอใจและความสนใจเป็นที่ตั้งเข้า ร่วมด้วยความสนใจและเกิดความพึงพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรม

4. เป็นกิจกรรมที่ไม่มีข้อจำกัดเรื่องเวลา เป็นกิจกรรมที่อาศัยโอกาสเวลาว่างที่จะเข้า ร่วมด้วยความพึงพอใจเป็นเครื่องตัดสินใจจึงไม่มีขอบเขตจำกัดของเวลาขึ้นอยู่กับโอกาสของแต่ละ บุคคลที่เข้าร่วมอาจจะในช่วงระยะเวลาสั้นๆ หรือเข้าร่วมเป็นประจำตามโอกาสที่มีหรือในช่วงใด ช่วงหนึ่งที่ว่าง

5. เป็นกิจกรรมอาสาด้วยความเต็มใจ เป็นกิจกรรมที่ยอมรับเรียกหาด้วยความเต็มใจ สมัยครใจ ไม่สามารถบังคับได้ โดยขึ้นอยู่กับผู้นำ และการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการกำหนดจุดหมาย ของกิจกรรม โดยเข้าร่วมกิจกรรมอย่างสมัครใจพร้อมใจ เกิดความภาคภูมิใจโดยไม่มีการบังคับ

6. เป็นกิจกรรมกายภาพบำบัด เป็นกิจกรรมที่ใช้เพื่อการบำบัดฟื้นฟูผู้ป่วย ทั้งทางกายและจิตใจ ช่วยผ่อนคลายความเครียดทางอารมณ์ และบำบัดพักฟื้นทางกาย และจิตใจที่ ดีให้ความเพลิดเพลิน สนุกสนาน ผ่อนคลาย จัดเป็นกิจกรรมบำบัดทางกายทางจิต และอารมณ์ บางครั้งสามารถจัดเป็นกิจกรรมบำบัดด้วย

7. เป็นปฏิบัติการสากล และพิสูจน์ได้ เป็นกิจกรรมการแสดงออกทางกายภาพและ จิตวิทยาของกลไกร่างกายมนุษย์ไม่มีขีดจำกัดในเรื่องเวลา สถานที่ เชื้อชาติ ศาสนา ทุกคนเข้าร่วม ด้วยความพอใจของตนตามจังหวะโอกาสและในสถานที่ต่างๆ

8. เป็นสิ่งจริงจังและมีจุดหมาย เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่า สาระ มีจุดมุ่งหมายก่อให้เกิด ความสุขความซาบซึ้งในความงาม ทักษะ และการเรียนรู้ พัฒนาอารมณ์ความรู้สึก นอกจาก จะเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินยังได้รับความรู้ ทักษะและความชำนาญไปด้วย

9. เป็นกิจกรรมที่เปลี่ยนแปลงยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม เป็นกิจกรรมที่ขึ้นอยู่กับ สภาพแวดล้อม สภาพการเกิด และจัดได้ง่ายตามสภาพปัจจุบันที่ต้องการ

จอห์น ฟินเลย์ (John Finley. 1973 : 43) ได้กล่าวว่า นันทนาการมีความหมายรวมถึง การเล่นการแสดงออกในกิจกรรม การเล่นกีฬา การฟังและเล่นดนตรี การเล่นเกม รวมไปถึง กิจกรรมต่างๆ ซึ่งก่อให้เกิดความพึงพอใจ สร้างสรรค์ให้เกิดความสุขและความยินดีในชีวิต

นูเมเยอร์ (Neumeyer. 1976 : 77) ได้กล่าวว่า นันทนาการคือกิจกรรมที่บุคคลหรือกลุ่มคน แสวงหาความสนุกสนานเพลิดเพลินในเวลาว่าง การกระทำนั้นเป็นอิสระและได้รับความสุข

เคราส์และเบทส์ (Kroaus and Bates. 1976 : 19) ได้กล่าวว่า นันทนาการ เป็นกิจกรรม หรือประสบการณ์ที่บุคคลเข้าร่วมในเวลาว่าง โดยเป็นผลจากความต้องการและแรงจูงใจส่วนตัว

ชาลส์ เค ไบรท์บิล (Charles K. Brightbill.1976 : 15) กล่าวว่า นันทนาการ คือ กิจกรรมที่บุคคลเข้าร่วมด้วยความสมัครใจในเวลารว่าง ด้วยความพอใจ ด้วยความยินดี โดยมีแรงจูงใจเป็นพื้นฐาน

บัทเลอร์ (Butler. 1959 : 3 – 4) ได้กล่าวว่า นันทนาการเป็นกิจกรรมที่ไม่ได้มุ่งหวังผลกำไรตอบแทนเป็นรางวัล แต่เป็นการส่งเสริมด้านพลร่างกาย พลังสมอง และความคิดสร้างสรรค์ เป็นกิจกรรมที่ทำด้วยความสมัครใจ เป็นการหาประสบการณ์ในเวลารว่าง เพื่อความสนุกสนานและความพึงพอใจของทุกคน

แนช (สมบัติ กาญจนกิจ. 2544. : 26 ; อ้างอิงจาก Nash.1975 : 19) กล่าวว่า นันทนาการหมายถึง การใช้เวลารว่างให้เกิดประโยชน์มีคุณค่า กล่าวได้ว่า นันทนาการคือ กิจกรรมต่างๆ ที่สร้างความสัมพันธ์กับสภาวะหรือสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจ และประสบการณ์แต่ละบุคคล นันทนาการเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ทุกคนกล้าแสดงออก ตามความพอใจ และความต้องการ กิจกรรมนันทนาการ ควรเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเจริญงอกงาม ทั้งทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา กิจกรรมนันทนาการ ควรเป็นกิจกรรมที่ทำด้วยความสมัครใจ กระทำในเวลารว่าง และเป็นกิจกรรมที่ได้รับความพึงพอใจ กิจกรรมนันทนาการมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

1. เป็นกิจกรรม (Activity)
2. กระทำในเวลารว่าง (Leisure time)
3. กระทำโดยสมัครใจ (Voluntary)
4. เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน (Pleasure)
5. ถูกต้องตามกฎหมายและวัฒนธรรม ประเพณี (Law, Culture and Tradition)

ดังที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่านันทนาการมีความหมายที่หลากหลาย แต่ประเด็นหลักๆ ต่างก็มีความหมายไปในทางเดียวกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรูปแบบของกิจกรรมที่หลากหลาย ที่แต่ละบุคคลสมัครใจเข้าร่วมในเวลารว่าง เป็นกิจกรรมที่ให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ถูกต้องตามกฎหมาย วัฒนธรรมและประเพณี ซึ่งกิจกรรมยูวากาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา เป็นกิจกรรมเลือกที่นักเรียนเลือกด้วยความสมัครใจของนักเรียนเอง เนื้อหาหลักสูตรเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับการนำเอา กิจกรรมนันทนาการไปใช้อย่างหลากหลายรูปแบบ ที่จะทำให้ผู้เรียนสนุกสนานกับเนื้อหาบทเรียน และได้รับการพัฒนาคุณภาพทางกาย ทางอารมณ์ และทางจิตใจ สนองตอบต่อคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของกิจกรรมตามหลักสูตร

ความสำคัญของนันทนาการ

นันทนาการนับได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อมนุษย์ทุกผู้ทุกนาม ดังที่ สมบัติ กาญจนกิจ (2542 : 52 - 53) ได้กล่าวไว้ว่า นันทนาการเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ในยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะว่า วิถีการดำเนินชีวิตของคนเรานั้นได้เปลี่ยนแปลงไป จนเป็นผลให้ต้องมีปัจจัยที่หาเพิ่มเติมจากปัจจัยสี่ประการ ได้แก่ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่ ยารักษาโรคและอาหาร ปัจจัยที่หานี้ก็คือ การพักผ่อนหรือกิจกรรมนันทนาการ จากการเปลี่ยนแปลงนี้เอง ทำให้นันทนาการเริ่มมีบทบาท

และมีความสำคัญต่อสังคมมนุษย์เป็นอย่างมาก ดังจะได้กล่าวถึงความสำคัญของนันทนาการดังนี้

1. ความสำคัญต่อประชากรในสังคม นันทนาการเป็นสื่อที่สำคัญในการพัฒนามนุษย์ให้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ดังนั้นนันทนาการจึงมีความสำคัญต่อประชากรในสังคมเป็นอย่างยิ่ง

2. ความสำคัญต่อครอบครัว ครอบครัวจัดได้ว่าเป็นสังคมหน่วยย่อยที่เล็กที่สุด ซึ่งในปัจจุบันนี้ สัมพันธภาพของสมาชิกภายในครอบครัว ไม่ค่อยแน่นแฟ้นเหมือนสมัยก่อนๆ เพราะว่าทุกคนต่างมีความจำเป็นในการทำมาหากิน จากสภาพแวดล้อมที่ต้องแข่งขันตลอดเวลา และแข่งขันกับคนอื่นๆ ทำให้สมาชิกในครอบครัว ไม่ค่อยมีโอกาสดังได้พบปะกันมากนัก ดังนั้น กิจกรรมนันทนาการจะเป็นสื่อสำคัญที่จะช่วยสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นให้เกิดขึ้นในครอบครัว นอกจากนี้ กิจกรรมนันทนาการยังช่วยลดปัญหาการใช้เวลาว่างให้กับสมาชิกในครอบครัวด้วย เป็นผลทำให้ผู้นำครอบครัวได้ทำหน้าที่และบทบาทของตนเองให้ดีขึ้น

3. ความสำคัญต่อชุมชน นันทนาการช่วยพัฒนาชุมชนให้มีความสมบูรณ์ในหลายๆ ด้านด้วยกัน กล่าวคือ

3.1 ช่วยสร้างคนให้เป็นสมาชิกที่มีเหตุผล เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว มีความขยันขันแข็ง ทั้งนี้เพราะกิจกรรมนันทนาการช่วยในการเสริมสร้างสมาชิกที่ดีให้กับชุมชน เพราะว่าพวกเขาเหล่านั้นได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ในการร่วมกิจกรรมนันทนาการ และในกิจกรรมนันทนาการบางประเภท เช่น กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ จะช่วยให้สมาชิกในสังคมรู้จักเสียสละและช่วยเหลือผู้อื่น

3.2 ลดปัญหาอาชญากรรม ในชุมชนที่สงบสุขย่อมไม่มีปัญหาอาชญากรรม ถ้าหากเราพิจารณาถึงปัญหาอาชญากรรมแล้ว จะพบว่า สาเหตุที่สำคัญอันหนึ่งก็คือ การปล่อยให้อาชญากรรมบางกลุ่มโดยเฉพาะวัยรุ่น ถ้าอยู่ว่างมากเกินไป ทำให้เกิดการหมกมุ่นกับอบายมุขและประพฤติตนก่ออาชญากรรมดังกล่าว ดังนั้นถ้าหากในชุมชนได้จัดให้มีโปรแกรมนันทนาการให้กับบุคคลเหล่านั้น ก็จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมลงได้

3.3 ช่วยให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดี ทั้งนี้เพราะว่านันทนาการนั้นจะครอบคลุมไปถึงเรื่องการจัดสภาพแวดล้อมให้สวยงาม เป็นการป้องกันปัญหาความสกปรกได้อีกทางหนึ่งด้วย การจัดสวนหย่อมก็ดี หรือการจัดสวนไม้ดอกไม้ประดับ ก็จะช่วยรักษาสมดุลทางธรรมชาติได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ถ้าหากในชุมชนใดก็ตามขาดกิจกรรมนันทนาการ หรือมิได้มีการวางแผนนันทนาการไว้ ก็อาจจะมีปัญหาทางด้านมลภาวะได้

4. ความสำคัญต่อประเทศชาติ นันทนาการมีความสำคัญต่อประเทศชาติเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ เพราะว่ากิจกรรมนันทนาการ จะช่วยลดปัญหาความประพฤติของประชากรลงได้อย่างมาก จนอาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมนันทนาการจะช่วยสร้างความสงบสุขภายในได้เป็นอย่างดี เพราะเมื่อคนภายในชาติได้เล่น ได้ออกกำลังกาย ก็จะทำให้เป็นผู้มีสุขภาพดี ทำให้รัฐบาลไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล และเมื่อคนมีสุขภาพดีได้มีโอกาสผ่อนคลายความตึงเครียด ก็จะช่วยส่งผลให้มีสุขภาพจิตดี ไม่โกรธ หรืออาฆาตแค้นยอมทำให้การทะเลาะวิวาทไม่เกิดขึ้นในสังคม

เช่นเดียวกับ สมเกียรติ เนตรประเสริฐ (2543 : 15 -19) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมนันทนาการนับว่าเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ วิธีการดำเนินชีวิตของคนเราจึงเปลี่ยนตามไปด้วย จนบางครั้งทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา เมื่อไม่สามารถปรับตัวให้ทันต่อเหตุการณ์ ความสำคัญของนันทนาการจึงมิได้มีแต่เฉพาะบุคคลทั่วไปเท่านั้น แม้แต่องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ยังได้เล็งเห็นถึง ความสำคัญของนันทนาการ ด้วยการประกาศหลัก “ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน” ที่เกี่ยวข้องกับนันทนาการไว้ 3 ประการ ด้วยกันคือ

1. ทุกคนมีสิทธิที่จะพักผ่อนและใช้เวลาว่าง
2. การศึกษาเป็นเครื่องมือช่วยพัฒนาทางด้านบุคลิกภาพ
3. ทุกคนมีสิทธิจะเข้าร่วมในกิจกรรมของชุมชนด้านวัฒนธรรม ศิลปะ ความก้าวหน้า

ทางวิทยาศาสตร์ ตลอดจนผลประโยชน์ที่ได้รับจากกิจกรรมนั้นๆ

ความสำคัญของนันทนาการ ที่จะชี้ให้เห็นต่อไปนี้ เป็นความสำคัญของนันทนาการที่มีต่อบุคคล ครอบครัว ชุมชนและสังคม ประเทศชาติ และนานาชาติ ว่านันทนาการมีความจำเป็นอย่างไรต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ สถาบันและองค์กรโลก เพื่อก่อให้เกิดความสุขและสันติสุขของชาวโลก กล่าวคือ

1. ความสำคัญต่อบุคคล

โดยธรรมชาติของคนทั่วไป ต้องการความสุขในการดำรงชีวิต ความต้องการขั้นพื้นฐานหรือปัจจัยสี่ ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะขาดไม่ได้ แต่ในสภาพสังคมปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไป ความต้องการดังกล่าว จึงไม่เพียงพอสำหรับการดำเนินชีวิต เพื่อให้เกิดความสุข บุคคลดังกล่าวต่างก็แสวงหาความสุขจากกิจกรรมที่คิดว่าตนเองมีความสามารถและสนใจ ในทุกเพศทุกวัย กิจกรรมนันทนาการจะเป็นสื่อนำไปในทางที่ดี ซึ่งมีกิจกรรมมากมายหลายอย่างให้เลือกตามความสมัครใจ

2. ความสำคัญต่อครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันแห่งแรก และเป็นสถาบันหลักของคนเรา ที่จะให้ความสุขด้วยความรัก และความอบอุ่นต่อสมาชิกในครอบครัว ครอบครัวใดที่มีสมาชิกในครอบครัวอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาทั้งพ่อ แม่ พี่ และน้อง ครอบครัวนั้นก็จะมีแต่ความสุข ความสดชื่น ซึ่งบางครั้งอาจมีการทะเลาะเบาะแว้งหรือขัดใจกัน ก็ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษยชาติ และเมื่อมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ย่อมจะเกิดความสุขอย่างหาที่เปรียบมิได้ ถึงแม้สภาพปัจจุบันจะเปลี่ยนไปจากเดิม โดยที่หัวหน้าครอบครัวเป็นผู้หาเลี้ยงชีพเพียงคนเดียว แม่บ้านจะอยู่ทำงานบ้านเลี้ยงลูก แต่ปัจจุบันภรรยาต้องออกทำงานนอกบ้านเช่นเดียวกับสามี เพื่อช่วยกันทำงานหาเลี้ยงชีพ ดังนั้น การดูแลเอาใจใส่และความใกล้ชิดกับสมาชิกในครอบครัวย่อมลดน้อยลง ทำให้ลูก ๆ หรือสมาชิกในครอบครัวต้องออกนอกบ้านเพื่อแสวงหากิจกรรมต่างๆ ถ้าเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการที่นับว่ามีประโยชน์ เช่น การออกกำลังกาย การเล่นกีฬา เข้าศูนย์นันทนาการ ชมรม และสมาคมบำเพ็ญประโยชน์ เป็นต้น ก็จะทำให้ได้รับความสุข และประพฤติปฏิบัติตนไปในทางที่ดี ในทางตรงกันข้าม ถ้าคบ

เพื่อนที่ไม่ดีเป็นอันธพาล ประพฤติเกเร ดิตยาเสพติด มั่วสุมการพนัน ย่อมทำให้พ่อแม่ผิดหวัง ดังนั้น ครอบครัวจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ที่จะทำให้สมาชิกในครอบครัวทุกคนอยู่อย่างมีความสุข ด้วยการจัดกิจกรรมนันทนาการให้กับทุกคนได้มีกิจกรรมทำกิจกรรมร่วมกัน

3. ความสำคัญต่อชุมชนและสังคม

ธรรมชาติของมนุษย์เราจะอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นพวก ซึ่งมีความเป็นมาตั้งแต่สมัยโบราณ ดูได้จากการอพยพถิ่นฐานมาอยู่ร่วมกันและทำกิจกรรมร่วมกัน มีความสมานสามัคคีซึ่งกันและกัน ซึ่งสืบทอดมาจนถึงทุกวันนี้ ปัจจุบันคนเราจะอยู่ร่วมกันด้วยการตั้งเป็นสมาคมหรือสโมสร เพื่อร่วมทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนและสังคม โดยเฉพาะกิจกรรมนันทนาการ ซึ่งจะเป็นเครื่องมือและเป็นเครื่องสื่อสัมพันธ์ ให้สมาชิกได้รับความสุข สนุกสนานตามความต้องการ มีความเข้าใจ ความรักและความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ยังเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่ดีต่อกัน ดังนั้น สมาคม สโมสร ชุมนุม องค์กร บริษัท ศูนย์การค้า และโรงงานต่างๆ จึงควรมีสวนย์กลางในหน่วยงานนั้นๆ เพื่อให้สมาชิกได้ใช้เวลาว่างเพื่อการพักผ่อน ด้วยกิจกรรมนันทนาการ เช่น มีห้องนันทนาการสำหรับกิจกรรมเบาๆ มีการแข่งขันกีฬาเพื่อความสามัคคี จัดงานปาร์ตี้ งานปีใหม่ และกิจกรรมพิเศษในโอกาสต่างๆ เป็นต้น การที่สมาชิกในสังคมเดียวกันมีกิจกรรมร่วมกัน ย่อมเกิดผลดีต่อชุมชนหรือสังคมนั้นๆ อย่างน้อยก็ได้ความรัก ความสามัคคีในหมู่คณะอันจะนำไปสู่การพัฒนาที่ดีต่อไป นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยลดปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในชุมชน และสังคมได้ เช่น ลดปัญหาการลักขโมย ปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด และปัญหาอบายมุข เป็นต้น

4. ความสำคัญต่อประเทศชาติ

ประเทศชาติจะมีความมั่นคงก้าวหน้า และพัฒนาไปในทางสร้างสรรค์ มีเศรษฐกิจที่ดีได้ ต้องขึ้นอยู่กับประชากรที่มีคุณภาพ มีความรู้และความสามารถที่ดี การที่คนเราจะมีคุณภาพที่ดีนั้น พื้นฐานเบื้องต้นจะต้องเป็นคนที่มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง มีสมรรถภาพที่ดีทั้งร่างกาย และจิตใจ ทั้งนี้ เมื่อคนเรามีความพร้อมทุกๆ ด้านในตัวแล้ว ย่อมจะทำประโยชน์ให้กับสังคมประเทศชาติได้ต่อไป กิจกรรมนันทนาการหลายๆ ประเภท ที่ช่วยทำให้คนเรามีสุขภาพกายที่แข็งแรงเข้มแข็ง จิตที่สดชื่นแจ่มใส ไม่เครียดต่อการทำงาน มีความสุขต่อการเข้าร่วมกิจกรรม กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่ การเล่นกีฬา การออกกำลังกาย เล่นดนตรี งานอดิเรก และการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ นอกจากนี้ยังรวมถึงการบริการสังคมด้วยการอาสาสมัคร ถ้าประเทศชาติใดมีประชากรที่มีคุณภาพ ดังกล่าว ย่อมส่งผลทำให้ประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้าและพัฒนายิ่ง ๆ ขึ้น ช่วยลดปัญหาต่างๆ ทั้งที่เป็นไปตามธรรมชาติและสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้เอง ที่เห็นถึงความสำคัญของนันทนาการที่มีต่อประเทศชาติ รัฐบาลจึงมีนโยบายในการส่งเสริมแหล่งนันทนาการให้กับประชาชน ทั้งในเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวก สนามกีฬา แหล่งพักผ่อนหย่อนใจ วนอุทยาน และสวนสาธารณะ เป็นต้น ทั้งในระดับชุมชน ตำบล อำเภอและจังหวัด

5. ความสำคัญต่อนานาประเทศ

สังคมโลกในปัจจุบัน ทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความใกล้ชิดกันมากขึ้น ทั้งนี้ สืบเนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี และการสื่อสาร ความสัมพันธ์ของแต่ละประเทศ จะเกิดการเข้าร่วมกิจกรรม การติดต่อ การประสานงาน และการส่งเสริมเข้าใจอันดีต่อกัน สิ่งเหล่านี้อยู่บนพื้นฐานของความพอใจแห่งการเข้าร่วมและการแลกเปลี่ยน การร่วมมือ ความสนใจ อันก่อให้เกิดการพัฒนา จะเห็นได้จากการเข้าร่วมแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศ กีฬาโอลิมปิกเกมส์ การประชุมสันนิบาตแห่งชาติ การช่วยเหลือประเทศด้อยพัฒนา และการเยี่ยมเยือนประเทศต่าง ๆ ของผู้นำแต่ละประเทศ นับว่าเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมสันติภาพและการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข นันทนาการเป็นเรื่องของการสร้างความสุข ความพอใจ ที่จะทำให้ทุกคนมีชีวิตที่ปราศจากความขัดแย้ง

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2528: 59 - 64) กล่าวถึง ความสำคัญของนันทนาการไว้ดังนี้

1. ความสำคัญสำหรับบุคคล

1.1 บุคคลแต่ละคนมีสิทธิที่จะใช้เวลาว่างของตนในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง

1.2 บุคคลแต่ละคนมีความรับผิดชอบตามกฎหมายในอันที่จะสนับสนุนนันทนาการโดยการเสียภาษีให้แกรัฐ

1.3 บุคคลแต่ละคนย่อมมีความรับผิดชอบในทางจิตใจหรือทางศีลธรรม ในอันที่จะช่วยเหลือสนับสนุน โดยผ่านทางองค์กรอาสาสมัครทั้งหลาย

1.4 บุคคลแต่ละคนย่อมมีความรับผิดชอบที่จะอุทิศเวลาว่างของตนเอง เพื่อบริการต่อชุมชน

2. ความสำคัญสำหรับครอบครัว

โดยมูลฐานของกระบวนการ หรือรูปแบบของกิจกรรมนันทนาการที่ดี ย่อมเกิดตั้งแต่เด็ก ดังนั้น ที่บ้านบิดา มารดา นับได้ว่าเป็นผู้นำนันทนาการคนแรกของเด็ก กิจกรรมต่าง ๆ ที่บิดา มารดาทำ นับเป็นการฝึกให้เด็กมีนิสัย หรือทัศนคติที่ดีในการใช้เวลาไปในทางที่เกิดประโยชน์ ไม่ก่อให้เกิดปัญหาเยาวชน ถ้าบุคคลของครอบครัวมีสุขภาพดี มีความมั่นคง ประเทศชาติก็เป็นปึกแผ่นมั่นคงตามไปด้วย

3. ความสำคัญสำหรับกลุ่มหรือคณะ

กิจกรรมนันทนาการเป็นเครื่องมือ และเป็นสื่อให้บุคคลได้พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อันจะทำประโยชน์ให้แก่สังคม

4. ความสำคัญสำหรับชุมชน

ชุมชนที่ดี ควรจัดให้มีสถานที่บริการทางนันทนาการ เพื่อประชาชนจะได้ใช้ในการพักผ่อนหย่อนใจ ผ่อนคลายความตึงเครียด ทำให้เพลิดเพลิน มีความสุข ความพอใจในชีวิต พร้อมทั้งจะดิ้นรนเพื่อเผชิญกับปัญหาชีวิตประจำวันต่อไป

5. ความสำคัญสำหรับประเทศชาติ

ชาติจะมั่นคงและพัฒนาไปได้ไม่ว่าทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ย่อมเป็นผลสืบเนื่องมาจากประชาชน และพลเมืองที่มีสุขภาพพลานามัยที่ดี มีสมรรถภาพทางกายและทางใจที่ดีนั้นก็ก็ต้องรู้จักการใช้เวลาว่างพักผ่อนในทางกิจกรรมนันทนาการ

6. ความสำคัญสำหรับนานาชาติ

นันทนาการมีบทบาทสำคัญในอันที่จะส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชาติ ในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ วัฒนธรรม วรรณกรรมพื้นบ้าน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ส่งผลให้ลดความขัดแย้งปัญหาระหว่างประเทศ ดังเช่น ปัจจุบันได้มีสมาคมนันทนาการแห่งโลก (World Recreation and Leisure Association : WRLA) ดำเนินการเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว นอกจากนี้ สมบัติ กาญจนกิจ (2535 : 15 - 17) ได้สรุปพฤติกรรมของคนที่เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการไว้ดังนี้

1. พฤติกรรมพื้นฐานทางสังคม กิจกรรมนันทนาการที่ส่งเสริมกิจกรรมกลุ่มในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ของบุคคล เช่น กิจกรรมการเดินร่ำ งานปาร์ตี้ การเยียมญาติมิตร และเพื่อนฝูง ฯลฯ
2. พฤติกรรมเกี่ยวข้องและผูกพัน กิจกรรมนันทนาการที่ส่งเสริมผู้ที่มีส่วนร่วมหรือสมาชิกให้มีความผูกพันกันมีใจร่วมกัน เช่น กลุ่มผู้สะสมแสตมป์ กลุ่มสะสมอัญมณี กลุ่มสะสมพระเครื่อง กลุ่มสะสมรถยนต์ กลุ่มอนุรักษ์วัฒนธรรมชาติ ฯลฯ
3. พฤติกรรมชิงแข่งขัน กิจกรรมนันทนาการที่ช่วยเสริมสภาพการแข่งขัน กิจกรรมการประกวด หรือทดสอบความสามารถ กิจกรรมท้าทายไฝ่สัมผัสฤทธิ์ของมนุษย์ เช่น เกมกีฬา การประกวดความสามารถ ศิลปหัตถกรรม
4. พฤติกรรมที่เสี่ยงอันตรายท้าทายความสามารถ กิจกรรมนันทนาการที่ส่งเสริมความสามารถ หรือพิสูจน์ความสามารถเพื่อความเป็นเลิศ เช่น การแข่งรถแข่งเรือ กระโดดร่ม เครื่องร่อน ไต่เขา ผจญภัยกับธรรมชาติที่ไม่ได้พัฒนา
5. พฤติกรรมบุกเบิกค้นหา กิจกรรมนันทนาการที่ส่งเสริมการบุกเบิกค้นหา ได้แก่ การท่องเที่ยวผจญภัย การสงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติ การเดินป่า การผจญภัยใต้น้ำ เป็นต้น
6. พฤติกรรมทดแทนหรือสร้างเสริม กิจกรรมนันทนาการที่ส่งเสริมการอ่าน พูด เขียน วรรณกรรม ช่วยสร้างความรู้สึกละเอียดและประสบการณ์ทดแทนรวมทั้งรายการโทรทัศน์ การแสดงละคร นาฏศิลป์ และศิลปกรรม เป็นต้น
7. สิ่งกระตุ้นทางประสาทสัมผัส กิจกรรมนันทนาการทางสังคมและนันทนาการพิเศษต่างๆ ส่วนใหญ่จะส่งเสริมกิจกรรมสังสรรค์ สนุกสนาน การแสดงคอนเสิร์ตช่วยกระตุ้นประสาทสัมผัสอารมณ์ และรวมทั้งแสง เสียง
8. การแสดงออกทางร่างกาย กิจกรรมประเภทเกมกีฬา การเดินร่ำ กิจกรรมเข้าจังหวะ ถือว่าเป็นกิจกรรมการแสดงออกทางกาย

จากข้อมูลดังกล่าวมาสรุปได้ว่า นันทนาการมีความสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็นต่อมนุษย์ เป็นอย่างยิ่ง การดำรงชีวิตในสภาพปัจจุบัน นับได้ว่านันทนาการเป็นองค์ประกอบ และเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของมนุษย์โลก ในการที่จะพัฒนามนุษย์ให้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ อารมณ์ เพื่อให้เกิดความสุข ความรัก ความอบอุ่น ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มและชุมชน ตลอดจนเป็นการนำสถาบันครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติไปสู่สังคมที่มีความสงบสุข จึงกล่าวได้ว่า กิจกรรมนันทนาการจึงเป็นเครื่องมือ หรือกลยุทธ์ที่ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาด สามารถนำมาใช้ เพื่อสนองตอบต่อเนื้อหาหลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด และพัฒนานักเรียนให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพชีวิตตามความปรารถนาของประเทศชาติต่อไป

7. จุดมุ่งหมายของนันทนาการ

ชัชวาล ช่อใส (2538 : 38) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของนันทนาการไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาทั้งร่างกายและจิตใจ มนุษย์เราเกิดมามีโครงสร้างของร่างกายที่มองเห็นด้วยตาเปล่าภายนอก และมีส่วนที่เป็นอวัยวะภายในอีกมากมายมีระบบการทำงานที่อัศจรรย์ อวัยวะแต่ละส่วนต่างมีหน้าที่ซึ่งกันและกัน มีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น ถ้าส่วนใดทำหน้าที่ ผิดปกติ หรืออวัยวะส่วนนั้นไม่แข็งแรงเท่าที่ควร ก็อาจเกิดการแทรกแซงของโรคนานาชนิด ทางด้านจิตใจก็จะพลอยผิดปกติไปด้วย ทุกคนจึงจำเป็นต้องพัฒนาร่างกายให้แข็งแรง เพื่อจิตใจ อีกด้วย ดังคำกล่าวที่ว่า “จิตใจที่ดีย่อมอยู่ในร่างกายที่แข็งแรง”
2. เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ กิจกรรมนานาชนิดของนันทนาการ จะช่วยเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี เช่น เราสนใจเรื่องศิลปะ และการดนตรี เกิดเป็นแนวคิด เกิดเป็นมโนทัศน์ เกิดจินตนาการการสร้างสรรค์มองโลกที่เราอยู่อย่างสุนทรีย์แล้ว บุคคลนี้จะมี บุคลิกภาพเช่นไร กิจกรรมนันทนาการอื่นๆ อีกมากมายต่างมีจุดหมายให้มีพฤติกรรมไปต่างๆ กัน ที่จะทำใ้บุคลิกภาพทางบวก
3. เพื่อการพัฒนาในด้านมนุษยสัมพันธ์ กิจกรรมนันทนาการแต่ละประเภท จะต้อง มีบุคคลเข้าร่วมกิจกรรมเป็นกลุ่ม เป็นทีม เป็นหมู่คณะ หรืออย่างน้อยต้องสองคนขึ้นไป ในการทำ กิจกรรมร่วมกันแต่ละประเภท จำเป็นต้องใช้หลักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี มีการเอาใจเขามาใส่ใจเรา สิ่งที่เราไม่ชอบคนอื่นก็คงไม่ชอบเช่นกัน การทำงานร่วมกัน การมีกิจกรรมร่วมกัน บางครั้งต้องมี จริยธรรมเมตตาธรรม การเสียสละซึ่งกันและกันอย่างสูง จึงทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมต้องปรับตัวเอง ให้เข้ากับสังคมกลุ่มนั้น ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานเบื้องต้น ที่จะทำใ้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีมนุษยสัมพันธ์ ที่ดี มีเพื่อนฝูงมากมาย และมีความสุขรอบตัว
4. เพื่อการพัฒนาให้เป็นพลเมืองดี ต่อครอบครัว สังคม ชุมชน และประเทศชาติ กิจกรรมนันทนาการจะช่วยใ้ครอบครัว สังคม ชุมชน มีความรัก ความอบอุ่น ความสามัคคี มี ทัศนคติที่ดีร่วมกัน เพราะกิจกรรมนันทนาการจะช่วยเป็นสื่อเชื่อมความสัมพันธ์ ความเห็นอก

เห็นใจซึ่งกันและกัน มีคุณธรรม ไม่แบ่งชั้นวรรณะ เชื้อชาติ และศาสนา สิ่งเหล่านี้นับได้ว่าเป็นพื้นฐานอันหนึ่งที่พัฒนาให้มนุษย์เป็นคนที่พึงปรารถนาของประเทศชาติต่อไป

จะเห็นได้ว่า จุดมุ่งหมายของกิจกรรมนันทนาการ มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทางร่างกาย และ จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา ตลอดจนบุคลิกภาพของผู้เข้าร่วมกิจกรรม อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมมนุษยสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วมกิจกรรม ให้มีปฏิสัมพันธ์ และทัศนคติที่ดีต่อกัน นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างคนให้เป็นพลเมืองที่ดีของครอบครัว สังคม ชุมชน และประเทศชาติ ซึ่งจุดมุ่งหมายดังกล่าวมีความสอดคล้องกับเนื้อหาหลักสูตรของกิจกรรมยุวกาชาด ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้พัฒนาด้านร่างกาย และจิตใจ เป็นพลเมืองดีของสังคมและประเทศชาติ รู้จักการเสียสละ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลทั่วไป รักความสามัคคี

8. ประเภทและประโยชน์ของกิจกรรมนันทนาการ

ประเภทของกิจกรรมนันทนาการ

บัทเลอร์ (Butler. 1959 : 237 - 241) ได้แบ่งกิจกรรมนันทนาการออกเป็น

1. เกมและกีฬา
2. กิจกรรมทางสังคม
3. ดนตรี
4. ศิลปะและหัตถกรรม
5. ละคร
6. เต้นรำ
7. กิจกรรมทางธรรมชาติและกิจกรรมกลางแจ้ง
8. กิจกรรมทางภาษา วรรณกรรมและที่เกี่ยวข้อง
9. สะสมของเก่า
10. กิจกรรมบริการ

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2528 : 155 - 173) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมนันทนาการ ไว้ดังนี้

1. นันทนาการประเภทการฝีมือและประเภทศิลปหัตถกรรม
2. นันทนาการประเภทเกม กีฬา กรีฑา
3. นันทนาการประเภทดนตรีและร้องเพลง
4. นันทนาการประเภทภาพยนตร์
5. นันทนาการประเภทงานอดิเรก
6. นันทนาการประเภทกิจกรรมทางสังคม
7. นันทนาการประเภทเต้นรำ
8. นันทนาการประเภทนอกสถานที่ (นอกเมือง)

9. นันทนาการประเภทการอ่าน พุด เขียน และทางวรรณกรรม
10. นันทนาการประเภทกิจกรรมพิเศษ
11. นันทนาการประเภทประเภทอาสาสมัคร

บรรจง คณะวรรณ (2531 : 122 – 126) กล่าวว่า กิจกรรมนันทนาการมีหลายประเภท แต่การที่จะนำกิจกรรมใดมาไว้ในโครงการนันทนาการ จำเป็นจะต้องพิจารณาเพื่อให้เหมาะสมกับสมาชิก โดยแบ่งเป็น

1. กิจกรรมพลศึกษา เช่น เกมต่างๆซึ่งแบ่งได้ดังนี้
 - 1.1 เกมการเล่นแบบผาดโผน
 - 1.2 การเล่นเกมวิ่งหรือเปลี่ยนที่และการประกวด
 - 1.3 เกมเบ็ดเตล็ดพื้นฐาน
 - 1.4 กิจกรรมประกอบจังหวะดนตรี
 - 1.5 เกมน้ำ
2. กิจกรรมกีฬาซึ่งเป็นกีฬาและกรีฑา
3. กิจกรรมกลางแจ้ง
4. กิจกรรมทางการเกษตร
5. การสอนงานบ้าน
6. งานประดิษฐ์และงานช่าง
7. งานหัตถกรรม
8. งานศิลปะ
9. กิจกรรมสะสม
10. ถ่ายรูป
11. การซ่อม
12. กิจกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
13. ธุรกิจค้าขายต่างๆ
14. การแต่งบทกลอน การเขียนเรียงความ และนวนิยาย

สมบัติ กาญจนกิจ (2533 : 80 - 95) ได้จัดประเภทของกิจกรรมนันทนาการ ออกเป็น

15 ประเภทคือ

1. กิจกรรมนันทนาการประเภทเกมกีฬาและกีฬาเพื่อการแข่งขัน
2. กิจกรรมนันทนาการประเภทศิลปหัตถกรรม
3. นันทนาการเต็นท์และกิจกรรมเข้าจังหวะ
4. นันทนาการละคร
5. นันทนาการงานอดิเรก
6. นันทนาการดนตรีและการร้องเพลง
7. นันทนาการกลางแจ้งนอกเมือง

8. นันทนาการทางสังคม
9. นันทนาการพิเศษ
10. นันทนาการวรรณกรรม (อ่าน พูด เขียน)
11. นันทนาการบริการอาสาสมัคร
12. นันทนาการท่องเที่ยวทัศนศึกษา
13. นันทนาการประเภทกลุ่มสัมพันธ์ มนุษย์สัมพันธ์
14. นันทนาการประเภทจิตใจและความสงบสุข
15. นันทนาการประเภทพัฒนาสุขภาพและสมรรถภาพ

จะเห็นได้ว่า จากเอกสารที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า กิจกรรมนันทนาการตามมุมมองของ นักวิชาการ ถูกแบ่งออกเป็นหลายประเภทมากมาย ซึ่งแต่ละประเภทเหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม ยุวกาชาดในโรงเรียน ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้ประเภทของกิจกรรมนันทนาการได้อย่างหลากหลาย ให้สอดคล้องกับเนื้อหา ซึ่งจะทำให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายต่อกิจกรรม เกิดความสุข ความสนุกสนาน ความพึงพอใจ ตลอดจนได้รับความรู้จากเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเอง สังคม ชุมชนและประเทศชาติ

ประโยชน์และคุณค่าของนันทนาการ

บัทเลอร์ (Butler. 1959 : 14 - 15) ได้กล่าวถึงคุณค่าทางนันทนาการที่มีต่อมนุษย์สรุปได้ คือ

1. นันทนาการเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์
2. นันทนาการคือทางออกที่ดีของการแสดงออกและการพัฒนาตัวบุคคล
3. การเล่นและนันทนาการช่วยให้เด็กมีความเจริญเติบโตและมีประสบการณ์ที่จะนำไปใช้
4. ประโยชน์ในชีวิตเมื่อเจริญวัยขึ้น ช่วยให้เด็กมีความกระตือรือร้นในชีวิต และกิจกรรมต่างๆ ช่วยให้ได้มาซึ่งทักษะที่จำเป็นสำหรับชีวิตในภายหลัง
5. สำหรับผู้ใหญ่ นันทนาการเป็นการแสดงออกในกิจกรรมต่างๆ และการคบหาสมาคม ซึ่งกันและกัน
6. นันทนาการเป็นวิธีการหาความสุข ซึ่งจะช่วยให้เกิดความสมดุลในชีวิตกับการทำงาน การพักผ่อน ความรักและเคารพนับถือซึ่งกันและกันในหมู่มนุษย์

ไวส์คอฟ (คงศักดิ์ เจริญรักษ์. 2527 : 80 - 81 ; อ้างอิงจาก Weifskoff 1975.A Guide to Recreation and Leisure) ได้กล่าวถึงคุณค่าของนันทนาการที่ส่งผลต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการด้านต่างๆ ต่อผู้เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการดังนี้

1. นันทนาการกับผลทางด้านจิตวิทยา เป็นที่ยอมรับกันว่า กิจกรรมนันทนาการ เป็นเครื่องมือที่สำคัญ ในการที่จะป้องกันบุคคลที่ป่วยทางด้านจิตใจ และยังใช้ในการฟื้นฟูจิตใจ ให้กลับคืนสภาพเดิมได้เร็วอีกด้วย นอกจากนี้แล้ว ปัญหาอื่นที่ทำให้ทุกคนเกิดความคับข้องใจ

หรือความวิตกกังวลจะถูกลืมไปได้ เมื่อบุคคลนั้นได้เข้ามาร่วมในกิจกรรมนันทนาการไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม กิจกรรมที่ทำเป็นกลุ่มหรือคณะ จะเป็นผลทางด้านจิตใจมาก โดยเฉพาะด้านเกมกีฬา

2. นันทนาการกับผลทางร่างกาย กิจกรรมนันทนาการประเภทเกม และกีฬาจะช่วยส่งเสริมสมรรถภาพทางกายให้กับผู้เข้าร่วมได้เป็นอย่างดี ทำให้ร่างกายได้รับการพัฒนาทุกส่วน ส่งเสริมการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพของระบบในร่างกาย โดยเฉพาะระบบการไหลเวียนโลหิต ระบบหายใจ ระบบกล้ามเนื้อและระบบขับถ่ายของเสีย เมื่อร่างกายแข็งแรงก็จะมีผลให้สามารถประกอบภารกิจประจำวันได้ดีขึ้น

3. นันทนาการกับผลทางสังคม กิจกรรมนันทนาการเปิดโอกาสให้บุคคลได้เข้าร่วมทำงาน และรับผิดชอบงานร่วมกัน มีการติดต่อประสานงาน เสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน จึงเป็นการส่งเสริมให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปด้วยความราบรื่น

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2527 : 51 - 55) กล่าวถึงประโยชน์ของนันทนาการ โดยสรุปดังนี้

1. ช่วยให้ผู้รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
2. ช่วยให้กรรมกรได้พักผ่อน
3. ช่วยในทางสุขภาพจิต
4. ช่วยป้องกันอาชญากรรมและความประพฤติพาลเกรงของเด็ก
5. ช่วยบำรุงขวัญ ความแข็งแรง และความอดทนของทหาร
6. ส่งเสริมให้เกิดความสุข
7. ช่วยให้ความปลอดภัยแก่สังคม
8. ช่วยเสริมความรักความอบอุ่น และความเข้าใจอันดี
9. ส่งเสริมความเป็นพลเมืองดี
10. ส่งเสริมให้มีการสงวนทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ

ฟอง เกิดแก้ว (2527 : 25) ได้กล่าวถึงคุณค่าทางนันทนาการ ในรูปของวัตถุประสงค์ของนันทนาการ มีส่วนช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิต 4 ประการ คือ พัฒนาสุขภาพ มนุษย์สัมพันธ์ การเป็นพลเมืองดีและพัฒนาตัวบุคคล

บรรจง คณะวรรณ (2531 : 33 - 34) กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมนันทนาการ ไว้ดังนี้

1. ทำให้มีความสุขและความเพลิดเพลินสบายใจ
2. สร้างความพึงพอใจ
3. ทำให้ชีวิตพัฒนาไปอย่างสมดุล
4. ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์อย่างมากมายขึ้นในสังคม
5. ช่วยส่งเสริมให้มีการแข่งขันกันสูงขึ้น ซึ่งทำให้ชีวิตมีค่าและมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
6. เป็นการช่วยสร้างลักษณะนิสัยที่ดี เช่น ไม่เห็นแก่ตัวเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มานะพยายาม

สมบัติ กาญจนกิจ (2535 : 41 - 42) ได้สรุป ประโยชน์ของนันทนาการ ไว้เป็นข้อๆ ดังนี้

2. ช่วยให้ผู้คล้อยและชุมชนมีความสุข สนุกสนาน มีความสุข ความอบอุ่นในชีวิต และรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

3. ช่วยให้ผู้คล้อยและชุมชนมีสุขภาพจิต สมรรถภาพทางกายที่ดี เพราะถ้าคนเรามีจิตใจที่แจ่มใสปราศจากความวิตกกังวล ปัญหาโรคจิตก็จะหมดไป

4. ช่วยป้องกันปัญหาอาชญากรรม และพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ไม่พึงประสงค์ของบุคคลทุกเพศ ทุกวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน ปัญหาของเด็ก และเยาวชน มักจะพบเห็นมากในรูปแบบต่างๆ เช่น ลักขโมย ทะเลาะวิวาท หนีโรงเรียน ดิตยาเสพติด หรือมั่วสุมตามแหล่งอบายมุขต่างๆ ให้สังคมไม่มีความสุข ซึ่งสาเหตุต่างๆ เหล่านี้เกิดจากการที่เด็กและเยาวชนไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ทางกิจกรรมนันทนาการ ดังที่ทราบความจริง จากทฤษฎีการเล่นว่า เยาวชนชอบแสดงพฤติกรรมของตนให้ปรากฏแก่เพื่อนฝูงหรือต่อสาธารณชน ดังนั้นควรจัดกิจกรรมนันทนาการให้พวกเขาได้แสดงออกในทางที่ถูก เพื่อช่วยขจัดปัญหาและพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็ก และเยาวชนได้เป็นอย่างดี ดังเช่น ที่ฮาราจุกูในประเทศญี่ปุ่น เขาปิดถนนให้เยาวชนชอบหิ้วเครื่องเสียงไปเปิดเพลงเพื่อเต้นรำกัน เพื่อให้เยาวชนได้แสดงออกอย่างเต็มที่สำหรับในประเทศไทยในปัจจุบันนี้ รัฐบาลได้สนับสนุนให้สถานที่ราชการหลายแห่งและโรงเรียนจัดลานกีฬาเพื่อเยาวชนโดยเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้เข้าไปใช้พื้นที่เพื่อออกกำลังกาย

4. ส่งเสริมความเป็นพลเมืองดี การที่ประชาชนได้มีโอกาสใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคม ด้วยการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ ซึ่งจะทำให้พวกเขาเหล่านั้นได้เรียนรู้ในเรื่องของหน้าที่ ความรับผิดชอบ รักหมู่คณะ รักความยุติธรรม ไม่เห็นแก่ตัว มีน้ำใจให้บริการอาสาสมัครช่วยเหลือสังคม ซึ่งถือได้ว่าเป็นกิจกรรมของความเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ และเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

5. ส่งเสริมการพัฒนาทางอารมณ์ให้เกิดความสุข ความรัก ความเมตตา กิจกรรมนันทนาการมีส่วนช่วยในการพัฒนาทางด้านอารมณ์ ทำให้เกิดความสุข สนุกสนาน ลดความเครียด ความวิตกกังวล พอใจกับชีวิตและสังคม รู้จักการควบคุมอารมณ์ อันเป็นการส่งผลทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีบุคลิกภาพที่ดีไปด้วย

6. ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติ กิจกรรมนันทนาการมีส่วนช่วยส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติเป็นอย่างมาก เช่น การละเล่นพื้นเมือง ประเพณีพื้นบ้าน ตลอดจนไปถึงแหล่งนันทนาการประเภทอุทยานประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ เป็นต้น โดยผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมจะได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้ มีทัศนคติที่ดี มีความซาบซึ้งในความงามเชิงศิลปะ อันจะก่อให้เกิดการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาติสืบต่อไป แต่กิจกรรมบางอย่าง ถึงจะเป็นประเพณีดั้งเดิม แต่เป็นการทรมานชีวิตผู้อื่น เช่น กัดปลา ตีไก่ ชนวัว ก็ไม่ควรสนับสนุนให้มีขึ้น เพราะประเทศไทยนับถือศาสนาพุทธ

7. ส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ปัจจุบันโลกของเราเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงทำให้ความเป็นอยู่ และวิถีชีวิตของคนไทยเปลี่ยนแปลงไป มีการโยกย้ายประชากรจากชนบทสู่ ชุมชนเมือง ทำให้โอกาสที่พวกเขาจะได้สัมผัสใกล้ชิดกับอาคารคอนกรีต ป่าคอนกรีต กิจกรรม นันทนาการนอกเมืองและกิจกรรมกลางแจ้ง เช่น กิจกรรมการอยู่ค่ายพักแรม การเดินป่า ล่องแก่ง การศึกษาธรรมชาติ ฯลฯ จึงมีส่วนที่ช่วยสอนผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรม ให้รู้จักคุณค่าของธรรมชาติ มีความซาบซึ้ง และสามารถดูแลอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ อันจะเป็นประโยชน์ต่อชุมชน และ ประเทศชาติ

8. ส่งเสริมในเรื่องการบำบัด กิจกรรมนันทนาการมีส่วนที่ช่วยบำบัดคนป่วยให้หายวัน หายคืนได้เร็วยิ่งขึ้น โดยส่งเสริมให้คนป่วยมีการพัฒนาทางด้านร่างกายและสุขภาพจิต จึงทำให้ พวกเขาเหล่านั้นมีขวัญและกำลังใจที่ดี ร่างกายจึงกลับสู่สภาวะแข็งแรงเป็นปกติโดยเร็ว

9. ส่งเสริมมนุษยสัมพันธ์และการทำงานเป็นกลุ่ม (Term) ในสถาบันการศึกษาหรือองค์กร ต่างๆ ได้มีการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อเป็นการช่วยส่งเสริมให้บุคคลให้ได้แสดงออก ละลาย พหุติกรรมของกลุ่ม ผูกการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข สร้างเสริมคุณค่าทางสังคม ส่วนกิจกรรม เกมกีฬา และกีฬาเพื่อการแข่งขัน การอยู่ค่ายพักแรม จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมผูกการทำงาน เป็นหมู่คณะ ไม่เห็นแก่ตัว เสริมสร้างความสามัคคี และความเข้าอันดีในหมู่คณะ

10 ส่งเสริมและบำรุงขวัญทหารและตำรวจปฏิบัติหน้าที่ตามชายแดน ทหาร และตำรวจ ปฏิบัติหน้าที่ตามชายแดนหรือในท้องถิ่นที่อันตราย พวกเขาเหล่านั้นมีความเหน็ดเหนื่อย ในการ ที่ต้องปกป้องอธิปไตยของชาติ เพื่อให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุข ดังนั้น ในยามที่พวกเขามีเวลาพักผ่อน ควรจัดกิจกรรมนันทนาการเพื่อสร้างขวัญ และกำลังใจแก่ทหารตำรวจตระเวนชายแดน ทำให้พวกเขา เกิดความอบอุ่นสนุกสนานเพลิดเพลินมีกำลังใจที่ดีในการที่จะต่อสู้กับข้าศึก นอกจากนี้กีฬาต่างๆ ก็มีความจำเป็นไม่น้อยสำหรับทหาร ตำรวจตระเวนชายแดน ในอันที่จะส่งเสริมให้มีพลานามัยสมบูรณ์ มีสมรรถภาพทางกายที่ดีอยู่เสมอ

พระพงศ์ บุญศิริ (2542 : 37) กล่าวถึงประโยชน์ของนันทนาการ ดังนี้

1. ให้ความสนุกสนาน พบกับความสุขในชีวิตและรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
2. ช่วยสร้างเสริมสุขภาพจิตแจ่มใส
3. ช่วยป้องกันและลดปัญหาอาชญากรรมและความประพฤติเระของเด็ก กำจัดความไม่ สงบสุขของสังคม
4. ส่งเสริมความเป็นพลเมืองดี รู้จักบำรุงสุขภาพ มีน้ำใจไม่เห็นแก่ตัวรู้จักเอื้อเพื่อ เสียสละช่วยเหลือกัน
5. ช่วยในการพักผ่อนคนป่วย สร้างเสริมสมรรถภาพทางกายและจิตใจ
6. ช่วยสร้างความรักความสามัคคีในกลุ่ม ในชุมชนและสังคม
7. ช่วยสงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติ ความสวยงามของสถานที่ ซึ่งจัดเพื่อนันทนาการ จะเป็นแหล่งสงวนทางธรรมชาติที่ดี

ซูชีพ เยาวพัฒน์ (2543 : 26) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมนันทนาการพอจะสรุปเป็นหัวข้อใหญ่ๆ 3 หัวข้อ ดังนี้

1. ประโยชน์ต่อตนเอง ทำให้คนเรามีสุขภาพที่ดีทั้งทางกาย และจิตใจ เนื่องจากในชีวิตประจำวันของแต่ละคน เต็มไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย จึงทำให้คนเราละเลยต่อการออกกำลังกาย ร่างกายจึงไม่มีความแข็งแรงสมบูรณ์และทรุดโทรมได้ง่าย ดังนั้น นันทนาการในด้านการออกกำลังกายจึงช่วยส่งเสริมให้ร่างกายมีสมรรถภาพทางกายสูงขึ้น ส่วนทางด้านจิตใจก็ได้พักผ่อน ทำให้คลายความตึงเครียดลง ลดความวิตกกังวล สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมหรือทำงานต่างๆ ได้ดีขึ้น ทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กระตุ้นให้เกิดการกล้าแสดงออก และช่วยเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ความชำนาญในการปฏิบัติงานตามความถนัด และความสนใจของแต่ละบุคคล

2. ประโยชน์ต่อครอบครัว กิจกรรมนันทนาการบางอย่างนอกจากจะให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้ชีวิตครอบครัวเป็นสุขและอบอุ่น เช่น การปลูกต้นไม้ จัดสวน ทำสวนครัว วาดภาพ เขียนการ์ตูน สะสมแสตมป์ และยังช่วยเพิ่มรายได้ให้แก่ครอบครัวทางอ้อมอีกด้วย และในบางครั้งก็มีส่วนช่วยให้สมาชิกในครอบครัวมีความใกล้ชิดกันมากขึ้น อันเป็นการเพิ่มความรักความอบอุ่นแก่ครอบครัว จากการที่ใช้นันทนาการเป็นสื่อกลาง

3. ประโยชน์ต่อสังคม

3.1 ก่อให้เกิดความรักใคร่กลมเกลียวกันในการทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อสาธารณประโยชน์ ช่วยให้เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน

3.2 ส่งเสริมความเป็นพลเมืองดี การที่ชุมชนได้มีโอกาสใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ โดยเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ เป็นการเพิ่มคุณธรรมแก่บุคคลที่เข้าร่วมกิจกรรมนั้นๆ ทำให้เขาเหล่านั้นมีความรับผิดชอบ มีน้ำใจ ลดความเห็นแก่ตัวลง

3.3 ส่งเสริมให้เกิดมิตรภาพและสันติภาพ การที่บุคคลได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมด้วยกัน ทำให้เป็นการสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน และช่วยลดช่องว่างระหว่างสถานภาพที่แตกต่างกันได้ สร้างความเป็นมิตร เพื่อนำไปสู่ข้อตกลงที่ก่อให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน ความสุขความสงบของสังคมก็จะเกิดขึ้น เช่น การเล่นกีฬาเพื่อเชื่อมความสามัคคี การจัดนิทรรศการ และการจัดการแสดงของโรงเรียน เป็นต้น

3.4 ลดปัญหาการประพฤติผิดศีลธรรม หรือปัญหาอาชญากรรม เพราะเด็กและเยาวชนรู้จักใช้เวลาว่างในการพัฒนาลักษณะนิสัยของตนให้เป็นที่ยอมรับปรารถนาต่อสังคม

สรุปได้ว่า กิจกรรมนันทนาการมีประโยชน์ต่อการพัฒนาคนเป็นอย่างดี ทั้งทางตรงและทางอ้อม กิจกรรมนันทนาการที่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาทำการวิจัย เป็นกิจกรรมของเยาวชน ทั้งนี้ในการที่จะทำให้เยาวชนเป็นคนดีของสังคมในวันข้างหน้าได้นั้น จะต้องได้รับการหล่อหลอม และพัฒนาคุณภาพของชีวิตทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในสังคม เพื่อช่วยให้แต่ละบุคคลมีความสุข เป็นคนดีของสังคมและเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ

9. นันทนาการในโรงเรียน

นันทนาการในโรงเรียน เป็นการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักเรียน โดยมุ่งเน้นการใช้กิจกรรมเป็นสื่อ ซึ่งอาจมีรูปแบบต่างๆ กัน ทั้งนี้ เพื่อให้ร่างกาย และจิตใจ ได้รับการตอบสนอง โดยจัดอย่างเป็นรูปแบบ เช่น กิจกรรมกีฬาภายใน กิจกรรมวันสำคัญต่างๆ ในรอบปี กิจกรรมการแสดงดนตรี การแสดงผลงานของนักเรียน กิจกรรมทัศนศึกษา กิจกรรมลูกเสือ ยุวกาชาด เนตรนารี กิจกรรมชมรมต่างๆ เป็นต้น ให้สอดคล้องตามหลักสูตร หรือเสริมหลักสูตร ทั้งภาคบังคับและเลือก โดยถือเป็นนโยบายที่สถานศึกษาจะต้องจัดให้บริการแก่นักเรียน

พระพงศ์ บุญศิริ (2542 : 44) ได้ให้ความหมายนันทนาการในโรงเรียนว่า หมายถึง กิจกรรมนันทนาการที่โรงเรียนหรือสถานศึกษาจัดขึ้น เพื่อบริการเด็กนักเรียน นักศึกษา ให้มีโอกาสเข้าร่วมอย่างทั่วถึง เพื่อการส่งเสริมการออกกำลังกาย การฝึกทักษะกีฬา การเรียนรู้ และการพักผ่อนอย่างอิสระ อาจจัดในช่วงเวลาเรียนการสอน นอกเวลาเรียนในสถานที่ใดที่หนึ่ง ภายในขอบเขตของโรงเรียน เช่น สนามกีฬา ห้องสมุด ห้องเรียน หรือจัดในรูปแบบของกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อพัฒนาทักษะต่างๆ ชมรม กิจกรรมหรือกลุ่มสนใจต่าง ๆ เป็นต้น นอกจากการจัดกลุ่มสนใจหรือชมรมแล้ว ทางโรงเรียนยังจำเป็นต้องจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนให้เหมาะสม มีสวนหย่อม สนามเล่น ม้าหิน โต๊ะนั่งเล่น มีสโมสรนักศึกษา เพื่อส่งเสริมการดำเนินการจัดกิจกรรมสำหรับนักศึกษา หรือนักเรียน ทั้งในด้านกีฬาและนันทนาการ เช่น มุมห้องเรียน กระดาน ป้ายนิเทศการ หมากรุก หมากรอส เพื่อให้เด็กๆ ได้มีโอกาสใช้เวลาว่างได้พักผ่อนหย่อนใจ หรืออาจจัดกิจกรรมดนตรีในช่วงพักกลางวัน วันหยุด หรือจัดกิจกรรมท่องเที่ยวทัศนศึกษานอกสถานที่ที่จัดค่ายพักแรม จัดฝึกอบรมพัฒนาบุคลิกภาพโดยการนำไปอยู่ค่ายพักแรมในระยะเวลาสั้น ๆ เป็นต้น

สมบัติ กาญจนกิจ (2542 : 127 – 128) กล่าวว่า การจัดโปรแกรมนันทนาการในโรงเรียน เป็นสิ่งที่จะเป็น และสำคัญยิ่ง ที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาลักษณะนิสัยพึงประสงค์ของเด็กและเยาวชน ช่วยให้เขาเหล่านั้นได้มีโอกาสเข้าใจ มีความรัก และซาบซึ้งกับกิจกรรมเวลาว่าง รู้จักใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ โดยการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการอย่างมีจุดหมาย ส่งเสริมการสร้างลักษณะนิสัยและความเป็นพลเมืองที่ดีในอนาคต ในปัจจุบันวิชานันทนาการไม่ได้บรรจุไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา แต่ได้มีวิชาต่างๆ ที่เรียกว่ากิจกรรมเสริมสร้างลักษณะนิสัย ซึ่งเป็นกิจกรรมนันทนาการทั้งสิ้น ซึ่งอยู่ในรูปวิชาดนตรีศึกษา ศิลปะศึกษา หัตถศึกษา และพลศึกษา

ซูชีพ เยาวพัฒน์ (2543 : 48 – 49) กล่าวว่า โรงเรียนจัดได้ว่าเป็นแหล่งบริการทางวิชาการ แก่เด็กและเยาวชนที่สำคัญแห่งหนึ่ง นอกจากจะให้ความรู้ทางวิชาการแก่นักเรียนแล้ว ทางโรงเรียน ควรจะมีการจัดดำเนินกิจกรรมนันทนาการ เพื่อพัฒนาจิตใจนักเรียนให้มีคุณธรรม และจริยธรรม สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี กิจกรรมนันทนาการที่ควรจัดในโรงเรียน ควรจะเป็น

กิจกรรมทางกีฬาประเภทต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของนักเรียนในเรื่องการออกกำลังกาย กิจกรรมทางดนตรี ลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด ห้องสมุด ชมรมต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียน สมัครเป็นสมาชิกชมรมใดชมรมหนึ่ง โดยเสียค่าสมาชิกบ้างเล็กน้อย ชมรมแต่ละชมรมจะจัดกิจกรรม ขึ้นมาเพื่อให้สมาชิกทำกิจกรรมในช่วงที่สมาชิกว่างจากการเรียน อาจจะเป็นช่วงเวลาพักเรียน หรือ หลังเลิกเรียนแล้ว นอกจากนี้ โรงเรียนควรจัดกิจกรรมเนื่องในโอกาสพิเศษ เช่น วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันขึ้นปีใหม่ วันกีฬา (Sports Day) วันสถาปนาโรงเรียน เป็นต้น เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม อันจะทำให้เกิดประโยชน์ทั้งในด้านการเรียนการสอน และเป็นการอนุรักษ์ วัฒนธรรมไทยอีกทางหนึ่งด้วย นอกจากนั้นควรส่งเสริมกิจกรรมที่กระทำร่วมกันระหว่างโรงเรียน ด้วยกัน เพื่อเสริมสร้างมิตรภาพ และความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างเพื่อนต่างโรงเรียน อันจะเป็นการ ลดปัญหาความขัดแย้งของนักเรียนต่างโรงเรียนลงได้

กิจกรรมนันทนาการสามารถจัดได้โดยคณะกรรมการบริหารของโรงเรียน ในรูปแบบ ลักษณะต่าง ๆ ที่โรงเรียนสามารถสร้างเสริมประสบการณ์ตรง ก่อให้เกิดพัฒนาอารมณ์สุข ทั้งสนุกสนาน และความสุขสงบแก่ผู้เข้าร่วม ตัวอย่างกิจกรรมที่โรงเรียนจัดโครงการนันทนาการ สำหรับนักเรียนมีดังนี้

1. กีฬาสีหรือวันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ ส่งเสริมความรักและความเข้าใจกีฬา
2. มหกรรมกีฬาเพื่อส่งเสริมสุขภาพสมรรถภาพ
3. เทศกาลวันคริสต์มาส ปีใหม่ ตรุษจีน สงกรานต์ ซึ่งจัดเป็นการส่งเสริมความเข้าใจ อันดี ในด้านวิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณีของชุมชน และสังคม
4. เทศกาลแห่งความรัก วันครู วันเด็ก วันแม่ ส่งเสริมคุณธรรม
5. วันอาสาพัฒนาชุมชน เช่น วัด โรงเรียน ศาลา ซึ่งเป็นการส่งเสริมคุณค่าของการให้ และการรับบริการ เพื่อตอบสนองเพื่อนมนุษย์
6. นิทรรศการ เทศกาลดนตรีประเภทต่าง ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้และความซาบซึ้ง
7. การประกวดศิลปะการฝีมือ และงานหัตถกรรมของนักเรียน ส่งเสริมความคิด สร้างสรรค์ที่ดี
8. นันทนาการทางสังคม เช่น งานแสดงของโรงเรียน งานปิกนิก การแสดงละคร การเต้นรำ ส่งเสริมมนุษยสัมพันธ์และการเรียนรู้
9. กิจกรรมนันทนาการกลางแจ้ง นอกเมือง เช่น การอยู่ค่ายพักแรม กิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด ซึ่งผสมผสานกับกิจกรรมอื่น เช่น เดินทางไกล แคมป์ไฟ ไร่เขา การศึกษาธรรมชาติ อนุรักษ์ธรรมชาติ งานศิลปหัตถกรรม ดนตรี ละคร เต้นรำ และการสังคม ในกลุ่มต่าง ๆ
10. กิจกรรมทัศนศึกษาและท่องเที่ยว ช่วยส่งเสริมประสบการณ์ใหม่ การเรียนรู้ในชีวิต ความเป็นอยู่ของชุมชน ชนบท ธรรมชาติ หรือหน่วยงานสถานที่ที่ศึกษา ได้จัดนันทนาการใน โรงเรียน จัดได้ว่าเป็นการจัดกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์ และลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ใน รูปแบบต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของหลักสูตรและเด็กนักเรียน หรือเพื่อชดเชยให้แก่เด็ก

นักเรียน ทั้งในด้านการออกกำลังกาย และเพื่อความสนุกสนาน รื่นเริง นอกเวลาเรียนหรือเป็นกิจกรรมพิเศษ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเนื้อหาสาระกิจกรรมยุวกาชาด ที่กรมวิชาการกำหนดไว้เป็นหลักสูตร มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมนันทนาการได้ทุกรูปแบบ ทุกประเภท ถ้าครูผู้สอนรู้จักนำไปใช้ให้เหมาะสมหรือเชื่อมโยงให้เข้าเนื้อหาและกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนสนใจ กระตุ้นให้เกิดความอยากเรียนรู้ และเกิดความสนุกสนานต่อเนื้อหาที่จะเรียนรู้

10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

10.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮัมฟรีย์ (Humphrey. 1960 : 125) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนอกสถานศึกษากับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน โดยแบ่งกิจกรรมนอกสถานศึกษาออกเป็น 12 ประเภท คือ

1. กิจกรรมกีฬากลางแจ้ง
2. กิจกรรมผจญภัย
3. กิจกรรมทัศนศึกษา
4. กิจกรรมอาสาสมัคร
5. กิจกรรมการศึกษาแหล่งเรียนรู้
6. กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์
7. กิจกรรมการใช้เวลาว่าง
8. กิจกรรมการสร้างสัมพันธภาพ
9. กิจกรรมพัฒนาสุขภาพอนามัย
10. กิจกรรมบริหารจัดการ
11. กิจกรรมค่ายพักแรม
12. กิจกรรมอนุรักษ์ธรรมชาติ

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ฐานะเศรษฐกิจของนักเรียน มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการเข้าร่วมกิจกรรม ผู้ปกครองมีความเห็นว่า นักเรียนมีความสนใจกิจกรรมนอกสถานศึกษามาก นักเรียนชายชอบเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่านักเรียนหญิง

อ็อตโต (Otto . 1972 : 672 - A) ได้ศึกษาเรื่องการใช้ และขอบเขตของการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกที่พอหาได้ในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ในรัฐวิสคอนซิน (Wisconsin state) สหรัฐอเมริกา เพื่อการจัดนันทนาการชุมชนในเขตการศึกษาของรัฐวิสคอนซิน โดยมีความมุ่งหมายที่จะสำรวจสภาพปัจจุบัน เกี่ยวกับการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกที่พอหาได้ในโรงเรียนรัฐบาล เพื่อการจัดนันทนาการชุมชน การสร้างสัมพันธภาพ การบำเพ็ญประโยชน์ และการออกค่ายพักแรมในเขตการศึกษาของรัฐวิสคอนซิน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถาม และศึกษาเอกสารต่างๆ

ผลการวิเคราะห์พอสรุปได้ว่า กฎหมายของรัฐวิสคอนซิน ส่งเสริมให้ชุมชนใช้สิ่งอำนวยความสะดวกที่พอหาได้ในโรงเรียนรัฐบาลเพื่อนันทนาการ โดยมีคณะกรรมการการศึกษาหน่วยงานนันทนาการ ชุมชนเป็นผู้วางนโยบายจัดโครงการ จัดผู้นำ ผู้ให้คำปรึกษาและการให้บริการอื่นๆ อย่างไรก็ตาม ได้ห้ามการจัดกิจกรรมที่นอกเหนือไปจากกิจกรรมนันทนาการ เช่น การจัดกิจกรรมทางด้านการค้า ศาสนา การปกครอง หรืองานเลี้ยงสังสรรค์ที่มีการจัดบริการเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์

นอกจากนี้ จากการที่ได้ศึกษาถึงขอบเขตของการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ปรากฏว่า เด็กก่อนวัยเรียนและคนสูงอายุ (65 ปีขึ้นไป) ใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านั้นน้อยมาก ส่วนเด็กๆ ที่อยู่ในวัยเรียนใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้มากในช่วงที่ไม่มีเรียน ดังนั้น ปัญหาที่เกิดจากการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่พอหาได้ในโรงเรียนรัฐบาลก็คือ การมีผู้นำ และผู้ให้คำปรึกษา ไม่เพียงพอกับจำนวนของผู้เข้าร่วมกิจกรรม ภารโรงของโรงเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดี ต่อการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกของชุมชน แม้ว่าจะได้เพิ่มค่าเช่าสิ่งอำนวยความสะดวกแล้วก็ตาม และมีบางโรงเรียนที่ให้ชุมชนใช้สิ่งอำนวยความสะดวกของโรงเรียนเพื่อการศาสนา แต่มิได้ระบุไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในระเบียบและนโยบาย

กินน์ (Gwynn. 1974 : 1322) ได้เสนอผลงานวิจัยของเบิร์ต ซึ่งได้ทำการศึกษาความเห็นของครูที่มีต่อกิจกรรมอาสาสมัคร และกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ของนักเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นครูจำนวน 242 คน ใน 3 เมือง จากโรงเรียนทุกประเภท ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการจัดกิจกรรมว่า กิจกรรมอาสาสมัคร และบำเพ็ญประโยชน์ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าต่อการศึกษาและพร้อมที่จะให้การสนับสนุนคณะครูได้ดูแลการจัดกิจกรรม โดยการเป็นที่ปรึกษา ทั้งกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยตรงหรือที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา กิจกรรมที่จัดส่วนมากมีความสัมพันธ์กับวิชาที่สอน และจัดอยู่ในหลักสูตรบังคับและเลือก เพื่อการอาสาสมัคร (Voluntier)

ฮาร์โรลด์ (Harrold . 1976 : 2782 – A) ได้ศึกษาเรื่องการควบคุมการจัดกิจกรรมนักศึกษาเกี่ยวกับอาสาสมัครและการพัฒนาสุขภาพอนามัย ในระดับมหาวิทยาลัย เพื่อค้นหาหลักเกณฑ์ที่จะใช้ควบคุมกิจกรรมนักศึกษา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ที่เหมาะสมสำหรับการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา คือการปลูกฝังสร้างเสริมพัฒนาการ และส่งเสริมบุคลิกภาพทุกด้านของนักศึกษา นโยบายการควบคุมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยควรขึ้นอยู่กับเหตุผล และผลทางด้านคุณธรรม วัฒนธรรม ควรกำหนดขอบเขตให้กว้างๆ และยืดหยุ่นพอสมควร การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาเป็นบทบาทที่ทางมหาวิทยาลัยควรส่งเสริมและสนับสนุน มหาวิทยาลัยยอมรับการเปลี่ยนแปลงทางค่านิยมสังคม ที่เกิดขึ้นของนักศึกษา

เรย์มอร์ (Raymore . 1995 : 702) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับเปลี่ยนรูปแบบของพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในช่วงเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นในมหาวิทยาลัย จนถึงช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลง และการคงอยู่ของรูปแบบพฤติกรรมการใช้เวลาว่างตามช่วงวัย ดังกล่าวได้แก่ เพื่อนสนิทและผู้ปกครอง รูปแบบการใช้เวลาว่างที่ทำการศึกษา ได้แก่ ระดับของการมีส่วนร่วมใน กิจกรรม กิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวร่างกาย กิจกรรมบันเทิง กิจกรรมที่บ้าน และกิจกรรม

การใช้เวลาว่างที่เสี่ยงอันตราย นักเรียนเมื่ออยู่ในช่วงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จะเข้าร่วมในกิจกรรมการใช้เวลาว่างในเกณฑ์ต่ำ และจะเปลี่ยนแปลงโดยเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างสูงขึ้นเมื่อเข้าร่วมในระดับวิทยาลัยและเปลี่ยนแปลงอีกครั้งเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้น กล่าวคือ จะเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างน้อยลง

10.2 งานวิจัยในประเทศ

การศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมยุวกาชาด เท่าที่ปรากฏพบว่ามีผู้ศึกษาวิจัยไว้จำนวนหนึ่ง และเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนกิจกรรมยุวกาชาด งานวิจัยอื่นๆ ที่สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมนันทนาการในโรงเรียน ตลอดจนสถานบันอุดมศึกษา ซึ่งมีแนวโน้มของผลการวิจัยคล้ายคลึงกัน ที่จะนำมาอ้างอิงประกอบการวิจัยถึงความคิดเห็นของครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดได้ ดังนี้

บรรจง นิวาสะบุตร (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการเรียนการสอนกิจกรรมยุวกาชาดในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียน ครูผู้สอน และผู้บริหารโรงเรียน โดยใช้เครื่องมือคือแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีความเห็นว่า การเรียนกิจกรรมยุวกาชาด มีความขาดแคลนด้านอุปกรณ์การฝึกภาคปฏิบัติ และขาดหนังสือสำหรับค้นคว้า
2. ครูผู้สอนมีความเห็นว่า อุปกรณ์การฝึกภาคปฏิบัติและหนังสือค้นคว่ายังมีไม่เพียงพอ และมีความต้องการให้มีกิจกรรมอาสาสมัคร
3. ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ไม่ได้เข้ารับการอบรมหลักสูตรผู้บริหารงานยุวกาชาด และขาดแคลนทั้งครูวิชาการและครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาด
4. ปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกิจกรรมยุวกาชาดที่สำคัญที่สุดคือ การสอนที่เน้นภาคปฏิบัติ การอยู่ค่ายพักแรม ครูผู้สอนควรได้รับการอบรมหลักสูตรผู้นำยุวกาชาด และควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เลือกเรียนกิจกรรมพิเศษตามหลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด

กรรณิกา พันธ์อำพล (2529 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษา ในสถาบันผลิตครูจังหวัดชายแดนภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาจากคณะศึกษาศาสตร์ ปีการศึกษา 2528 จำนวน 415 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา สอดคล้องกับอันดับของการจัดกิจกรรมนักศึกษา 9 ประเภท คือ กิจกรรมทางวิชาการ กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมสังคมสงเคราะห์ กิจกรรมทางสังคม กิจกรรมศาสนาและวัฒนธรรม กิจกรรมกีฬาและสุขภาพ กิจกรรมศิลปะและการดนตรี กิจกรรมการพูดและการพิมพ์ กิจกรรมเสริมวิชาชีพ และกิจกรรมเกี่ยวกับงานอดิเรก

2. กิจกรรมที่นักศึกษาต้องการเข้าร่วมมาก ได้แก่ กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์และสังคมสงเคราะห์ กิจกรรมกีฬาและสุขภาพ และกิจกรรมทางสังคม ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมที่นักศึกษาต้องการเข้าร่วมน้อย ได้แก่ กิจกรรมศาสนาและวัฒนธรรม กิจกรรมการพูด กิจกรรมการพิมพ์ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานอดิเรก

สิริ เกิดไฟโรจน์ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการใช้หลักสูตร ยุวกาชาดระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2528 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 1 กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน และครูผู้สอน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า ทั้งผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนโดยเฉลี่ย มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร เอกสารหลักสูตร สื่อการเรียนการสอน และการบริหารงานวิชาการ นอกจากนี้พบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์จังหวัด และศึกษานิเทศก์อำเภอเลย

เบญจวรรณ สหวัชรินทร์ (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความต้องการ นิเทศการสอนของครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาด เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาด มีความต้องการนิเทศการสอนรวมทุกด้าน คือ ด้านหลักสูตรและการใช้หลักสูตร ด้านข้อบังคับและข้อระเบียบยุวกาชาด และด้านการวัดผล และการประเมินผลอยู่ในระดับปานกลาง

2. ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดมีความต้องการนิเทศในด้านหลักสูตร และการใช้หลักสูตร อยู่ในระดับมาก ด้านข้อบังคับและข้อระเบียบยุวกาชาด และด้านการวัดผลและการประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการเรียนการสอนอยู่ในระดับน้อย

วิรัตน์ สุกุณา (2533 : 79 – 80) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาด้านการบริหารกิจกรรมนักเรียนของ ผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา พบว่า ปัญหาโดยรวมในการบริหารงานกิจกรรมนักเรียนของผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง และมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการบริหารกิจกรรมนักเรียน ดังนี้

1. การวางแผน ควรมีการศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการของงานกิจกรรมนักเรียน ควรจัดอบรมให้ครู – อาจารย์มีความรู้เรื่องการเขียนแผนและโครงการ ควรนำแผนของปีที่ผ่านมาใช้เพื่อปรับปรุงแผนของปีต่อไป ควรเตรียมบุคลากรให้พร้อม ควรมีการประชาสัมพันธ์ กิจกรรมนักเรียนให้กว้างขวาง จนทุกฝ่ายเข้าใจจุดประสงค์ของกิจกรรมนักเรียน

2. การจัดหน่วยงาน ควรแบ่งงานให้เป็นสัดส่วน โดยระบุว่าใครรับผิดชอบกิจกรรมอะไร ขอบเขตเพียงใด และควรแสดงแผนภูมิการบริหารกิจกรรมนักเรียนไว้อย่างชัดเจน

3. การจัดคนเข้าทำงาน ควรมอบหมายให้ตามความเหมาะสม ความสมัครใจของบุคลากร ควรจัดอบรม นิเทศ ให้ความรู้ และทักษะการจัดกิจกรรมนักเรียนแก่ครู - อาจารย์ที่เกี่ยวข้องทุกคน ควรชี้แจงนโยบายและวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมนักเรียนแก่ผู้เกี่ยวข้องทุกคนให้เข้าใจ

4. การอำนวยการ ควรมีการติดตามผลการดำเนินงานกิจกรรมนักเรียนและช่วยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิดต่อปัญหาที่เกิดขึ้น ควรให้กำลังใจบุคลากรอย่างสม่ำเสมอ และเอาใจใส่สนับสนุนกิจกรรมทุกด้าน เช่น บุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และวิธีการ

5. การประสานงาน ควรสร้างความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน ควรตั้งบุคลากรให้ประสานงานกิจกรรมนักเรียนโดยเฉพาะ และควรทำข้อสรุปเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักเรียนโดยการประชุมร่วมกัน

6. การรายงาน ควรมีการรายงานผลการปฏิบัติงานให้ผู้บริหารในโรงเรียน ครู - อาจารย์ และผู้ปกครองนักเรียนได้ทราบเป็นระยะๆ ควรกำหนดระยะเวลาการรายงานผลการจัดกิจกรรมนักเรียนทุกกิจกรรม และควรมีการสรุปปัญหา และแนวทางการแก้ไขการดำเนินงานกิจกรรมนักเรียนไว้ใช้ในปีถัดไป

7. การจัดงบประมาณ ควรได้รับงบประมาณจากทางราชการ และควรให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการหางบประมาณในการดำเนินงานกิจกรรมนักเรียน ควรจัดงบประมาณไว้ล่วงหน้า ควรมีการตรวจสอบการใช้งบประมาณให้รัดกุม ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ และควรชี้แจงงานกิจกรรมนักเรียนให้ชุมชนเข้าใจ เพื่อประโยชน์ในการรับบริจาคเงิน

กองยุวกาชาด กรมพลศึกษา (2534 : 53 - 68) ได้ทำการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด พุทธศักราช 2533 ในระดับประถมศึกษา เขตการศึกษา 1 จำนวน 12 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาด เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ผลการศึกษาพบว่า มี 2 ประเด็นที่ตรงกับผู้วิจัยทำการวิจัยคือ

1. ด้านการเตรียมการใช้หลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด พุทธศักราช 2533 ส่วนใหญ่ปัญหาเกิดจากตัวบุคลากรคือ ครูผู้สอนไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องหลักสูตร และครูผู้สอนไม่ผ่านการอบรมหลักสูตรของยุวกาชาดมาก่อน นอกจากนี้โรงเรียนมีเอกสารไม่เพียงพอ

2. ด้านการสนับสนุนของผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอนให้ความเห็นว่า ผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมยุวกาชาด และเน้นให้สอนด้านวิชาการมากกว่าให้สอนด้วยกิจกรรม ทั้งยังไม่ให้การสนับสนุนในการเบิกจ่ายเงินสำหรับการส่งครูเข้ารับการอบรม

ทบวงมหาวิทยาลัย (2538 ก : 15 - 16) ได้สรุปปัญหาการจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษาจากการสัมภาษณ์ผู้นำนิสิตนักศึกษา เรื่องการจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษาให้เหมาะกับยุคสมัยไว้ดังนี้

1. นิสิตนักศึกษาไม่เข้าร่วมกิจกรรม สาเหตุมาจากกิจกรรมไม่น่าสนใจ ไม่สร้างสรรค์ ขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดี สภาพสังคมมุ่งเน้นการแข่งขัน การเอาตัวรอด สนใจแต่วิชาการอย่างเดียว ขาดความรู้ความเข้าใจในการร่วมกิจกรรม

2. มหาวิทยาลัยไม่ให้การสนับสนุน มีสาเหตุมาจากผู้บริหารมีวิสัยทัศน์ไม่กว้างไกล ยึดแต่กรอบความคิดเห็นเดิมๆ ยึดติดกับระบบราชการ มีการควบคุมมากเกินไป ผู้บริหารและอาจารย์บางส่วนขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องกิจกรรมนิสิตนักศึกษา

นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอื่นๆ อีก เช่นงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ลักษณะของกิจกรรมไม่เหมาะสมกับยุคสมัย องค์การภายนอกไม่ให้ความร่วมมือ สถานที่ตั้งของชมรม สโมสร ไม่เป็นหลักแหล่ง เป็นต้น

สุดา ตนะวรรณสมบัติ (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาสถานภาพและความต้องการในการใช้สื่อการเรียนการสอนกิจกรรมยุวกาชาดของครูประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดมีความต้องการใช้สื่อการเรียนการสอนกิจกรรมยุวกาชาดอยู่ในระดับมาก สื่อการสอนที่ต้องการมากที่สุดคือ คู่มือผู้นำยุวกาชาด คู่มือเพลง-เกม คู่มือระเบียบแถวยุวกาชาด วีดีโอเกี่ยวกับเพลง – เกม พิธีเปิด – ปิดการเรียนการสอน คู่มือหรือเอกสารการทำความเคารพและเครื่องแบบที่ถูกต้อง นอกจากนี้ครูผู้สอนยังมีความต้องการนิตยสารหรือจุลสารที่ทางกองยุวกาชาด กรมพลศึกษา และสภากาชาดไทยได้จัดทำขึ้น เพื่อเผยแพร่กิจกรรมต่างๆ และต้องการให้จัดทำคู่มือแนะนำวิธีการเตรียมการใช้เครื่องมือ สื่อการสอน และควรให้มีการสำรวจความต้องการในการใช้สื่อการสอน

สุรเดช พระลักษ์รักษา (2542) ได้ศึกษากิจกรรมการสอนยุวกาชาดเสริมสร้างความรู้คู่คุณธรรมสอดคล้องกับความมุ่งหมายและหลักการในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2541 พบว่า กิจกรรมการเรียนการสอนยุวกาชาดในสถานศึกษา สามารถทำให้เยาวชนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น กล่าวได้ว่า เป็นกิจกรรมที่เน้นความรู้คู่คุณธรรม โดยเฉพาะสมาชิกยุวกาชาด มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านคุณธรรมมากกว่าเด็กอื่นในวัยเดียวกัน สรุปได้ว่าความมุ่งหมาย หลักการ นโยบาย แนวทางกระบวนการและกิจกรรม ระหว่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กับกิจกรรมการเรียนมีความสอดคล้องกันทุกประการ ฉะนั้น ผลการศึกษาแสดงให้เห็นถึงกระบวนการยุวกาชาดที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเยาวชนไปในทางที่พึงประสงค์ของสังคม สมควรที่สถานศึกษาจะนำไปพิจารณาในการส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมยุวกาชาด โดยจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจของผู้เรียน รวมไปถึงการที่เปิดโอกาสให้ทำกิจกรรมร่วมกับองค์กรภายนอกทั้งภาครัฐ และเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่ากาชาดจังหวัด สิ่งต่างๆ เหล่านี้ จะทำให้สมาชิกยุวกาชาดเป็นเยาวชนที่มีคุณค่า ทั้งในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองและส่วนรวมต่อไปในอนาคต

ธำรง แก้วผดุง (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตวังไกลกังวลต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตวังไกลกังวลมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการ ด้านบุคลากร ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านงบประมาณ และด้านกิจกรรมนันทนาการ อยู่ในระดับปานกลาง

2. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตวังไกลกังวล เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.5 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านกิจกรรมนันทนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตวังไกลกังวล ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านบุคลากรมีความคิดเห็นต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.5 ส่วนด้านอื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตวังไกลกังวล ที่มีกลุ่มสาขาที่ศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านกิจกรรมนันทนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.5 ส่วนด้านอื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3 ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มประชากร

ประชากร

ประชากรที่ศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3 จำนวน 23 โรงเรียน ในปีการศึกษา 2548 จำนวน 364 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3 .2548) โดยใช้ประชากรแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาประยุกต์ใช้เป็นลักษณะข้อคำถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ(Check List) จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ คุณวุฒิทางงานยุวกาชาด และประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการวัดระดับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3 มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง และน้อย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน และการแปลความหมาย ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมาย

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก	3	คะแนน
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง	2	คะแนน
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย	1	คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก	1	คะแนน
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง	2	คะแนน
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย	3	คะแนน

การแปลความหมาย พิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็น กำหนดเป็นระดับความคิดเห็น ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2534 : 120)

ระดับความคิดเห็น	ช่วงคะแนน
มาก	3.00 - 2.34
ปานกลาง	2.33 - 1.67
น้อย	1.66 - 1.00

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แสดงความคิดเห็นโดยอิสระเพิ่มเติมนอกเหนือจากคำถามในตอน ที่ 2

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. รวบรวมข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิทางงานยุทธศาสตร์ งานนั้นหนาการจากเอกสาร วารสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการใช้สร้างแบบสอบถาม

2. นำข้อมูลมาสร้างแบบสอบถาม มี 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) โดยถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ คุณวุฒิทางยุทธศาสตร์ และประสบการณ์การปฏิบัติงานยุทธศาสตร์

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมยุทธศาสตร์ในโรงเรียน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย โดยมีเนื้อหาแยกเป็นด้าน ๆ คือ

1. ด้านการบริหารจัดการ
2. ด้านกิจกรรม
3. ด้านบุคลากร
4. ด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามโดยให้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ

3. นำแบบสอบถามที่ตรวจและปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปหาคุณภาพ โดยดำเนินการตามขั้นตอน เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

3.1 นำแบบสอบถามพร้อมสรุปย่อเค้าโครงการวิจัยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ทำการตรวจสอบ แล้วนำผลมาพิจารณาหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามวิธีการของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2525 :124) ซึ่งกำหนดไว้ดังนี้

คะแนน + 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์และเนื้อหา

คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์และเนื้อหา

คะแนน - 1 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่มีความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์และเนื้อหา

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง IC (Index of Consistency) เท่ากับหรือมากกว่า 0.5 ได้จำนวน 52 ข้อ จาก 60 ข้อ ไปใช้ต่อไป

3.2 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

3.3 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว ไปให้คณะกรรมการคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรได้ตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไข เพื่อดำเนินการต่อไป

3.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับครูผู้สอนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

3.5 นำแบบสอบถาม ตามข้อ 3.4 ไปหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของ ครอนบัค (Cronbach. 1970 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8932

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. ขอนหนังสือราชการจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 โดยทำหนังสือถึงผู้อำนวยการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 โดยตรง เพื่อขอความร่วมมือประสานกับโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เปิดกิจกรรมยุวกาชาดในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

2. ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยการประสานงานกับโรงเรียนด้วยตนเอง

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำข้อมูล

ในการจัดกระทำข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจความสมบูรณ์ จำนวน ความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และนำเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์ไปดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละจากแบบสอบถาม ตามตัวแปรอิสระ คือ เพศ อายุ คุณวุฒิทางงานบุคลากร และประสบการณ์การปฏิบัติงานบุคลากร แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำแบบสอบถามตอนที่ 2 มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้ววิเคราะห์โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของครูผู้สอนเป็นรายข้อรายด้าน และโดยรวม

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมบุคลากร ตามตัวแปร โดยการทดสอบค่า t (t - test) และค่าเอฟ (F - test) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Different' s Method) เพื่อทดสอบสมมุติฐาน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรม ยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นขั้นตอนต่างๆ 4 ขั้นตอน และเพื่อให้เกิดความหมายที่ตรง ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ และ อักษรในการวิเคราะห์ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนคนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา (t - Distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา (F - Distribution)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลรวมคะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐานยกกำลังสอง (Mean of Squares)
df	แทน	ขั้นแห่งความอิสระ (Degrees of Freedom)
P	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับการบอกนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เสนอในรูปตารางประกอบความเรียงโดยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แสดงผลข้อมูล จำนวน และร้อยละ ของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 จำแนกตาม เพศ อายุ คุณวุฒิสูงสุดทาง ยุวกาชาด ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานยุวกาชาด

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 จำแนกตาม ตัวแปร ด้านการบริหารจัดการ ด้านกิจกรรม ด้านบุคลากร และด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวก โดยการแจกแจงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตอนที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์สมมติฐาน ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด ของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นตามตัวแปร โดยการทดสอบ ค่าที (t - Test) และค่าเอฟ (F - Test)

ตอนที่ 4 แสดงผลความคิดเห็นโดยอิสระในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรม
ยวกาชาดในโรงเรียน โดยลำดับความถี่ซ้ำๆ จากจำนวนมากไปหาน้อย ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 แสดงผลข้อมูล จำนวน และร้อยละ ของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 จำแนกตาม เพศ อายุ คุณวุฒิสูงสุดทาง
ยวกาชาด ประสพการณ์การปฏิบัติงานยวกาชาด ดังปรากฏในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวน และร้อยละของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 จำแนกตาม เพศ อายุ คุณวุฒิสูงสุดทางยวกาชาด
และประสพการณ์การปฏิบัติงานยวกาชาด (N = 364)

ตัวแปร		จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	56	15.38
	หญิง	308	84.62
	รวม	364	100.00
อายุ	ต่ำกว่า 30 ปี	9	2.47
	30 – 35 ปี	17	4.67
	36 – 40 ปี	25	6.87
	40 ปีขึ้นไป	313	85.99
	รวม	364	100.00
คุณวุฒิสูงสุดทางยวกาชาด	หลักสูตรครูผู้สอนยวกาชาด	118	32.41
	หลักสูตรครูผู้นำยวกาชาด	105	28.85
	หลักสูตรผู้บริหารงานยวกาชาด	34	9.34
	ไม่มีคุณวุฒิทางงานยวกาชาด	107	29.40
	รวม	364	100.00
ประสพการณ์การปฏิบัติงาน ยวกาชาด	น้อยกว่า 5 ปี	79	21.70
	5 – 10 ปี	71	19.51
	10 ปีขึ้นไป	214	58.79
	รวม	364	100.00

จากตาราง 1 แสดงว่า ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 364 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 308 คน คิดเป็นร้อยละ 84.62 และรองลงมาเป็นเพศชาย 56 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 มีอายุ 40 ปีขึ้นไป 313 คน คิดเป็นร้อยละ 85.99 รองลงมาได้แก่ กลุ่มอายุ 36 - 40 ปี 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.87 กลุ่มอายุ 30 - 35 ปี 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.67 และกลุ่มอายุต่ำกว่า 30 ปี 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.47 ตามลำดับ คุณวุฒิสูงสุดทางวุฒกาชาด มีคุณวุฒิหลักสูตรครูผู้สอนวุฒกาชาด 118 คน คิดเป็นร้อยละ 32.41 รองลงมาได้แก่ ไม่มีคุณวุฒิทางงานวุฒกาชาด 107 คน คิดเป็นร้อยละ 29.40 หลักสูตรครูผู้นำวุฒกาชาด 105 คน คิดเป็นร้อยละ 28.85 และหลักสูตรผู้บริหารงานวุฒกาชาด 34 คน คิดเป็นร้อยละ 9.34 ตามลำดับ มีประสบการณ์การปฏิบัติงานวุฒกาชาด 10 ปีขึ้นไป 214 คน คิดเป็นร้อยละ 58.79 รองลงมาได้แก่ น้อยกว่า 5 ปี 79 คน คิดเป็นร้อยละ 21.70 และ 5 - 10 ปี 71 คน คิดเป็นร้อยละ 19.51 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 จำแนกตามตัวแปร ด้านการบริหารจัดการ ด้านกิจกรรม ด้านบุคลากร และด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรม โดยการแจกแจงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ดังปรากฏในตาราง 2 - 6

ตาราง 2 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ด้านการบริหารจัดการ (N = 364)

ด้านการบริหารจัดการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ประชุมชี้แจงนโยบายการจัดกิจกรรมยุวกาชาดเป็นประจำทุกปีการศึกษา	1.89	0.68	ปานกลาง
2. มีการประชุมวางแผนพิจารณาการจัดกิจกรรมยุวกาชาด	1.80	0.68	ปานกลาง
3. มีการปรึกษาหารือระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนเพื่อจัดการ บริหารกิจกรรมยุวกาชาด	1.90	0.68	ปานกลาง
4. การประชุมสัมมนาเพื่อให้ครูผู้สอนมีความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะในการจัดกิจกรรมยุวกาชาด	1.93	0.65	ปานกลาง
5. หัวหน้ากลุ่มกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนมีการกำกับ ดูแลต่อเนื่อง ช่วยเหลือ แนะนำครูผู้สอนยุวกาชาดอย่างใกล้ชิดและ	1.73	0.68	ปานกลาง
6. ส่งครูผู้สอนที่ไม่มีคุณสมบัติทาง ยุวกาชาดเข้ารับการอบรม	1.52	0.73	น้อย
7. มีการนิเทศการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนอยู่เสมอ	2.07	0.62	ปานกลาง
8. มีการจัดหาผู้เชี่ยวชาญ เพื่อแนะนำ และสาธิตการจัดกิจกรรมยุวกาชาดอยู่เสมอ	2.20	0.64	ปานกลาง
9. มีการจัดอัตราส่วนระหว่างครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดให้สัมพันธ์กับจำนวนนักเรียน	1.63	0.63	น้อย
10. เปิดโอกาสให้ครูผู้สอนเข้าร่วมดำเนินกิจกรรมยุวกาชาดด้วยความสมัครใจ	1.55	0.69	น้อย

ตาราง 2 (ต่อ)

ด้านการบริหารจัดการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
11. มีการคัดเลือกครูเข้าดำเนินกิจกรรม โดยพิจารณาตามความรู้ความสามารถและทักษะทางกิจกรรมยุวกาชาดเฉพาะเนื้อหา	1.66	0.64	น้อย
12. มีการวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อนำมาจัดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม	1.85	0.6	ปานกลาง
13. มีการประชุม สัมมนา สรุป รวบรวมปัญหาเพื่อหาแนวทางปรับปรุงการจัดกิจกรรมยุวกาชาด	1.93	0.67	ปานกลาง
14. มีการจัดระบบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมยุวกาชาดอย่างเหมาะสมเพียงพอ	1.96	0.61	ปานกลาง
15. มีการจัดการประชาสัมพันธ์เพื่อจูงใจให้นักเรียนเลือกเข้าร่วมกิจกรรมยุวกาชาด	1.95	0.66	ปานกลาง
16. มีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองนักเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมยุวกาชาด	2.09	0.67	ปานกลาง
17. มีการประกาศเกียรติคุณ ยกย่อง ชมเชย การจัดกิจกรรมยุวกาชาดของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่เสมอ	1.85	0.72	ปานกลาง
18. มีความเป็นประชาธิปไตยในการบริหารจัดการกิจกรรมยุวกาชาด	1.64	0.63	น้อย
19. ผู้บริหารสร้างขวัญและกำลังใจแก่ครูผู้สอน ในการดำเนินการจัดกิจกรรมยุวกาชาดอยู่เสมอ	1.83	0.67	ปานกลาง
20. เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกเรียนกิจกรรมยุวกาชาดตามความสนใจ	1.69	0.68	ปานกลาง
รวม	1.86	0.40	ปานกลาง

จากตาราง 2 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ในด้านการบริหารจัดการโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.86$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย คือ ข้อ 9 มีการจัดอัตราส่วนระหว่างครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดให้สัมพันธ์กับจำนวนนักเรียน ($\bar{X} = 1.63$) ข้อ 10 เปิดโอกาสให้ครูผู้สอนเข้าร่วมดำเนินกิจกรรมยุวกาชาดด้วยความสมัครใจ ($\bar{X} = 1.55$) ข้อ 11 มีการคัดเลือกครูเข้าดำเนินกิจกรรม โดยพิจารณาตามความรู้ความสามารถและทักษะทางกิจกรรมยุวกาชาด เฉพาะเนื้อหา ($\bar{X} = 1.66$) และข้อ 18 มีความเป็นประชาธิปไตยในการบริหารจัดการกิจกรรมยุวกาชาด ($\bar{X} = 1.64$) นอกนั้นทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 3 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวภาษาของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ด้านกิจกรรม ($N = 364$)

ด้านกิจกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1.มีการนำเสนอกิจกรรมที่เหมาะสมกับเนื้อหา	1.68	0.59	ปานกลาง
2.ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสม	1.62	0.58	น้อย
3.มีการใช้กิจกรรมหลากหลาย	1.65	0.62	น้อย
4.มีนักเรียนสนใจกิจกรรมที่ครูนำเสนอ	1.75	0.57	ปานกลาง
5.นักเรียนมีส่วนร่วมในการออกแบบกิจกรรม	1.98	0.66	ปานกลาง
6.กิจกรรมเข้าใจและกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้	1.90	0.58	ปานกลาง
7. มีการเลือกใช้กิจกรรมการละครหรือบทบาทสมมติเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดกิจกรรม	1.95	0.61	ปานกลาง
8.มีการเลือกใช้กิจกรรมประเภทเกมการเล่นมาเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดกิจกรรม	1.84	0.63	ปานกลาง
9.มีการเลือกใช้กิจกรรมเพลงมาเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดกิจกรรม	1.79	0.67	ปานกลาง
10.มีการเลือกใช้กิจกรรมศิลปะสาขาต่างๆ มาเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดกิจกรรม	1.97	0.64	ปานกลาง
11.มีการเลือกใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณีในการจัดกิจกรรม	1.82	0.65	ปานกลาง
12 มีการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในการจัดกิจกรรม	1.71	0.64	ปานกลาง
13.มีการจัดกิจกรรมบุกเบิก ผจญภัย	1.84	0.68	ปานกลาง
14.มีการจัดกิจกรรมการเดินทางไกลเพื่อเรียนรู้ธรรมชาติศึกษา	1.80	0.69	ปานกลาง
15.มีการจัดกิจกรรมการอยู่ค่ายพักแรมร่วมกันระหว่างสมาชิกตามรูปแบบของกิจกรรมยุวภาษาทุกปี	1.58	0.67	น้อย
รวม	1.79	0.47	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ในด้านกิจกรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.79$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความคิดเห็นพบว่า อยู่ในระดับน้อย คือ ข้อ 2 ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสม ($\bar{X} = 1.62$) ข้อ 3 มีการใช้กิจกรรมหลากหลาย ($\bar{X} = 1.65$) และข้อ 15 มีการจัดกิจกรรมการอยู่ค่ายพักแรมร่วมกันระหว่างสมาชิกตามรูปแบบของกิจกรรมยุวกาชาดทุกปี ($\bar{X} = 1.58$) นอกนั้นทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 4 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ความคิดเห็นที่มีต่อการ จัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ด้านบุคลากร ($N = 364$)

ด้านบุคลากร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ครูผู้สอนเข้าร่วมดำเนินการด้วยความตั้งใจ	2.48	0.60	มาก
2. ครูผู้สอนขาดประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมยุวกาชาด	1.83	0.64	ปานกลาง
3. ครูผู้สอนขาดความเชื่อมั่นในการดำเนินกิจกรรมยุวกาชาด	1.73	0.67	ปานกลาง
4. ครูผู้สอนขาดคุณสมบัติทางงานยุวกาชาด	1.71	0.68	ปานกลาง
5. ครูผู้สอนได้รับการพัฒนาการในการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในรูปแบบใหม่ๆ	2.02	0.55	ปานกลาง
6. ครูผู้สอนมีความเสียสละที่จะช่วยกันดำเนินการจัดกิจกรรมยุวกาชาดให้กับนักเรียน	1.63	0.61	น้อย
7. ครูผู้สอนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ต้องดำเนินการจัดกิจกรรมยุวกาชาดแต่ละสัปดาห์	1.51	0.59	น้อย
8. ครูผู้สอนมองเห็นความสำคัญของกิจกรรมยุวกาชาดซึ่งเป็นกิจกรรมพัฒนาเยาวชน	1.57	0.63	น้อย
9. ครูผู้สอนมีขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานยุวกาชาด	1.70	0.60	ปานกลาง
รวม	1.80	0.33	ปานกลาง

จากตาราง 4 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ในด้านบุคลากร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.80$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความคิดเห็นในระดับมาก คือ ข้อ 1 ครูผู้สอนเข้าร่วมดำเนินการด้วยความตั้งใจ ($\bar{X} = 2.48$) และมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย คือ ข้อ 6 ครูผู้สอนมีความเสียสละที่จะช่วยกันดำเนินการจัดกิจกรรมยุวกาชาดให้กับนักเรียน ($\bar{X} = 1.63$) ข้อ 7 ครูผู้สอนมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ที่ต้องดำเนินการจัดกิจกรรมยุวกาชาดแต่ละสัปดาห์ ($\bar{X} = 1.51$) และข้อ 8. ครูผู้สอนมองเห็นความสำคัญของกิจกรรมยุวกาชาด ซึ่งเป็นกิจกรรมพัฒนาเยาวชน ($\bar{X} = 1.57$) นอกนั้นทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 5 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรม ($N = 364$)

ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. สถานที่ในโรงเรียนเพียงพอต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด	1.83	0.64	ปานกลาง
2. สถานที่ในโรงเรียนเอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด	1.86	0.63	ปานกลาง
3. อุปกรณ์และเครื่องใช้ในการจัดกิจกรรมยุวกาชาดเหมาะสม	1.93	0.59	ปานกลาง
4. สื่อและอุปกรณ์เพื่อการจัดการเพียงพอต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด	1.97	0.58	ปานกลาง
5. มีห้องกิจกรรมยุวกาชาดเป็นเอกเทศ	2.38	0.66	มาก
6. มีสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยเหมาะสม	2.24	0.62	ปานกลาง
7. มีแหล่งชุมชนใกล้เคียงที่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม	2.12	0.62	ปานกลาง
8. ช่วงเวลาการเรียนกิจกรรมยุวกาชาดที่ทางโรงเรียนกำหนดมีความเหมาะสม	1.70	0.61	ปานกลาง
รวม	2.00	0.44	ปานกลาง

จากตาราง 5 แสดงว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ในด้านสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.00$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากคือ ข้อ 5 มีห้องกิจกรรมยุวกาชาดเป็นเอกเทศ ($\bar{X} = 2.38$) นอกนั้นทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 6 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 จำแนกเป็นรายด้านโดยรวม (N = 364)

การจัดกิจกรรมยุวกาชาด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านการบริหารจัดการ	1.86	0.40	ปานกลาง
2. ด้านกิจกรรม	1.79	0.47	ปานกลาง
3. ด้านบุคลากร	1.80	0.33	ปานกลาง
4. ด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรม	2.00	0.44	ปานกลาง
รวม	1.88	0.35	ปานกลาง

จากตาราง 6 พบว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 รายด้าน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.88$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์สมมติฐาน ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของคะแนนความคิดเห็นตามตัวแปร โดยการทดสอบค่า ที่ (t – Test) และค่า เอฟ (F – Test) ในกรณีที่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นำไปทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการ LSD (Least Significant Different ' s Method) ต่อไปดังปรากฏในตาราง 7 - 16

สมมติฐานข้อที่ 1 ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดแตกต่างกัน

ตาราง 7 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานของการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามเพศ

การจัดกิจกรรมยุวกาชาด	ชาย n= 56		หญิง n= 308		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านการบริหารจัดการ	1.82	0.37	1.87	0.41	-0.917	0.360
2. ด้านกิจกรรม	1.79	0.44	1.79	0.48	-0.010	0.992
3. ด้านบุคลากร	1.85	0.31	1.79	0.33	1.121	0.263
4. ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก	2.08	0.42	1.99	0.44	1.351	0.177
การจัดกิจกรรม						
รวม	1.88	0.30	1.87	0.36	0.079	0.937

จากตาราง 7 แสดงว่า ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 เพศชาย และเพศหญิง มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 2 ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มี อายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดแตกต่างกัน

ตาราง 8 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามอายุ

การจัดกิจกรรมยุวกาชาด		อายุ			
		ต่ำกว่า 30 ปี	30 - 35 ปี	36 - 40 ปี	40 ปีขึ้นไป
1. ด้านการบริหารจัดการ	$\bar{X}$	2.02	2.09	1.75	1.85
	S.D.	0.63	0.41	0.43	0.39
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
2. ด้านกิจกรรม	$\bar{X}$	1.90	2.05	1.83	1.77
	S.D.	0.65	0.59	0.62	0.45
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
3. ด้านบุคลากร	$\bar{X}$	1.81	2.03	1.89	1.78
	S.D.	0.43	0.33	0.37	0.32
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
4. ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรม	$\bar{X}$	2.10	2.06	2.02	2.00
	S.D.	0.33	0.33	0.59	0.44
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
รวม	$\bar{X}$	2.01	2.02	1.85	1.87
	S.D.	0.52	0.34	0.46	0.33
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง

ตาราง 9 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรม ยุวภาษา จำแนกตามอายุ

การจัดกิจกรรมยุวภาษา	แหล่งของ					
	ความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. ด้านการบริหารจัดการ	ระหว่างกลุ่ม	3	1.392	0.464	2.834*	0.038
	ภายในกลุ่ม	360	58.942	0.164		
	รวม	363	60.334			
2. ด้านกิจกรรม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.409	0.470	2.067	0.104
	ภายในกลุ่ม	360	81.760	0.227		
	รวม	363	83.168			
3. ด้านบุคลากร	ระหว่างกลุ่ม	3	1.181	0.394	3.598*	0.014
	ภายในกลุ่ม	360	39.401	0.109		
	รวม	363	40.583			
4. ด้านสถานที่สิ่ง ที่เอื้ออำนวยต่อการจัด กิจกรรม	ระหว่างกลุ่ม	3	0.151	0.050	0.253	0.859
	ภายในกลุ่ม	360	71.717	0.199		
	รวม	363	71.868			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	0.582	0.194	1.565	0.198
	ภายในกลุ่ม	360	44.622	0.124		
	รวม	363	45.204			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวภาษา โดยรวมไม่แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 2 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ในด้านการบริหารจัดการ และด้านบุคลากร ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในรายด้านกิจกรรม และด้านสถานที่สิ่งที่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวภาษาไม่แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบว่าครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในการบริหารจัดการ และด้านบุคลากรแตกต่างกันอย่างไร ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างคู่ โดยวิธี LSD ปรากฏในตาราง 10

ตาราง 10 การทดสอบความแตกต่างของอายุกับความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด
ในด้านการบริหารจัดการ ด้านบุคลากร

		อายุ			
อายุ	ด้านการบริหารจัดการ	ต่ำกว่า 30 ปี	30 – 35 ปี	36 – 40 ปี	40 ปีขึ้นไป
	$\bar{X}$	2.02	1.90	1.81	2.10
ต่ำกว่า 30 ปี	2.02	-	0.668	0.096	0.238
30 – 35 ปี	1.90	-	-	0.009*	0.021*
36 – 40 ปี	1.81	-	-	-	0.231
40 ปีขึ้นไป	2.10	-	-	-	-

อายุ	ด้านบุคลากร	ต่ำกว่า 30 ปี	30 – 35 ปี	36 – 40 ปี	40 ปีขึ้นไป
	$\bar{X}$	1.75	1.83	1.89	2.02
ต่ำกว่า 30 ปี	1.75	-	0.120	0.577	0.763
30 – 35 ปี	1.83	-	-	0.177	0.003*
36 – 40 ปี	1.89	-	-	-	0.125
40 ปีขึ้นไป	2.02	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 แสดงว่า ในรายด้านการบริหารจัดการ ครูผู้สอนที่มีอายุระหว่าง 30 – 35 ปี ($\bar{X} = 1.90$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดอยู่ในระดับมากกว่าครูผู้สอนที่มีอายุระหว่าง 36 – 40 ปี ($\bar{X} = 1.81$) แต่มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดอยู่ในระดับน้อยกว่าครูผู้สอนที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 2.10$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในรายด้านบุคลากร พบว่า ครูผู้สอนที่มีอายุระหว่าง 30 – 35 ปี ($\bar{X} = 1.83$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด อยู่ในระดับน้อยกว่าครูผู้สอนที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 2.02$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานข้อที่ 3 ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีคุณวุฒิทางยุวกาชาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดที่แตกต่างกัน

ตาราง 11 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามคุณวุฒิทางยุวกาชาด

การจัดกิจกรรมยุวกาชาด		คุณวุฒิทางยุวกาชาด			
		ครูผู้สอน ยุวกาชาด	ผู้นำ ยุวกาชาด	ผู้บริหารงาน ยุวกาชาด	ไม่มีคุณวุฒิ ทางงาน ยุวกาชาด
1. ด้านการบริหารจัดการ	$\bar{X}$	1.85	1.86	1.93	1.86
	S.D.	0.44	0.42	0.29	0.38
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
2. ด้านกิจกรรม	$\bar{X}$	1.79	1.83	1.88	1.74
	S.D.	0.50	0.51	0.44	0.42
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
3. ด้านบุคลากร	$\bar{X}$	1.83	1.74	1.92	1.78
	S.D.	0.31	0.34	0.37	0.32
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
4. ด้านสถานที่สิ่งของที่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม	$\bar{X}$	1.93	1.97	2.13	2.08
	S.D.	0.48	0.48	0.34	0.36
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
รวม	$\bar{X}$	1.84	1.88	1.96	1.88
	S.D.	0.39	0.38	0.23	0.29
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง

ตาราง 12 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบ สมมติฐานของการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามคุณวุฒิทางยุวกาชาด

การจัดกิจกรรมยุวกาชาด	แหล่งของ		df	SS	MS	F	p
	ความแปร	ปรวน					
1. ด้านการบริหารจัดการ	ระหว่างกลุ่ม	3	0.175	0.058	0.34996	0.789	
	ภายในกลุ่ม	360	60.159	0.167			
	รวม	363	60.334				
2. ด้านกิจกรรม	ระหว่างกลุ่ม	3	0.646	0.215	0.93891	0.422	
	ภายในกลุ่ม	360	82.523	0.229			
	รวม	363	83.168				
3. ด้านบุคลากร	ระหว่างกลุ่ม	3	1.042	0.347	3.16124*	0.025	
	ภายในกลุ่ม	360	39.541	0.110			
	รวม	363	40.583				
4. ด้านสถานที่และสิ่งที เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.980	0.660	3.3995*	0.018	
	ภายในกลุ่ม	360	69.888	0.194			
	รวม	363	71.868				
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	0.416	0.139	1.11364	0.343	
	ภายในกลุ่ม	360	44.788	0.124			
	รวม	363	45.204				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 แสดงว่า ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีคุณวุฒิทางยุวกาชาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดโดยรวมไม่แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 3 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ในด้านบุคลากร และด้านสถานที่สิ่งทีเอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีคุณวุฒิทางยุวกาชาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในด้านการบริหารจัดการ และ ด้านกิจกรรม มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดไม่แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบว่าครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรม ยูวกาชาดในด้านบุคลากร และด้านสถานที่สิ่งทีเื้ออำนวยการจัดกิจกรรมแตกต่างกันอย่างไร ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างคู่ โดยวิธี LSD ปรากฏในตาราง 13

ตาราง 13 การทดสอบความแตกต่างของคุณวุฒิทางยูวกาชาดกับความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรม ยูวกาชาด ในด้านบุคลากร และด้านสถานที่สิ่งทีเื้ออำนวยการจัดกิจกรรม

คุณวุฒิทางยูวกาชาด	ด้านบุคลากร	คุณวุฒิทางยูวกาชาด			
		ครูผู้สอน ยูวกาชาด	ผู้นำ ยูวกาชาด	ผู้บริหาร งานยูว กาชาด	ไม่มีคุณวุฒิ ทางงานยูว กาชาด
	$\bar{X}$	1.93	1.88	1.92	2.13
ครูผู้สอนยูวกาชาด	1.93	-	0.042*	0.160	0.228
ผู้นำยูวกาชาด	1.88	-	-	0.006*	0.415
ผู้บริหารงานยูวกาชาด	1.92	-	-	-	0.028*
ไม่มีคุณวุฒิทางงานยูว กาชาด	2.13	-	-	-	-

คุณวุฒิทางยูวกาชาด	ด้านสถานที่สิ่งที เื้ออำนวยการ จัดกิจกรรม	ครูผู้สอน ยูวกาชาด	ผู้นำ ยูวกาชาด	ผู้บริหาร งานยูว กาชาด	ไม่มีคุณวุฒิ ทางงานยูว กาชาด
		1.86	1.74	1.78	2.08
ครูผู้สอนยูวกาชาด	1.86	-	0.482	0.019*	0.010*
ผู้นำยูวกาชาด	1.74	-	-	0.066	0.066
ผู้บริหารงานยูวกาชาด	1.78	-	-	-	0.574
ไม่มีคุณวุฒิทางงานยูว กาชาด	2.08	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 แสดงว่า ในด้านบุคลากร ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาดในหลักสูตร ครูผู้สอนยูวกาชาด ($\bar{X} = 1.93$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาด อยู่ในระดับมากกว่า ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาดในหลักสูตรผู้นำยูวกาชาด ($\bar{X} = 1.88$) และ ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาดในหลักสูตรผู้นำยูวกาชาด ($\bar{X} = 1.88$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาด อยู่ในระดับน้อยกว่า ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาดในหลักสูตรระดับผู้บริหารงานยูวกาชาด ($\bar{X} = 1.92$) นอกจากนี้ยังพบว่า ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาดในหลักสูตรระดับผู้บริหารงานยูวกาชาด ($\bar{X} = 1.92$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาด อยู่ในระดับน้อยกว่าครูผู้สอนที่ไม่มีคุณวุฒิทางงานยูวกาชาด ($\bar{X} = 2.13$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในด้านสถานที่สิ่งทีเอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม พบว่า ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาด ในหลักสูตรครูผู้สอนยูวกาชาด ($\bar{X} = 1.86$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาดอยู่ในระดับมากกว่าครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาดในหลักสูตรระดับผู้บริหารงานยูวกาชาด ($\bar{X} = 1.78$) แต่มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาดอยู่ในระดับน้อยกว่าครูผู้สอนที่ไม่มีคุณวุฒิทางงานยูวกาชาด ($\bar{X} = 2.08$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานข้อที่ 4 ครูผู้สอนกิจกรรมยูวกาชาดในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานยูวกาชาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาดที่แตกต่างกัน

ตาราง 14 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็น
ต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด

การจัดกิจกรรมยุวกาชาด		ประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด		
		น้อยกว่า 5 ปี	5 – 10 ปี	10 ปีขึ้นไป
1. ด้านการบริหารจัดการ	$\bar{X}$	1.95	1.83	1.84
	S.D.	0.45	0.40	0.38
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
2. ด้านกิจกรรม	$\bar{X}$	1.94	1.78	1.74
	S.D.	0.53	0.45	0.45
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
3. ด้านบุคลากร	$\bar{X}$	1.86	1.81	1.77
	S.D.	0.35	0.28	0.33
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
4. ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรม	$\bar{X}$	2.05	2.06	1.96
	S.D.	0.43	0.46	0.44
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
รวม	$\bar{X}$	1.95	1.87	1.84
	S.D.	0.38	0.33	0.34
	ระดับความคิดเห็น	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง

ตาราง 15 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานของการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำแนกตามประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด

การจัดกิจกรรมยุวกาชาด	แหล่งของ		df	SS	MS	F	p
	ความแปร	ปรวน					
1. ด้านการบริหารจัดการ	ระหว่างกลุ่ม	2	0.863	0.431	2.618	0.074	
	ภายในกลุ่ม	361	59.472	0.165			
	รวม	363	60.334				
2. ด้านกิจกรรม	ระหว่างกลุ่ม	2	2.357	1.179	5.265*	0.006	
	ภายในกลุ่ม	361	80.811	0.224			
	รวม	363	83.168				
3. ด้านบุคลากร	ระหว่างกลุ่ม	2	0.472	0.236	2.125	0.121	
	ภายในกลุ่ม	361	40.111	0.111			
	รวม	363	40.583				
4. ด้านสถานที่และสิ่ง ที่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.681	0.341	1.727	0.179	
	ภายในกลุ่ม	361	71.187	0.197			
	รวม	363	71.868				
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.714	0.357	2.896	0.057	
	ภายในกลุ่ม	361	44.490	0.123			
	รวม	363	45.204				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 แสดงว่า ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดโดยรวมไม่แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 4 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ในด้านกิจกรรม ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีคุณวุฒิทางยุวกาชาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในรายด้าน ด้านการบริหารจัดการ ด้านบุคลากร และด้านสถานที่สิ่งทีเอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม ครูผู้สอนยุวกาชาดมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดไม่แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบว่าครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีคุณวุฒิทางยุวกาชาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรม

บุคลากรในด้านการบริหารจัดการ และด้านบุคลากรแตกต่างกันอย่างไร ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างคู่ โดยวิธี LSD ปรากฏในตาราง 16

ตาราง 16 การทดสอบความแตกต่างของประสพการณ์การปฏิบัติงานบุคลากรกับความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมบุคลากร ในด้านกิจกรรม

ประสพการณ์การ ปฏิบัติงานบุคลากร	ด้านกิจกรรม	ประสพการณ์การปฏิบัติงานบุคลากร		
		น้อยกว่า 5 ปี	5 – 10 ปี	10 ปีขึ้นไป
	$\bar{X}$	1.94	1.78	1.74
น้อยกว่า 5 ปี	1.94	-	0.036*	0.001*
5 – 10 ปี	1.78	-	-	0.556*
10 ปีขึ้นไป	1.74	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 แสดงว่า ในรายด้านกิจกรรมครูผู้สอนที่มีประสพการณ์การปฏิบัติงานบุคลากรน้อยกว่า 5 ปี ($\bar{X}$ =1.94) ครูผู้สอนที่มีประสพการณ์การปฏิบัติงานบุคลากร 5 – 10 ปี ($\bar{X}$ =1.78) และครูผู้สอนที่มีประสพการณ์การปฏิบัติงานบุคลากร 10 ปีขึ้นไป ($\bar{X}$ =1.74) นอกจากนี้ยังพบว่า ครูผู้สอนที่มีประสพการณ์การปฏิบัติงานบุคลากร 5 – 10 ปี ($\bar{X}$ =1.78) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมบุคลากร อยู่ในระดับมากกว่าครูผู้สอนที่มีประสพการณ์การปฏิบัติงานบุคลากร 10 ปีขึ้นไป ($\bar{X}$ =1.74) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นโดยอิสระในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน

ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นมีจำนวน 212 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 58.24 โดยสรุปเป็นข้อ ๆ ที่มีความถี่ซ้ำกันและคล้ายคลึงกันในแง่ความหมาย โดยจัดเรียงลำดับจากจำนวนมากไปสู่จำนวนน้อยดังนี้

1. ด้านการบริหารจัดการ

1.1 ควรมีการจัดประชุมระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอนอย่างน้อย ปีละ 2 ครั้ง เพื่อที่จะปรึกษาหารือถึงนโยบายหรือการจัดการและดำเนินงานกิจกรรมยุวกาชาดให้ตรงเป้าหมายเดียวกัน

1.2 สรรหาผู้นำในการบริหารจัดการงานยุวกาชาดให้มีความเหมาะสม เช่น การออกเสียงสนับสนุน เป็นต้น

1.3 ควรมีการจัดสรรงบประมาณในการบริหารจัดการให้เหมาะสม เพื่อนำไปพัฒนากิจกรรมยุวกาชาด

1.4 ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรยุวกาชาดให้ทันสมัยเพื่อที่จะทำให้ยุวกาชาดมีความสนใจในกิจกรรมยุวกาชาดเพิ่มขึ้น

1.5 ผู้บริหารควรให้ความสำคัญต่อกิจกรรมยุวกาชาด และสนับสนุนการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ครูผู้สอนมีขวัญและกำลังใจมากยิ่งขึ้น

1.6 ควรมีการประชาสัมพันธ์งานกิจกรรมยุวกาชาดให้มากกว่านี้

1.7 ควรมีการจัดตารางการเรียนการสอน และการกำหนดวงตัวบุคลากรให้แน่นอนก่อนมีการเรียนการสอนเพื่อที่บุคลากรจะได้มีเวลาในการเตรียมตัว

1.8 มีการจัดบุคลากรให้มีความเหมาะสม กับจำนวนยุวกาชาด

2. ด้านกิจกรรม

2.1 ให้โรงเรียนจัดหาผู้เชี่ยวชาญเพื่อแนะนำและสาธิตการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

2.2 จัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ ให้ยุวกาชาดมีส่วนร่วมในการออกแบบกิจกรรม เช่น การเดินทางไกล การเข้าค่ายพักแรม

2.3 ควรมีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายทันสมัย และเหมาะสมกับวัยเพื่อให้ยุวกาชาดมีส่วนร่วมมากขึ้นและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.4 ควรมีการประชุมหาแนวทางในการจัดกิจกรรมยุวกาชาดระหว่างครูผู้สอน เพื่อสรรหากิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ความเสียสละ ความสามัคคี ควบคู่ไปกับการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม

3. ด้านบุคลากร

- 3.1 ควรมีการจัดเข้าค่ายระหว่างครูยวภาษาต เพื่อพัฒนากิจกรรมยวภาษาต
ร่วมกัน
 - 3.2 ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้ และการจัดกิจกรรมให้กับครูผู้สอนยวภาษาต
เข้าใจในงานยวภาษาตเพิ่มมากขึ้น
 - 3.3 ควรพัฒนาครูผู้สอนยวภาษาตให้มีความรู้ความ สามารถและกระตุ้นขวัญ
และกำลังใจให้ครูผู้สอนกิจกรรมทุกกิจกรรม
 - 3.4 ควรมีการจัดสรรครูผู้สอนยวภาษาตให้เพียงพอและเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน
เพื่อการดูแลอย่างใกล้ชิดและเหมาะสม
 - 3.5 จัดหาครูผู้สอนยวภาษาตโดยตรงเพื่อเป็นผู้นำในการจัดกิจกรรมยวภาษาต
ให้แก่ยวภาษาตอย่างเต็มที่
4. ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก
 - 4.1 ควรมีการจัดพื้นที่สำหรับทำกิจกรรมยวภาษาตอย่างเหมาะสม และ
เป็นสัดส่วนแน่นอน
 - 4.2 ควรมีการจัดสรรสื่อการเรียน การสอนที่ทันสมัย ให้พร้อมในการทำกิจกรรม
อย่างเหมาะสม

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง (Interview) ตามแบบสอบถามที่สร้างขึ้นสำหรับเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 364 คน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ตามตัวแปรเพศ อายุ คุณวุฒิทางยุวกาชาด และประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด

ความสำคัญของการวิจัย

เพื่อเป็นแนวทางในการนำข้อมูลการวิจัยไปพิจารณาปรับปรุง การศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ตลอดจนเป็นข้อมูลต่อผู้สนใจในการศึกษา ค้นคว้าวิจัยต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 จำนวน 23 โรงเรียน ในปีการศึกษา 2548 จำนวน 364 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3. 2548) โดยใช้ประชากรแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

สมมติฐานการวิจัย

1. ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดแตกต่างกัน
2. ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดแตกต่างกัน

3. ครูผู้สอนกิจกรรมยวภาษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีคุณสมบัติทางยวภาษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยวภาษาแตกต่างกัน

4. ครูผู้สอนกิจกรรมยวภาษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานยวภาษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยวภาษาแตกต่างกัน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาประยุกต์ใช้เป็นลักษณะข้อคำถาม โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำแนกคำถามตามตัวแปร เพศ อายุ คุณสมบัติทางงานยวภาษา และประสบการณ์การปฏิบัติงานยวภาษา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการวัดระดับความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมยวภาษาของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่เป็นกิจกรรมนันทนาการ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง และน้อย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน และการแปลความหมาย ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมาย

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก	3	คะแนน
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง	2	คะแนน
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย	1	คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก	1	คะแนน
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง	2	คะแนน
มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย	3	คะแนน

การแปลความหมาย โดยพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็น กำหนดเป็นระดับความคิดเห็น ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 120)

ระดับความคิดเห็น	ช่วงคะแนน
มาก	3.00 - 2.34
ปานกลาง	2.33 - 1.67
น้อย	1.66 - 1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. ขอหนังสือราชการจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต3โดยทำหนังสือถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 โดยตรง เพื่อขอความร่วมมือประสานกับโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เปิดกิจกรรมยุวกาชาดในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3
2. ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยการประสานงานกับโรงเรียนด้วยตนเอง

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำข้อมูล

ในการจัดกระทำข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจความสมบูรณ์ จำนวน ความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และนำเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์ไปดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละจากแบบสอบถาม ตามตัวแปรอิสระ คือ เพศ อายุ คุณวุฒิทางงานยุวกาชาด และประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
2. นำแบบสอบถามตอนที่ 2 มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้ววิเคราะห์โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของครูผู้สอนเป็นรายข้อรายด้าน และโดยรวม

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นของครูผู้สอน เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมยุวกาชาด ตามตัวแปร โดยการทดสอบค่า t (t - test) และค่า เอฟ (F - test) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Different ' s Method) เพื่อทดสอบสมมติฐาน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 จำแนกตาม เพศ อายุ คุณวุฒิสูงสุดทางยุวกาชาด ประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด มีลักษณะดังนี้

ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 364 คน เป็นเพศหญิง 308 คน คิดเป็นร้อยละ 84.62 และเพศชาย 56 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 มีอายุ 40 ปีขึ้นไป 313 คน คิดเป็นร้อยละ 85.99 รองลงมากลุ่มอายุ 36 – 40 ปี 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.87 มีคุณวุฒิหลักสูตรครูผู้สอนยุวกาชาด 118 คน คิดเป็นร้อยละ 32.42 รองลงมาไม่มีคุณวุฒิทางงานยุวกาชาด 107 คน คิดเป็นร้อยละ 29.40 มีประสบการณ์การปฏิบัติงานยุวกาชาด 10 ปีขึ้นไป 214 คน คิดเป็นร้อยละ 58.79 รองลงมาน้อยกว่า 5 ปี 79 คน คิดเป็นร้อยละ 21.70

2. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 จำแนกตามตัวแปร ด้านการบริหารจัดการ ด้านกิจกรรม ด้านบุคลากร และด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรม พบว่าความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง

2.1 ด้านการบริหารจัดการ

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ในด้านการบริหารจัดการโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.86$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยอันดับสูงสุด 3 ข้อ คือ ข้อ 8 มีการจัดหาผู้เชี่ยวชาญเพื่อแนะนำและสาธิตการจัดกิจกรรมยุวกาชาดอยู่เสมอ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ ($\bar{X} = 2.20$) อันดับ 2 ได้แก่ ข้อ 16 มีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองนักเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมยุวกาชาด ($\bar{X} = 2.09$) และอันดับ 3 ได้แก่ ข้อ 7 มีการนิเทศการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนอยู่เสมอ ($\bar{X} = 2.07$) ตามลำดับ และข้อที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย คือ ข้อ 11 มีการคัดเลือกครูเข้าดำเนินกิจกรรมโดยพิจารณาตามความรู้ ความสามารถและทักษะทางกิจกรรมยุวกาชาดเฉพาะเนื้อหา ($\bar{X} = 1.66$) รองลงมาคือ ข้อ 18 มีความเป็นประชาธิปไตยในการบริหารจัดการกิจกรรมยุวกาชาด ($\bar{X} = 1.64$)

ข้อ 9 มีการจัดอัตราส่วนระหว่างครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดให้สัมพันธ์กับจำนวนนักเรียน ($\bar{X} = 1.63$) ข้อ 10 เปิดโอกาสให้ครูผู้สอนเข้าร่วมดำเนินกิจกรรมยุวกาชาดด้วยความสมัครใจ ($\bar{X} = 1.55$) และข้อ 6 ส่งครูผู้สอนที่ไม่มีคุณสมบัติทางยุวกาชาดเข้ารับการอบรม ($\bar{X} = 1.52$) ตามลำดับ

2.2 ด้านกิจกรรม

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ในด้านกิจกรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.79$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 5 นักเรียนมีส่วนร่วมในการออกแบบกิจกรรม ($\bar{X} = 1.98$) กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับปานกลางสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ข้อ 10 มีการเลือกใช้กิจกรรมศิลปะสาขาต่างๆ มาเป็นสื่อในการจัดกิจกรรม ($\bar{X} = 1.97$) ข้อ 7 มีการเลือกใช้กิจกรรมการละครหรือบทบาทสมมติเป็นสื่อในการจัดกิจกรรม ($\bar{X} = 1.95$) ข้อ 6 กิจกรรมเร้าใจและกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้ ($\bar{X} = 1.90$) ข้อ 8 มีการเลือกใช้กิจกรรมประเภทเกมการเล่นมาเป็นสื่อในการจัดกิจกรรม และข้อ 13 มีการจัดกิจกรรมบุกเบิกผจญภัย ($\bar{X} = 1.84$) เท่ากัน ข้อ 11 มีการเลือกใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณีในการจัดกิจกรรม ($\bar{X} = 1.82$) ข้อ 14 มีการจัดกิจกรรมการเดินทางไกลเพื่อเรียนรู้ธรรมชาติศึกษา ($\bar{X} = 1.80$) ข้อ 9 มีการเลือกใช้กิจกรรมเพลงมาเป็นสื่อในการจัดกิจกรรม ($\bar{X} = 1.79$) ข้อ 4 มีนักเรียนสนใจกิจกรรมที่ครูนำเสนอ ($\bar{X} = 1.75$) ข้อ 12 มีการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในการจัดกิจกรรม ($\bar{X} = 1.71$) ข้อ 1 มีการนำเสนอกิจกรรมที่เหมาะสมกับเนื้อหา ($\bar{X} = 1.68$) ตามลำดับ และรายข้อที่กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ข้อ 3 มีการใช้กิจกรรมหลากหลาย ($\bar{X} = 1.65$) ข้อ 2 ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสม ($\bar{X} = 1.62$) และข้อ 15 มีการจัดกิจกรรมการอยู่ค่ายพักแรมร่วมกันระหว่างสมาชิกตามรูปแบบของกิจกรรมยุวกาชาดทุกปี ($\bar{X} = 1.58$) ตามลำดับ

2.3 ด้านบุคลากร

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ในด้านบุคลากร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.80$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1 ครูผู้สอนเข้าร่วมดำเนินการด้วยความตั้งใจ ($\bar{X} = 2.48$) กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก รองลงมา มีความคิดเห็นในระดับปานกลาง คือ ข้อ 5 ครูผู้สอนได้รับการพัฒนาการในการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในรูปแบบใหม่ๆ ($\bar{X} = 2.02$) ข้อ 2 ครูผู้สอนขาดประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมยุวกาชาด ($\bar{X} = 1.83$) ข้อ 3 ครูผู้สอนขาดความเชื่อมั่นในการดำเนินกิจกรรมยุวกาชาด ($\bar{X} = 1.73$) ข้อ 4 ครูผู้สอนขาดคุณสมบัติทางงานยุวกาชาด ($\bar{X} = 1.71$) ข้อ 9 ครูผู้สอนมีขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานยุวกาชาด ($\bar{X} = 1.70$) ตามลำดับ และรายข้อที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย คือ ข้อ 6 ครูผู้สอนมี

ความเสียสละที่จะช่วยกันดำเนินการจัดกิจกรรมยุวกาชาดให้กับนักเรียน ($\bar{X} = 1.63$) ข้อ 8 ครูผู้สอนมองเห็นความสำคัญของกิจกรรมยุวกาชาดซึ่งเป็นกิจกรรมพัฒนาเยาวชน ($\bar{X} = 1.57$) และข้อ 7 ครูผู้สอนมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ต้องดำเนินการจัดกิจกรรมยุวกาชาดแต่ละสัปดาห์ ($\bar{X} = 1.51$) ตามลำดับ

2.4 ด้านสถานที่สิ่งของที่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ในด้านสถานที่สิ่งของที่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.00$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 5 มีห้องกิจกรรมยุวกาชาดเป็นเอกเทศ ($\bar{X} = 2.38$) กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก รองลงมา มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง คือ ข้อ 6 มีสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยเหมาะสม ($\bar{X} = 2.24$) ข้อ 7 มีแหล่งชุมชนใกล้เคียงที่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม ($\bar{X} = 2.12$) ข้อ 4 สื่อและอุปกรณ์เพื่อการจัดการเพียงพอต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด ($\bar{X} = 1.97$) ข้อ 3 อุปกรณ์และเครื่องใช้ในการจัดกิจกรรมยุวกาชาดเหมาะสม ($\bar{X} = 1.93$) ข้อ 2 สถานที่ในโรงเรียนเอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด ($\bar{X} = 1.86$) ข้อ 1 สถานที่ในโรงเรียนเพียงพอต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด ($\bar{X} = 1.83$) และข้อ 8 ช่วงเวลาการเรียนรู้กิจกรรมยุวกาชาดที่ทางโรงเรียนกำหนดมีความเหมาะสม ($\bar{X} = 1.70$) ตามลำดับ

3. วิเคราะห์สมมติฐาน ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ตามตัวแปร

3.1 เพศ

ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 เพศชาย และเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดโดยรวม ไม่แตกต่างกันทั้งรายด้าน และโดยรวม

3.2 อายุ

ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการบริหารจัดการ และด้านบุคลากร มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย พบว่า ในรายด้านการบริหารจัดการครูผู้สอนที่มีอายุระหว่าง 30 – 35 ปี ($\bar{X} = 1.90$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดอยู่ในระดับมากกว่าครูผู้สอนที่มีอายุระหว่าง 36 – 40 ปี ($\bar{X} = 1.81$) แต่มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด อยู่ในระดับน้อยกว่าครูผู้สอนที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 2.10$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในรายด้านบุคลากร พบว่า ครูผู้สอนที่มีอายุระหว่าง 30 – 35 ปี ($\bar{X} = 1.90$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดอยู่ในระดับ

น้อยกว่าครูผู้สอนที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 2.10$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

3.3 คุณวุฒิทางภาษา

ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีคุณวุฒิทางภาษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมภาษาโดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ในด้านบุคลากร และด้านสถานที่ สิ่งที่เกี่ยวข้องต่อการจัดกิจกรรม ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีคุณวุฒิทางภาษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า ด้านบุคลากร ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางภาษาหลักสูตรครูผู้สอนภาษา ($\bar{X} = 1.93$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมภาษาอยู่ในระดับมากกว่า ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางภาษาหลักสูตรผู้นำภาษา ($\bar{X} = 1.88$) และ ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางภาษาหลักสูตรผู้นำภาษา ($\bar{X} = 1.88$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมภาษา อยู่ในระดับน้อยกว่าครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางภาษาหลักสูตรผู้บริหารงานภาษา ($\bar{X} = 1.92$) นอกจากนี้ยังพบว่า ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางภาษาหลักสูตรผู้บริหารงานภาษา ($\bar{X} = 1.92$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมภาษาอยู่ในระดับน้อยกว่าครูผู้สอนที่ไม่มีคุณวุฒิทางภาษา ($\bar{X} = 2.13$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านสถานที่ สิ่งที่เกี่ยวข้องต่อการจัดกิจกรรม พบว่า ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางภาษาหลักสูตรครูผู้สอนภาษา ($\bar{X} = 1.86$) มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมภาษาอยู่ในระดับมากกว่า ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางภาษาหลักสูตรผู้บริหารงานภาษา ($\bar{X} = 1.78$) แต่มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมภาษา อยู่ในระดับน้อยกว่าครูผู้สอนที่ไม่มีคุณวุฒิทางภาษา ($\bar{X} = 2.08$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

3.4 ประสบการณ์การปฏิบัติงานภาษา

ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานภาษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมภาษาโดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านกิจกรรม ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ที่มีคุณวุฒิทางภาษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานภาษา 5 – 10 ปี ($\bar{X} = 1.78$) มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากกว่าครูผู้สอนที่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานภาษา 10 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 1.74$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

4. ความคิดเห็นโดยอิสระในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน

1. ด้านการบริหารจัดการ

1.1 ควรมีการจัดประชุมระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอนอย่างน้อย ปีละ 2 ครั้ง เพื่อที่จะปรึกษาหารือถึงนโยบายหรือการจัดการและดำเนินงานกิจกรรมยุวกาชาดให้ตรงเป้าหมายเดียวกัน

1.2 สรรหาผู้นำในการบริหารจัดการงานยุวกาชาดให้มีความเหมาะสม เช่น การออกเสียงสนับสนุน เป็นต้น

1.3 ควรมีการจัดสรรงบประมาณในการบริหารจัดการให้เหมาะสม เพื่อนำไปพัฒนากิจกรรมยุวกาชาด

1.4 ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรยุวกาชาดให้ทันสมัย เพื่อที่จะทำให้อยุวกาชาดมีความสนใจในกิจกรรมยุวกาชาดเพิ่มขึ้น

1.5 ผู้บริหารควรให้ความสำคัญต่อกิจกรรมยุวกาชาด และสนับสนุนการจัดกิจกรรม ส่งเสริมให้ครูผู้สอนมีขวัญและกำลังใจมากยิ่งขึ้น

1.6 ควรมีการประชาสัมพันธ์งานกิจกรรมยุวกาชาดให้มากกว่านี้

1.7 ควรมีการจัดตารางการเรียนการสอน และการกำหนดวงตัวบุคลากรให้แน่นอนก่อนมีการเรียนการสอนเพื่อที่บุคลากรจะได้มีเวลาในการเตรียมตัว

1.8 มีการจัดบุคลากรให้มีความเหมาะสมกับจำนวนยุวกาชาด

2. ด้านกิจกรรม

2.1 ให้โรงเรียนจัดหาผู้เชี่ยวชาญเพื่อแนะนำและสาธิตการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

2.2 จัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ให้ยุวกาชาดมีส่วนร่วมในการออกแบบกิจกรรม เช่น การเดินทางไกล การเข้าค่ายพักแรม

2.3 ควรมีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายทันสมัย และเหมาะสมกับวัย เพื่อให้อยุวกาชาดมีส่วนร่วมมากขึ้นและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.4 ควรมีประชุมหาแนวทางในการจัดกิจกรรมยุวกาชาดระหว่างครูผู้สอน เพื่อหากิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ความเสียสละ ความสามัคคี ควบคู่ไปกับการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม

3. ด้านบุคลากร

3.1 ควรมีการจัดเข้าค่ายระหว่างครูยุวกาชาดเพื่อพัฒนากิจกรรมยุวกาชาดร่วมกัน

3.2 ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้และการจัดกิจกรรมให้กับครูผู้สอนยุวกาชาดเข้าใจในงานยุวกาชาดเพิ่มมากขึ้น

3.3 ควรพัฒนาครูผู้สอนยุวกาชาดให้มีความรู้ความสามารถ และกระตุ้นขวัญและกำลังใจให้ครูผู้สอนกิจกรรมทุกกิจกรรม

3.4 ควรมีการจัดสรรครูผู้สอนภาษาให้เพียงพอ และเหมาะสมกับจำนวนนักเรียนเพื่อการดูแลอย่างใกล้ชิดและเหมาะสม

3.5 จัดหาครูผู้สอนภาษาโดยตรงเพื่อเป็นผู้นำในการจัดกิจกรรมภาษาให้แก่ภาษาอย่างเต็มที่

4. ด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวก

4.1 ควรมีการจัดพื้นที่สำหรับทำกิจกรรมภาษาอย่างเหมาะสม และเป็นสัดส่วนแน่นอน

4.2 ควรมีการจัดสรรสื่อการเรียน การสอนที่ทันสมัย ให้พร้อมในการทำกิจกรรมอย่างเหมาะสม

อภิปรายผล

จากการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมภาษาของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการบริหารจัดการ ด้านกิจกรรม ด้านบุคลากร ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรม จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ คุณวุฒิสูงสุดทางภาษา ประสบการณ์การปฏิบัติงาน ภาษา สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ด้านการบริหารจัดการ ครูผู้สอนกิจกรรมภาษา มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมภาษาอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งพบว่า ครูผู้สอนที่มี เพศ คุณวุฒิสูงสุดทางภาษา และประสบการณ์การปฏิบัติงานภาษาต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากในการจัดกิจกรรมภาษาในโรงเรียน ยังไม่มีการบริหารจัดการกิจกรรมอย่างเต็มที่ เช่น ขาดการชี้แจงนโยบายในการจัดกิจกรรมอย่างชัดเจนจากผู้บริหาร ขาดการปรึกษาหารือระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนอย่างจริงจัง ขาดการนิเทศและการวิเคราะห์หลักสูตร การประชาสัมพันธ์ให้แก่นักเรียนและผู้ปกครอง ได้รับทราบถึงผลดีจากการทำกิจกรรมภาษาและงบประมาณในการสนับสนุนการจัดกิจกรรมภาษา ซึ่งสอดคล้องกับ ชำรงค์ แก้วผดุง (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตวังไกลกังวลต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการด้านงบประมาณ อยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับ วิรัตน์ สุกุณา (2533 : 91 – 92) ได้ศึกษาปัญหาการบริหารกิจกรรมนักเรียนของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการจัดกิจกรรมนักเรียนไว้ว่า การบริหารจัดการกิจกรรมนักเรียนต้องให้การนิเทศ อบรมครู – อาจารย์ให้มีความรู้ และมีทักษะในการจัดกิจกรรม ควรมีการประชุมชี้แจงนโยบาย และวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรม ให้แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกคนได้เข้าใจ มีบุคลากรให้การประสานงานโดยเฉพาะ ตลอดจนการจัดสรรงบประมาณล่วงหน้าและมีการตรวจสอบการใช้งบประมาณให้ถูกต้องรัดกุม ควรให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดหางบประมาณ

มีการประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนได้รับทราบและเข้าใจในกิจกรรมของนักเรียน ทั้งนี้ ยังสอดคล้องกับ เบญจวรรณ สหวัชรินทร์ (2532 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนของครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1 พบว่า ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดมีความต้องการการนิเทศการสอนอยู่ในระดับมาก นับได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญของการจัดการบริหารจัดการของการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน และจากการศึกษายังพบอีกว่า ครูผู้สอนยุวกาชาดที่มีกลุ่มอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในด้านการบริหารจัดการต่างกัน โดยพบว่า กลุ่มอายุ 36 – 40 ปี มีความคิดเห็นระดับปานกลางน้อยที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอายุ 30 – 35 ปี และ 40 ปีขึ้นไป อาจเนื่องมาจากกลุ่มอายุต่ำกว่า 30 ปี ทำงานในกิจกรรมยุวกาชาดมาในระยะเวลาหนึ่ง จึงสามารถมองเห็นภาพของการบริหารจัดการว่ายังมีข้อบกพร่องอยู่มากกว่ากลุ่มอายุ 30 – 35 ปี และกลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไปนั้น ทำงานในกิจกรรมยุวกาชาดมานานจนมองข้อบกพร่องเป็นสิ่งที่ชินชาไปแล้วจึงทำให้กลุ่มอายุ 40 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นในระดับที่มากกว่ากลุ่มอายุ 36 – 40 ปี และ กลุ่มอายุ 30 – 35 ปี

2. ด้านกิจกรรม ครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาดมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง พบว่า ครูผู้สอนที่มี เพศ อายุ และคุณวุฒิสูงสุดทางยุวกาชาดต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก กิจกรรมที่ครูผู้สอนจัดยังไม่มีความหลากหลายและขาดความทันสมัย ไม่เข้าใจและกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้ จึงยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการและความสนใจของนักเรียนเท่าที่ควร นักเรียนจึงไม่ค่อยให้ความสนใจในกิจกรรมที่ครูนำเสนอ ซึ่งสอดคล้องกับ ชำรงค์ แก้วผดุง (2547: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษา ความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตวังไกลกังวลต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการด้านกิจกรรมนันทนาการ อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากการจัดกิจกรรมนันทนาการสถาบันฯ ยังไม่สามารถจัดให้ตอบสนองความต้องการและความสนใจของนักศึกษาเท่าที่ควร และสอดคล้องกับกองยุวกาชาด (2538 :53 – 68) ซึ่งได้ทำการติดตามผลและประเมินผลการใช้หลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด พุทธศักราช 2533 ในระดับประถมศึกษา เขตการศึกษา 1 จำนวน 12 กลุ่มตัวอย่าง พบว่าผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมยุวกาชาด เน้นให้การสอนด้านวิชาการมากกว่าให้สอนด้วยกิจกรรม ส่วนทบวงมหาวิทยาลัย (2538 : 15 – 16) ได้สรุปปัญหาการจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษา จากการสัมมนาผู้นำนิสิตนักศึกษา เรื่องการจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษาให้เหมาะกับยุคสมัย ไว้ว่า การที่นิสิตนักศึกษาไม่เข้าร่วมกิจกรรมมีสาเหตุมาจากกิจกรรมไม่น่าสนใจ ไม่สร้างสรรค์ ผู้บริหารและอาจารย์บางส่วนขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของกิจกรรม และสอดคล้องกับ สุรเดช พระลับรักษา (2542) ได้ศึกษากิจกรรมการสอนยุวกาชาดเสริมสร้างความรู้คู่คุณธรรม สอดคล้องกับความมุ่งหมาย และหลักการในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2541 พบว่า กิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนได้ไปในทางที่ดี ดังนั้น การจัดกิจกรรมต้องจัดให้สอดคล้อง

กับความต้องการ และความสนใจของนักเรียน รวมไปถึงการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกับองค์กรภายนอกทั้งภาครัฐและเอกชน ส่วนบรรจง นิวาตะบุตร (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการเรียนการสอนยุคภาษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกิจกรรมยุคภาษาที่สำคัญที่สุดคือ การสอนที่เน้นภาคปฏิบัติ การอยู่ค่ายพักแรมและการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เลือกเรียนกิจกรรมวิชาพิเศษตามหลักสูตร และกรณีศึกษา พันธุ์อำพล (2529 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ของนักศึกษาในสถาบันผลิตครูจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า กิจกรรมที่นักศึกษาต้องการเข้าร่วมมากที่สุดได้แก่ กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์และสังคมสงเคราะห์ กิจกรรมกีฬาและสุขภาพ และกิจกรรมทางสังคม ซึ่งจะเห็นได้ว่า การจัดกิจกรรมยุคภาษาในโรงเรียน ควรจัดกิจกรรมในรูปแบบของกิจกรรมการปฏิบัติ และสอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจของนักเรียน ทั้งนี้ ครูจะต้องมีทักษะในการจัดกิจกรรม และเลือกใช้กิจกรรมได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาหลักสูตรของกิจกรรม นอกจากนี้ ยังพบว่า ครูผู้สอนยุคภาษาที่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานยุคภาษามานาน จะมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุคภาษาน้อยลง ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากครูที่ปฏิบัติงานมานาน จะมองเห็นข้อบกพร่องของการจัดกิจกรรมมากกว่าครูที่ปฏิบัติงานมาในระยะเวลาที่น้อยกว่า จนทำให้พบว่า ครูที่ปฏิบัติงานทางด้านยุคภาษามานานมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุคภาษาในระดับที่น้อยลง

3. ด้านบุคลากร ครูผู้สอนกิจกรรมยุคภาษาที่มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุคภาษาอยู่ในระดับปานกลาง โดยพบว่า ครูผู้สอนที่มี เพศ และประสบการณ์การปฏิบัติงานยุคภาษาต่างกัน ต่างก็มีความคิดเห็นไม่ต่างกันคือ มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยุคภาษาอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ครูผู้สอนยังขาดประสบการณ์และความมั่นใจในการจัดกิจกรรม ครูผู้สอนยังต้องการได้รับการพัฒนาในการจัดกิจกรรมยุคภาษาใหม่ๆ รวมถึงครูผู้สอนยังไม่ค่อยเห็นความสำคัญของกิจกรรมยุคภาษาเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชำรงค์ แก้วผดุง (2547: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตวังไกลกังวลต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมด้านบุคลากรอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ เนื่องมาจากบุคลากรไม่ได้รับบทบาทหน้าที่ที่รับผิดชอบชัดเจน อีกทั้งบุคลากรยังขาดทักษะในการจัดกิจกรรม อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ผู้นำนิสิตนักศึกษา“ เรื่องการจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษาให้เหมาะสมกับยุคสมัย” พบว่า ในการจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ผู้บริหาร อาจารย์ขาดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องกิจกรรมนิสิตนักศึกษา (ทพวงมหาวิทยาลัย ก :15–16) และสอดคล้องกับ สิริ เกิดไพโรจน์ (2529 :บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาการใช้หลักสูตรยุคภาษาระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2528 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาเขต 1 พบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์จังหวัด และศึกษานิเทศก์อำเภอเลย และยังสอดคล้องกับกองยุคภาษา (2538 : 53 – 68) ซึ่งได้ทำการติดตามผลและประเมินผลการใช้หลักสูตรกิจกรรมยุคภาษา พุทธศักราช 2533 ในระดับประถมศึกษา เขตการศึกษา 1 พบว่า ผู้บริหารไม่เห็น

ความสำคัญของกิจกรรมยูวกาชาดและยังไม่ให้การสนับสนุนในการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรที่จะเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ในการจัดกิจกรรม และจากการศึกษายังพบอีกว่า ครูผู้สอนที่มีอายุและคุณวุฒิสูงสุดทางยูวกาชาด ต่างกันมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมยูวกาชาดในด้านบุคลากรต่างกัน ซึ่งพบว่า ครูผู้สอนที่มีอายุระหว่าง 30 – 35 ปี มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาดด้านบุคลากรอยู่ในระดับน้อยกว่าครูผู้สอนที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไป และยังพบว่า อาจเนื่องมาจากเมื่อครูผู้สอนมีอายุมากขึ้นก็สามารถที่จะมองเห็นข้อบกพร่องได้มากกว่าครูที่มีอายุน้อยกว่า และในส่วนของคุณวุฒิทางยูวกาชาดนั้น พบว่า ครูผู้สอนที่ไม่มีคุณวุฒิทางงานยูวกาชาด มีความคิดเห็นทางด้านบุคลากรมากที่สุด อาจเนื่องมาจาก ประสบการณ์ในการทำงานยูวกาชาดยังมีน้อยกว่าครูกลุ่มอื่นๆ จึงทำให้มีความคิดเห็นในระดับมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

4. ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรม ครูผู้สอนกิจกรรมยูวกาชาดมีความคิดเห็นต่อการ จัดกิจกรรมยูวกาชาดอยู่ในระดับปานกลาง โดยพบว่า ครูผู้สอนที่มี เพศ อายุ และ ประสบการณ์การปฏิบัติงานยูวกาชาดต่างกัน ต่างก็มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมยูวกาชาดอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก สถานที่จัดกิจกรรมยูวกาชาดคับแคบไม่เป็นสัดส่วน และสื่อหรืออุปกรณ์ประกอบการจัดกิจกรรมไม่เพียงพอ และยังขาดสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชำรงค์ แก้วผดุง (2547: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษา ความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตวังไกลกังวลต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจากวัสดุอุปกรณ์มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา และสอดคล้องกับ สุดา ตนะวรรณสมบัติ (2538) ได้ทำการศึกษา เรื่องการศึกษาสถานภาพและความต้องการในการใช้สื่อการเรียนการสอนกิจกรรมยูวกาชาดของครูประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ครูผู้สอนกิจกรรมยูวกาชาดมีความต้องการใช้สื่อการเรียนการสอนยูวกาชาดอยู่ในระดับมาก และสื่อที่ต้องการมากได้แก่ คู่มือผู้นำยูวกาชาด คู่มือเพลง – เกม วัสดุทัศนเพลง – เกม ตลอดจนจุลสาร นิตยสารที่เกี่ยวข้องกับงานกิจกรรมยูวกาชาด นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่า ครูผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาดต่างกัน ซึ่งครูผู้สอนที่ไม่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาดนั้นมีความคิดเห็นในด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับครูผู้สอนในกลุ่มอื่นๆ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากครูที่ไม่มีคุณวุฒิทางยูวกาชาดนั้นมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมยูวกาชาดน้อยกว่า จึงยังมองไม่เห็นถึงข้อบกพร่องมากเท่ากับผู้ที่มิคุณวุฒิทางยูวกาชาดที่มีประสบการณ์มานานกว่าจึงทำให้มีความคิดเห็นสูงกว่าครูในกลุ่มอื่นๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้บริหาร ครูผู้สอนยุคภาษา และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรมีการศึกษาถึงปัญหาและแนวทางแก้ไขของการจัดกิจกรรมยุคภาษาด้วยกัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมยุคภาษาอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด
2. ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงนักเรียนเองจะต้องมีการสร้างสรรค์กิจกรรมร่วมกัน เพื่อที่จะได้กิจกรรมที่ตรงกับความต้องการและเป็นที่น่าสนใจของนักเรียนมากที่สุด ทั้งนี้จะต้องเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพ ความเสียสละ ความสามัคคี ควบคู่ไปกับการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม
3. ควรจัดให้มีการฝึกอบรมเทคนิค วิธีการ และการนำขั้นตอนการไปใช้ให้แก่ครูผู้สอนกิจกรรมในโรงเรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมยุคภาษา เพื่อที่จะได้ทราบถึงปัญหาและความคิดเห็นของนักเรียน เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้ไปเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนากิจกรรมยุคภาษาให้ดียิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนกิจกรรมลูกเสือ และเนตรนารี เพื่อทราบถึงปัญหาและข้อบกพร่องในกิจกรรมลูกเสือ และเนตรนารี
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรม ยุคภาษา ลูกเสือ และเนตรนารี ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- _____ . กรมวิชาการ. การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน . กรุงเทพฯ : 2546.
- _____ . กระทรวงศึกษา. (2548) ข้อมูลรายชื่อโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3. อุดรธานี.
- กรรณิกา พันธอำพล. (2529). ความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาในสถาบันผลิตครูจังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งประชากรส่วนใหญ่เป็นไทยมุสลิม. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา) สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา. อุดรธานี .
- คงศักดิ์ เจริญรักษ์. (2542. พฤษภาคม - มิถุนายน). “การจัดกิจกรรมยุวกาชาด.” วารสารยุวกาชาด. 15 (2) : 4.
- คงศักดิ์ เจริญรักษ์. (2527. 10 มกราคม). “นันทนาการกับความต้องการของมนุษย์.” วารสารสุขศึกษาพลศึกษาและสันทนาการ. 1 (12) : 80 – 81.
- คณิต เขียววิชัย. (2529). หลักการนันทนาการ. นครปฐม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- จรินทร์ ชานันต์. (2515). นันทนาการชุมชน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- _____ . (2527). นันทนาการชุมชน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : รุ่งศิลป์การพิมพ์.
- จิตินันท์ เดชคุปต์. (2543). จิตวิทยาบริการ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิงอักษร.
- ชัชวาล ช่อใส. (2536). เอกสารประกอบการสอนวิชาสันทนาการสำหรับครู. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชูชีพ เยาวพัฒน์. (2543). นันทนาการ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2523). การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพื้นฐานคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชาติชาย โทณสินธิ. (2529). ความคิดเห็นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในการจัดตั้งสถานคาสโนว์ในเขตพื้นที่ทุ่งกุลาร้องไห้. วิทยานิพนธ์. วท.ม. (สิ่งแวดล้อม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ธำรง แก้วดวง . (2547). ความคิดเห็นของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตวิทยาลัยราชภัฏ วิทยาเขตวังไกลกังวลต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการ. ปรินซ์นิพนธ์ วท.ม. (สันทนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- บรรจง คณะวรรณ. (2531). กิจกรรมสร้างเสริมลักษณะนิสัย. ในการจัดการเรียนการสอนกิจกรรมนันทนาการในโรงเรียนประถมศึกษา. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บรรจง นิเวศบุตร. (2525). ปัญหาการเรียนการสอนกิจกรรมยุวกาชาด ในระดับมัธยมศึกษา กรุงเทพฯ : โรงเรียนสตรีวิทยา. อุดรธานี.

- เบญจวรรณ สหวัชรินทร์. (2533). การศึกษาความต้องการนิเทศการสอนของครูผู้สอนกิจกรรม
 ยุวภาษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1.
 วิทยานิพนธ์. ค.ม(วิชาเอกบริหารศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย . ถ่ายเอกสาร.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). ทศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัย. พิมพ์ครั้งที่ 2.
 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พีระพินา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ :
 สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พีระพงศ์ บุญศิริ. (2534). นันทนาการและการจัดบริหาร. เชียงใหม่ : โครงการพัฒนาตำรา
 วิทยาลัยครูเชียงใหม่.
- พีระพงศ์ บุญศิริ. (2542). นันทนาการและการจัดการ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ฟอง เกิดแก้ว. (2527). นันทนาการชุมชน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- มหาวิทยาลัย ทบวง. (2538 ก). ข้อสรุปเบื้องต้นของการสัมมนาผู้นำนิสิต นักศึกษาให้เหมาะกับ
 ยุคสมัย. กรุงเทพฯ : กองบริการการศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย.
- มานะ ไล่เลิศ. (2544, พฤศจิกายน - ธันวาคม). “ยุทธศาสตร์การจัดกิจกรรมยุวภาษา.”
 วารสารยุวภาษา. 51 (4) : 9 – 11 .
- มานะ ไล่เลิศ. (2545). คู่มือการจัดกิจกรรมยุวภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
 ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์
 กรมพลศึกษา กองยุวภาษา. (2534) โครงการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรกิจกรรม
 ยุวภาษา พุทธศักราช 2533. กรุงเทพฯ : กองยุวภาษา .
- วิรัตน์ สกุนดา. (2533). ปัญหาด้านการบริหารกิจกรรมนักเรียนของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา
 สังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช. ปรินญาณิพนธ์ คต.ม. (การบริหาร
 การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- สมเกียรติ เนตรประเสริฐ. (2543). กิจกรรมนันทนาการ. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏ
 นครสวรรค์. อัดสำเนา.
- สมบัติ กาญจนกิจ. (2533). นันทนาการกับคุณภาพชีวิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 ----- . (2535 ก). นันทนาการชุมชนและโรงเรียน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 ----- . (2535 ข). นันทนาการชุมชนและโรงเรียน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 ----- . (2542). นันทนาการชุมชนและโรงเรียน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 ----- . (2544). นันทนาการและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สิริ เกิดโพธิ์โรจน์. (2529). การศึกษาการใช้หลักสูตรยวภาษาในระดับประถมศึกษา พ.ศ.2528
 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
 เขตการศึกษา 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันท์ธอม และสุรางค์ จันท์ธอม. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
 ไทยวัฒนาพานิชย์.
- สุดา ตนะวรรณสมบัติ. (2538). การศึกษาสถานสภาพและความต้องการในการใช้สื่อการสอน
 กิจกรรมยวภาษาของครูประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- สุรเดช พระลัภรักษา. (2543, พฤษภาคม - มิถุนายน). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 ยวภาษา เสริมสร้างความรู้คู่คุณธรรมสอดคล้องกับความมุ่งหมายและหลักการ
 ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. วารสารยวภาษา. (292) : 33.
- อุทัย หิรัญโต. (2519). "กิจกรรมเสริมสร้างลักษณะนิสัย," ในการจัดการเรียนการสอน
 กิจกรรมนันทนาการในโรงเรียนระดับประถมศึกษา. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เอนก หงษ์ทองคำ. (2542). นันทนาการกับสังคม. (เอกสารประกอบคำสอน). กรุงเทพฯ :
 ภาควิชาสันตนาการ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Butler, George D. (1959). *Introduction to Community Recreation*. New York :
 McGraw-Hill.
- Gray, Russel T. (1972). "The Administrative Process." in *Administrative Behavior In
 Education*. P.152. New York : Harper and Brothers Publishers.
- Gurainik, D.B. (1976). *Webster's NewWorld Dictionary of the American Language*.
 Ohio: William Collins and World Publishing Company.
- Gwynn. Minor J . (1974). *Theory and Practice of Supervision*. New York : Dod Meas. 1974
- Harrold, Roger Davis . (1967, February). "The Control of Student Extra - Curricular Life in
 American Higher Education," *Dissertation Abstracts International*. 27 (3) : 2782-a.
- Humphrey, Robert D. (1960) *The Relation Of Participation in Out – of School Activities
 to School Achievement*; Thesis abstract. No.6. Indiana: School of Education,
 Indiana University
- Kolasa, B.J. (1969) *Introductions Behavior for business*. New York : John Wiley & Sons
- Kolisnik, W.L. (1970). *Education to Behavior*. 2nd ed. New York. : McGraw-Hill.
- Krejcie, Robert V. and Daryle W .Morgan. (1970, August). Determining Sample Size For
 Research Activities, " *Journal of Education and Psychological Measurement*. 30(3) :
 607 – 610.

William Orville. (1972, August). "The Availability and Extent of Use Public School Facilities for Community Recreation Within School District in the State of Wisconsin," *Dissertation Abstracts International*. 32(2) : 627-A

Raymore, Leslie Ann.(1995, May). "The Tradition from Adolescence to young Adulthood : PredictorsOf Leisure Behavior, " *Dissertation Abstracts international*. " 50(11) : 343-A

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3

คำชี้แจง

1. ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ทั้งนี้ เพื่อนำข้อมูลไปประกอบการทำปริญญานิพนธ์ ใน การศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการนันทนาการเท่านั้น

2. แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า

ถามเกี่ยวกับองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่

ด้านการบริหารจัดการ

ด้านกิจกรรม

ด้านบุคลากร

ด้านสถานที่สิ่งทีเอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด

ตอนที่ 1

เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ตามสถานภาพที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

ข้อ 1 เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

ข้อ 2 อายุ

☐ ต่ำกว่า 30 ปี

☐ 30 – 35 ปี

☐ 36 – 40 ปี

☐ 40 ปีขึ้นไป

ข้อ 3 คุณวุฒิสูงสุดทางวิชาการ

☐ หลักสูตรครูผู้สอนวิชาการ

☐ หลักสูตรครูผู้นำวิชาการ

☐ หลักสูตรผู้บริหารงานวิชาการ

☐ ไม่มีคุณวุฒิทางงานวิชาการ

ข้อ 4 ประสบการณ์การปฏิบัติงานวิชาการ

☐ น้อยกว่า 5 ปี

☐ 5 – 10 ปี

☐ 10 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2

แบบสอบถามต่อไปนี้ ต้องการทราบความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด จำนวน 52 ข้อ แยกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหารจัดการ ด้านกิจกรรม ด้านบุคลากร และด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามระดับความคิดเห็นตามสถานภาพความเป็นจริงที่ท่านเห็นด้วยมากที่สุดเพียงระดับเดียว

- 3 คะแนน คือ ระดับความคิดเห็นของท่าน เห็นด้วยมาก
 2 คะแนน คือ ระดับความคิดเห็นของท่าน เห็นด้วยปานกลาง
 1 คะแนน คือ ระดับความคิดเห็นของท่าน เห็นด้วยน้อย

ตัวอย่าง

ลำดับ	การจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน	ระดับความคิดเห็น		
		มาก	ปานกลาง	น้อย
1	ด้านการบริหาร ประชุมชี้แจงนโยบายการจัดกิจกรรม นักเรียนทุกปีการศึกษา			✓
2	ร่วมประชุมชี้แจงและวางแผนจัดสรร การจัดกิจกรรมนักเรียน		✓	

ลำดับ	การจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน	ระดับความคิดเห็น		
		มาก	ปานกลาง	น้อย
1	ด้านการบริหารจัดการ ประชุมชี้แจงนโยบายการจัดกิจกรรมยุวกาชาดเป็นประจำ ทุกปีการศึกษา			
2	มีการประชุมวางแผนพิจารณาการจัดกิจกรรมยุวกาชาด			
3	มีการปรึกษาหารือระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอน เพื่อจัดการบริหารกิจกรรมยุวกาชาด			
4	การประชุมสัมมนาเพื่อให้ครูผู้สอนมีความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะในการจัดกิจกรรมยุวกาชาด			
5	หัวหน้ากลุ่มกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนมีการกำกับ ดูแล ช่วยเหลือ แนะนำครูผู้สอนยุวกาชาดอย่างใกล้ชิด และต่อเนื่อง			
6	ส่งครูผู้สอนที่ไม่มีคุณสมบัติทางยุวกาชาดเข้ารับการอบรม			
7	มีการนิเทศการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของครูผู้สอนอยู่เสมอ			
8	มีการจัดหาผู้เชี่ยวชาญ เพื่อแนะนำ และสาธิตการจัด กิจกรรมยุวกาชาดอยู่เสมอ			
9	มีการจัดอัตราส่วนระหว่างครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาด ให้สัมพันธ์กับจำนวนนักเรียน			
10	เปิดโอกาสให้ครูผู้สอนเข้าร่วมดำเนินกิจกรรมยุวกาชาด ด้วยความสมัครใจ			
11	มีการคัดเลือกครูเข้าดำเนินกิจกรรม โดยพิจารณา ตามความรู้ ความสามารถและทักษะทางกิจกรรมยุวกาชาด เฉพาะเนื้อหา			
12	มีการวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อนำมาจัดกิจกรรม ได้อย่างเหมาะสม			
13	มีการประชุม สัมมนา สรุป รวบรวมปัญหาเพื่อหาแนวทาง ปรับปรุงการจัดกิจกรรมยุวกาชาด			

ลำดับ	การจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน	ระดับความคิดเห็น		
		มาก	ปานกลาง	น้อย
14	มีการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมยุวกาชาดอย่างเหมาะสมเพียงพอ			
15	มีการจัดการประชาสัมพันธ์เพื่อจูงใจให้นักเรียนเลือกเข้าร่วมกิจกรรมยุวกาชาด			
16	มีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองนักเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมยุวกาชาด			
17	มีการประกาศเกียรติคุณ ยกย่อง ชมเชย การจัดกิจกรรมยุวกาชาดของผู้บริหารและครูผู้สอนอยู่เสมอ			
18	มีความเป็นประชาธิปไตยในการบริหารจัดการกิจกรรมยุวกาชาด			
19	ผู้บริหารสร้างขวัญและกำลังใจแก่ครูผู้สอนในการดำเนินการจัดกิจกรรมยุวกาชาดอยู่เสมอ			
20	เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกเรียนกิจกรรมยุวกาชาดตามความสนใจ			

ลำดับ	การจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน	ระดับความคิดเห็น		
		มาก	ปานกลาง	น้อย
1	ด้านกิจกรรม มีการนำเสนอกิจกรรมที่เหมาะสมกับเนื้อหา			
2	ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสม			
3	มีการใช้กิจกรรมหลากหลาย			
4	มีนักเรียนสนใจกิจกรรมที่ครูนำเสนอ			
5	นักเรียนมีส่วนร่วมในการออกแบบกิจกรรม			
6	กิจกรรมเข้าใจและกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้			
7	มีการเลือกใช้กิจกรรมการละครหรือบทบาทสมมติ มาเป็น สิ่งเร้าในการจัดกิจกรรม			
8	มีการเลือกใช้กิจกรรมประเภทเกมการเล่น มาเป็น สิ่งเร้าในการจัดกิจกรรม			
9	มีการเลือกใช้กิจกรรมเพลงมาเป็นสิ่งเร้าในการจัดกิจกรรม			
10	มีการเลือกใช้กิจกรรมศิลปะสาขาต่างๆ มาเป็นสิ่งเร้า ในการจัดกิจกรรม			
11	มีการเลือกใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณี ในการจัดกิจกรรม			
12	มีการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในการจัดกิจกรรม			
13	มีการจัดกิจกรรมบุกเบิก ผจญภัย			
14	มีการจัดกิจกรรมการเดินทางไกลเพื่อเรียนรู้ธรรมชาติ ศึกษา			
15	มีการจัดกิจกรรมการอยู่ค่ายพักแรมร่วมกันระหว่าง สมาชิกตามรูปแบบของกิจกรรมยุวกาชาดทุกปี			

ลำดับ	การจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียน	ระดับความคิดเห็น		
		มาก	ปานกลาง	น้อย
1	ด้านบุคลากร ครูผู้สอนเข้าร่วมดำเนินการด้วยความตั้งใจ			
2	ครูผู้สอนขาดประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมยุวกาชาด			
3	ครูผู้สอนขาดความเชื่อมั่นในการดำเนินกิจกรรม ยุวกาชาด			
4	ครูผู้สอนขาดคุณสมบัติทางงานยุวกาชาด			
5	ครูผู้สอนได้รับการพัฒนาการในการจัดกิจกรรม ยุวกาชาดในรูปแบบใหม่ๆ			
6	ครูผู้สอนมีความเสียสละที่จะช่วยกันดำเนินการจัดกิจกรรม ยุวกาชาดให้กับนักเรียน			
7	ครูผู้สอนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ต้องดำเนินการจัด กิจกรรมยุวกาชาดแต่ละสัปดาห์			
8	ครูผู้สอนมองเห็นความสำคัญของกิจกรรมยุวกาชาด ซึ่งเป็นกิจกรรมพัฒนาเยาวชน			
9	ครูผู้สอนมีขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานยุวกาชาด			

ลำดับ	การจัดกิจกรรมยวภูษาดในโรงเรียน	ระดับความคิดเห็น		
		มาก	ปานกลาง	น้อย
1	ด้านสถานที่สิ่งทีเื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม สถานที่ในโรงเรียนเพียงพอต่อการจัดกิจกรรม ยวภูษาด			
2	สถานที่ในโรงเรียนเอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม ยวภูษาด			
3	อุปกรณ์และเครื่องใช้ในการจัดกิจกรรมยวภูษาด เหมาะสม			
4	สื่อและอุปกรณ์เพื่อการจัดการเพียงพอต่อการจัด กิจกรรมยวภูษาด			
5	มีห้องกิจกรรมยวภูษาดเป็นเอกเทศ			
6	มีสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยเหมาะสม			
7	มีแหล่งชุมชนใกล้เคียงที่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม			
8	ช่วงเวลาการเรียนกิจกรรมยวภูษาดที่ทางโรงเรียน กำหนดมีความเหมาะสม			

ตอนที่ 3

จงแสดงความคิดเห็นโดยอิสระในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมยุวภาษาในโรงเรียน
ดังนี้

1. ด้านการบริหารจัดการ

.....

.....

.....

.....

.....

2. ด้านกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านบุคลากร

.....

.....

.....

.....

.....

4. ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ชื่อ นายจุมพล ลัมพาภิวัฒน์
ตำแหน่ง หัวหน้าภาควิชาสันทนากการ
สถานที่ทำงาน ภาควิชาสันทนากการ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ชื่อ นางกนกวลดี พึ่งโพธิ์ทอง
ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาสันทนากการ
สถานที่ทำงาน ภาควิชาสันทนากการ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ชื่อ ดร.สาธิต สันนะกิจ
ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนวัดอินทาราม
สถานที่ทำงาน โรงเรียนวัดอินทาราม เขตธนบุรี กรุงเทพฯ 10600
4. ชื่อ นางพรรณี ดิสรา
ตำแหน่ง นักวิชาการ ว.8 สำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจกรรมนักเรียน
สถานที่ทำงาน สำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจกรรมนักเรียน ปทุมวัน
5. ชื่อ นางวิไลวรรณ วิฑูรย์สฤษฎ์ศิลป์
ตำแหน่ง อาจารย์ 3 ระดับ 9 ผู้ช่วยรองผู้อำนวยการโรงเรียนวัดอินทาราม
สถานที่ทำงาน โรงเรียนวัดอินทาราม เขตธนบุรี กรุงเทพฯ 10600

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นายจักรินทร์ โอวาทมหาศิลป์
วัน เดือน ปีเกิด	9 กุมภาพันธ์ 2500
ภูมิลำเนา	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	96/720 ซอยท่าข้าม 28 ถนนพระรามที่ 2 แขวงสามตำ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร 10150
ตำแหน่งหน้าที่การงาน ในปัจจุบัน	ครู คศ. 2
สถานที่ทำงาน ในปัจจุบัน	โรงเรียนวัดอินทาราม ถนนเทอดไท เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2518	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา วิทยาลัยครูสวนสุนันทา
พ.ศ. 2520	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกนาฏศิลป์ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา
พ.ศ. 2527	ครุศาสตรบัณฑิต (คป.) วิชาเอกนาฏศิลป์ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา
พ.ศ. 2549	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วท.ม.) สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ